36

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 2007

7615 • ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ 1η ΚΥΡΙΑΚΗ ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ • 1.50 €

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

της σύνταξης

Σαν τα σαλιγκάρια

Η δημοκρατία αυτή έχει αδιέξοδα και το πρώτο της είναι αυτό που έντεχνα ή από άγνοια αποκρύπτεται: είναι κοινοβουλευτική

Τα σαλιγκάρια βγαίνουν μετά τη βροχή. Αυτή η φυσική τους συμπεριφορά αντιγράφεται διαρκώς από όλους τους φορείς του κατεστημένου της εξουσίας: υπουργοί, γραμματείς, δημοσιογράφοι, παρατρεχάμενοι σε μία πάντοτε εκ των υστέρων κινητοποίηση θυμούνται την κοινωνία, τα προβλήματά της, την αξία και τη σημασία της. Έτσι συμβαίνει και με τις εκλογές: σαν τα σαλιγκάρια μετά τη βροχή οι επαγγελματίες της πολιτικής και τα αριστερά-δεξιά τους συμπληρώματα ζητούν την ψήφο μας και μαζί αποκαλύπτουν την «κρυφή πλευρά» του εαυτού τους. Πετάνε τις μάσκες που τους φοράει η σύγχρονη αντιμετώπιση της πολιτικής σαν εικόνα, σαν διαφημιστικό σποτ για το ποιο αυτοκίνητο έχει καλύτερο αερόσακο.

Ο Καραμανλής, από τη μια, με την περιβολή Μπους μετά την επίθεση στους Δίδυμους Πύργους να μοιράζει υποσχέσεις και φιλολαϊκά μέτρα (απ' αυτά που μας πήρε προκαταβολικά με την αύξηση του ΦΠΑ) και ο Παπανδρέου από την άλλη να υπόσχεται 950 ευρώ στο κάθε ζευγάρι αγροτών χωρίς να λέει πότε και χωρίς να μας λέει πόσοι είναι πια οι αγρότες.

Και πιο πέρα, το ΚΚΕ να ζητάει να απομονώσουμε το δικομματισμό όταν το πρόβλημα είναι το όλο σύστημα της μεταπολιτευτικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Από δίπλα και ο Αλαβάνος που, μετά τις συκοφαντίες περί αναρχικών εμπρηστών, ανακαλύπτει την κρυφή γοητεία της αναρχίας όταν το χειμώνα στα φοιτητικά μόνο ανάθεμα έξω από τα λουλουδάδικα στο Σύνταγμα δεν έριξε στους «κουκουλοφόρους».

Όσο για το ΛΑ.Ο.Σ., το γεγονός του Αγρινίου με τον τραυματισμό του νεαρού αναρχικού ήταν αποκαλυπτικό του αληθινού περιεχομένου μίας συσκευασίας που πλασάρεται σαν λίγο από όλα και από μέσα του ξεπηδούν εγκληματικές φιγούρες, σε ένα σύγχρονο «κουτί της Πανδώρας».

Από όλα αυτά τι έχει να περιμένει η Κοινωνία; Τα ίδια και τα ίδια και αυτό το γνωρίζει και το βλέπει, ακόμη και όταν πηγαίνει στη κάλπη. Η γνώση αυτή δεν συνεπάγεται βεβαίως πλήρη συνείδηση, ιδιαίτερα όταν χρειάζεται και μία άλλη προοπτική. Και αυτή δεν μπορεί να είναι άλλη από την άρνηση της εξουσίας των λίγων επάνω στους πολλούς, την άρνηση στην κρατική διαχείριση και την εμπιστοσύνη μας στη δύναμη των πολιτών, στη δύναμη των ατόμων που επιλέγουν σε μία κοινωνία που έχει κάνει σημαία την ιδιώτευση.

Τα κόμματα και οι οργανώσεις έπαψαν να συγκινούν και το έχουν και οι ίδιοι καταλάβει όπως φαίνεται και από τη συχνή εμφάνιση της λέξης «μαζί» στη φετινή προεκλογική εκστρατεία. Απομονώθηκαν από την κοινωνία γιατί δεν φτιάχτηκαν ποτέ για να υπηρετήσουν τα συμφέροντά της. Θέλουν όμως αληθινά τα κόμματα τη συμμετοχή των πολιτών; Όχι, γιατί εάν την ήθελαν, μπορεί να μην υπήρχαν ούτε τα ίδια. Όχι, γιατί μας θεωρούν μάζα και μας θέλουν μαζί τους μόνο για χειροκροτητές.

Με καθαρή ματιά, συνειδητά, η αποχή από την εκλογική διαδικασία ή το άκυρο στην κάλπη είναι μία αρχή για να βγούμε από το αδιέξοδο. Γιατί η δημοκρατία αυτή έχει αδιέξοδα. Το πρώτο και κύριό της είναι αυτό που έντεχνα ή από άγνοια αποκρύπτεται: είναι κοινοβουλευτική, λειτουργεί δηλαδή με την αντιπροσώπευση και όχι άμεσα, ευθέως, πρόσωπο με πρόσωπο. Ας μην περιμένουμε την επόμενη καταιγίδα για να ξαναβγούν τα σαλιγκάρια.

BABYΛΩΝΙΑ
ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
• 7615 •
Χρόνος 4ος, φύλλο 36
Σεπτέμβριος 2007

Ιδιοκτήτης: Εταιρεία για την επικοινωνία και τον πολιτισμό Βαβυλωνία, ΑΜΚ
Εκδότης - Διευθυντής: Άννα Καραγεωργίου
Διέθυνση: Μακρυγιάννη 17, Θεσσαλονίκη, Τ.Κ. 546 25, ΤΗΛ.: 2310-261.290
Εκτύπωση: Εκδοτική Βορείου Ελλάδος Α.Ε
Φωτογραφίες: Ευρωκίνηση

ΑΘΗΝΑ: Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Nosotros - Θεμιστοκλέους 66 - Εξάρχεια - Τηλ: 6976623087
ΞΑΝΘΗ: Χώρος "Ex Nihilo" Τηλ.: 6974.143.889
ΚΟΜΟΤΗΝΗ: Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος "Adelante" - Αγ. Γεωργίου 36, Τ.Κ.. 691 00 - Τηλ.: 6976.022.582
ΓΙΑΝΝΕΝΑ: Χώρος Χειρονομίας, Μπιζανίου 20, εντός στοάς, Τηλ.: 6938.012.092
ΑΓΡΙΝΙΟ: Τηλ.: 6942.476.998
ΛΑΡΙΣΑ: Τηλ.: 2410-626.606, 6932.200.818
ΠΑΤΡΑ: "Versus" - Αράτου 49 - Κέντρο- Τηλ.: 6947.067.636
ΡΕΘΥΜΝΟ: Ιωάννη Μαθιουδάκη 11, Τ.Κ.. 731 00 - Τηλ.: 6974.429.408

e-mail: **info@babylonia.gr** • www.babylonia.gr

Ετήσια συνδρομή 20 ευρώ - Για επικοινωνία συνδρομητών και εγγραφές: 6942.935.628

Καπιταλισμός και άνθρωπος: Δυο ασύμβατες έννοιες

«Αυτό που είναι σύμφωνο με το νόμο Είναι αντίθετο με τη φύση»

Αντιφών ο Κορίνθιος

Ζήσαμε φέτος μια προαναγγελθείσα καταστροφή. Ατελείωτες εκτάσεις παραδομένες στις φλόγες, πάνω από 2.500.000 στρέμματα, 66 νεκρούς. Το εύρος της συμφοράς που οι άθλιοι το μετράνε με μονάδες του ΑΕΠ φτάνει μέχρι την διάλυση του κοινωνικού ιστού και την πλήρη αλλαγή του τοπίου. Όταν λέμε προαναγγελθείσα καταστροφή στηριζόμαστε σε δύο λόγους. Ο πρώτος είναι ότι εν μέσω θέρους, την ώρα δηλαδή που ο καταλαιπωρημένος από την καθημερινότητα άνθρωπος των μεγαλουπόλεων αναζητούσε σε χώρους παραθερισμού όχι μόνο ξεκούραση αλλά και τον επαναπροσδιορισμό του εαυτού του μέσω της αγοράς εμπειριών, ενώ ο τόπος αλλοιωνόταν οριστικά καθώς ανατροφοδοτούσε την εικόνα του ως θέρετρου, βομβαρδιστήκαμε από τις εικόνες ενός ζοφερού μέλλοντος. Φονικοί καύσωνες στο νότο, απίστευτες πλημμύρες στο βορρά, λιώσιμο των πάγων, άνοδος της στάθμης της θάλασσας, εμφανής κίνδυνος ερημοποίησης, δραματική αύξηση του παγκόσμιου πληθυσμού που ζει με ελάχιστες ποσότητες νερού. Μια αρμαγεδωνική προοπτική που ξεμπροστιάζει οριστικά τα θεμέλια της συγκρότησης των κοινωνιών μας, τη μετατροπή της φύσης σε αντικείμενο, σε εκμεταλλεύσιμη μονάδα, την ιδεολογία της προόδου που πρέπει να καθυποτάξει μια εχθρική φύση για να συντελεστεί.

Ο δεύτερος λόγος έχει να κάνει με την αναπτυξιακή διάσταση του τόπου που στηρίζεται σε τεράστιους αυτοκινητόδρομους (π.χ. Ιωνία οδός) που τέμνουν οριστικά το έδαφος, στην τουριστική βιομηχανία που ανεμπόδιστα διαλύει τα τοπία όπως δείχνει και το νέο χωροταξικό σχέδιο για τα νησιά που ψηφίστηκε φέτος όπου ακολουθεί το Ισπανικό μοντέλο και στην ουσία δίνει την άδεια για την πλήρη και αδυσώπητη εκμετάλλευση των παραλιών, με βάση λοιπόν και την αναθεώρηση του άρθρου 24 του συντάγματος το σάλπισμα είχε δοθεί. Κτηνώδη εργολαβικά συμφέροντα σε αγαστή συνεργασία με το χρηματοπιστωτικό κεφάλαιο και τις εταιρείες διαμόρφωσης της κοινής γνώμης ήδη λειτουργούν ως κανονικός στρατός κατοχής πάνω στη φύση. Το κοινωνικό περιβάλλον έχει διαμορφωθεί έτσι ώστε η παθητικότητα να έχει κατακλείσει κάθε του εκδήλωση, έχουμε συνηθίσει να διασχίζουμε υπόγεια τις πόλεις, να κινούμαστε με όσο το δυνατόν μεγαλύτερη ταχύτητα αγνοώντας το περιβάλλον που παρεμβάλλεται στον τελικό προορισμό, αντιμετωπίζοντας τη φύση ως αναλώσιμο προϊόν.

Όλα όσα συνέβησαν, λοιπόν, δεν ενεργοποίησαν την Χαϊντιγκεριανή αίσθηση της αγωνίας για τη σχέση μας με τον κόσμο, ούτε καν μια συζήτηση πάνω στην ανάγκη να τελειώνουμε με την ιδεολογία της προόδου, τη λογική της ανάπτυξης, την ηθική της αποτελεσματικότητας. Αντίθετα τέθηκε σε εφαρμογή ένας τεράστιος μηχανισμός χειραγώγησης του αισθήματος της ανασφάλειας που κατέλαβε τις κοινωνίες. Εκτός από την πράσινη μπίζνα που φτάνει μέχρι την διαχείριση των ρύπων (αν καταναλώνεις παραπάνω από το κανονικό πληρώνεις πρόστιμο σε ειδικές εταιρείες που οφείλουν να επενδύουν σε ανανεώσιμες πηγές ενέργειας!!!), γεμίσαμε από φωνές και συνέδρια με επιστημονικό ή άλλο "κύρος" που ενώ αναγνωρίζουν πόσο λάθος ήταν ο πλήρης διαχωρισμός του ανθρώπου από το οικοσύστημα προτείνουν τη δημιουργία οικολογικής επιστήμης, την ανάγκη μιας νομοθετικής ρύθμισης που θα αφορά κάθε πτυχή της ανθρώπινης συμπεριφοράς άρα και της σχέσης ανθρώπου-φύσης. Ρυθμίσεις εναρμονισμένες με τη νέα κοινωνία του απόλυτου ελέγχου. Στην Ελλάδα την ώρα που οι φλόγες κατέκαιγαν την Πελοπόννησο και την Εύβοια, την ώρα που το σύνολο του πολιτικού κατεστημένου απαξιωνόταν ταχύτατα, την ώρα που η "νέα διακυβέρνηση" ένιωθε την αύρα της αβύσσου, ως σωσίβιο ανοίχτηκαν τα κιτάπια της νεοσυντηρητικής διαχείρισης και ανασύρθηκε ο όρος ασύμμετρη απειλή και αργότερα, αφού ελλόχευε ο κίνδυνος διπλωματικού επεισοδίου, οδηγηθήκαμε στον εσωτερικό εχθρό. Η ανάγκη συσπείρωσης του δεξιού ακροατηρίου, η ανάγκη αποσόβησης της οριστικής διάλυσης των μηχανισμών ενσωμάτωσης εκπροσώπησης και η ανάγκη να απεγκλωβιστεί το καπιταλιστικό σύστημα από την κατηγορία του εμπρηστή, οδήγησε σε αυτό το Γκαιμπελικής έμπνευσης σχέδιο.

Μιλάμε όμως για ένα σχέδιο που αντιστρέφει την πραγματικότητα. Η ασύμμετρη απειλή είναι ο καπιταλισμός. Από την εποχή που ο Χριστιανισμός διαχώρισε οριστικά την ύλη από το πνεύμα έχει ξεκινήσει μια πορεία που παίρνει τώρα ανεξέλεγκτες διαστάσεις. Αναμετρούμαστε πλέον ως πολιτισμός με το ενδεχόμενο μιας ολοσχερούς εξαφάνισης, από δυνάμεις που έχουν αποκοπεί οριστικά από κάθε συνεκτικό ιστό σκοπών και κάθε αξιακά προσανατολισμένες δράσεις. Έχουμε περάσει προ πολλού το σημείο όπου η φύση, ο βούρκος της ιστορίας κατά την άθλια έκφραση του Σαρτρ, έπρεπε να καθυποταχτεί, ήταν μια αναλώσιμη πρώτη ύλη. Τώρα η φύση αναδημιουργείται. Το μοντέρνο εργαστήριο είναι το άντρο των μοντέρνων κοινωνιών, το αθέατο δημιουργικό άντρο που γεννά κοινωνικούς κόσμους και πραγματικότητες για να τις αντικαταστήσει αμέσως από άλλες. Τώρα μάλιστα είναι το άντρο της γονιδιακής εξήγησης και της δημιουργίας ζωής. Όμως για ποιους; Από ποιους; Ποιος ελέγχει εν τέλει την τεχνική; Άνθρωπος, οικοσύστημα και καπιταλισμός δεν μπορούν να συνυπάρξουν. Είναι γελοία η εικόνα κάτω από τους λιωμένους πάγους του Βόρειου Πόλου από κρατικές σημαίες που κυματίζουν κηρύσσοντας ένα νέο πεδίο ενεργειακού ανταγωνισμού, ενώ ως λύση του προβλήματος της ενέργειας προτείνεται η κατασκευή 50 πυρηνικών εργοστασίων!!! Το πρόβλημα βέβαια είναι πολύ βαθύ, ας μην ξεχνάμε ότι η αριστερά θεωρεί ότι η εργασία μετασχηματίζει τον κόσμο, του δίνει τις πραγματικές του διαστάσεις, η φύση έτσι ορίζεται ως παραγωγή υποταγμένη στους ιστορικούς σκοπούς του ανθρώπου, καθιστώντας το διαχωρισμό οριστικό.

Η ιστορία των προσπαθειών καθυπόταξης της φύσης είναι η ιστορία καθυπόταξης ανθρώπου από άνθρωπο. Η εξέλιξη της έννοιας του εγώ αντικατοπτρίζει αυτή τη διττή ιστορία. Για να μπορέσουμε λοιπόν να δούμε τη φύση ως τη μήτρα όλων των δυνατοτήτων, το διηνεκές ανοιχτό, πρέπει να διαρρήξουμε την επιβεβλημένη σχέση ανθρώπου με άνθρωπο. Ο βωμός της θεολογίας της χρησιμότητας πρέπει να σπάσει. Πάνω στα αποκαΐδια ξεπήδησε για πρώτη φορά η αίσθηση μιας νέας δυνατότητας, αυτή της αυτοοργάνωσης και του αυτεξούσιου. Οι τοπικές κοινωνίες μπορούν να αντισταθούν στη σημερινή βαρβαρότητα όπως έδειξε και η εμπειρία στο φράγμα του Αχελώου στη Μεσοχώρα. Η ριζοσπαστικότητα θα δικαιωθεί αν αναζητήσει τη λύση έξω από το υπάρχον. Αυτές οι εκλογές θα ήταν μια ευκαιρία συνολικού κτυπήματος πάνω στη νέα συναίνεση, οριστικής απομάκρυνσης από την μέγγενη των θεσμών. Ο κόσμος της αντίστασης γνωρίζει ότι οι αγώνες δεν εξαγοράζονται στις κάλπες, βλέπει την αθλιότητα των τοπικών αυτοδιοικήσεων, είναι θλιβερό να του λέμε ότι οι κάλπες συνιστούν πολιτική μάχη. Μια διαφαινόμενη αποστοίχιση, η έλλειψη αξιόπιστης αφομοιωτικής πολιτικής και η υπόγεια κοινωνική πόλωση ψάχνουν διέξοδο. Η οργή της μη εκπλήρωσης, η οργή της έλλειψης ελπίδας, ο συνεχώς διευρυνόμενος αποκλεισμός, η στρατικοποίηση των κοινωνιών και η διάλυση του οικοσυστήματος ορίζουν την ανάγκη δημιουργίας ενός χώρου ρήξης. Η θεσμοθέτηση της παθητικότητας θα σπάσει μόνο αν η αποστοίχιση πάρει διαστάσεις κοινωνικής μάχης.

Φιλήμονας Πατσάκης

Κοινωνικοί αγώνες

Οι εργαζόμενοι, οι νεολαίοι κι οι λαϊκές κοινωνικές ομάδες δεν έχουν να περιμένουν τίποτα από τις εκλογικές αυταπάτες του κοινοβουλευτισμού και της αστικής δημοκρατίας. Μοναδική διέξοδος στη μετεκλογική επιδρομή της εξουσίας οι αυτοοργανωμένοι εργατικοί και κοινωνικοί αγώνες.

Στην μάχη των πολιτικάντικων ψευδοχαρακωμάτων έχουν επιδοθεί τα καθεστωτικά κόμματα στην προσπάθειά τους να ξαναεμφανιστούν ως παράγοντες κοινωνικής συνοχής και σταθερότητας, ενόψει των πρόωρων βουλευτικών εκλογών, για να αποσπάσουν την ψήφο του λαού. Στην ουσία πρώτα προσπαθούν να αποσπάσουν τη συναίνεση των μεγάλων καπιταλιστικών ομίλων, των βιομηχάνων, των ΜΜΕ, της εκκλησίας και των μικρομεσαίων ότι είναι συνεπείς διαχειριστές του καθεστώτος και των συμφερόντων τους και κατόπιν να νομιμοποιηθούν δια της ψήφου από το λαό.

Λίγο πριν από τις εκλογές και πάνω στα αποκαΐδια της μεγάλης οικολογικής και κοινωνικής καταστροφής τα κοράκια μεταμφιέζονται σε περιστέρια... Προσπαθούν να φανούν ως οι καλοί διαχειριστές που δρουν και παλεύουν για τα συμφέροντα του εργαζόμενου λαού, που φροντίζουν για το σύνολο της κοινωνίας και δείχνουν ιδιαίτερο ενδιαφέρον για το περιβάλλον, την παιδεία, υγεία και πρόνοια. Εκμεταλλευόμενη τη δυστυχία των πυροπαθών η μεν κυβέρνηση επιδίδεται σε προεκλογικές παροχές μοιράζοντας υποσχέσεις και «καθρεφτάκια» στους «ιθαγενείς», ενώ το ΠΑΣΟΚ υπόσχεται ότι αν αυτό γίνει κυβέρνηση θα αυξήσει τα «καθρεφτάκια» και με «χάντρες».

Η αλήθεια όμως είναι ότι κοινοβουλευτικές εκλογές και λαϊκά συμφέροντα είναι πράγματα εκ διαμέτρου αντίθετα γιατί αυτές γίνονται μόνο για τα συμφέροντα της πολιτικής εξουσίας και των ολιγαρχών μανδαρίνων της. Μετά απ' αυτές γράφουν στα παλιά τους τα παπούτσια τις υποσχέσεις που μοίραζαν απλόχερα εκτός απ' αυτές που πριμοδοτούν τα μεγάλα αφεντικά, τους κουμπάρους και το κεφάλαιο. Ο ίδιος φαύλος κύκλος της αστικοδημοκρατίας και του κοινοβουλευτισμού. Εναλλάξ αργυρώνητοι υπονομευτές των λαϊκών συμφερόντων και της κοινωνίας που έχουν στο καναβάτσο τους εργαζόμενους, τους νεόφτωχους και τους κοινωνικά αποκλεισμένους. Που το μόνο ενδιαφέρον τους εστιάζεται στην ικανοποίηση των συμφερόντων της καθεστωτικής τάξης τους, αδιαφορώντας για τις πραγματικές κοινωνικές και εργατικές ανάγκες. Που λυμαίνονται την κοινωνικό πλούτο αποσπώντας κομμάτια του και πουλώντας τα στους κεφαλαιοκράτες. Που εντείνουν την εκμετάλλευση σε βάρος του εργαζόμενου λαού. Που η καρμπόν πολιτική τους πριμοδοτεί το κεφάλαιο και τους καπιταλιστές με όλα τα μέσα φτάνοντας μέχρι την κατάργηση του οχτάωρου και της μονιμότητας στις ΔΕΚΟ. Που με την οικοπεδοποίηση των δασών καταστρέφουν τη φύση, δίνοντας το αναγκαίο άλλοθι στα λαμόγια να λυμαίνονται και να λεηλατούν με εμπρησμούς δασικές εκτάσεις, ώστε να αποχαρακτηριστούν για τα κερδοσκοπικά συμφέροντά τους. Είναι αυτοί που ευθύνονται για όλα τα σύγχρονα εγκλήματα σε βάρος του λαού και του φυσικού περιβάλλοντος, ρίχνοντας τις ευθύνες αλλού. Είναι χαρακτηριστικό ότι η Ν.Δ, για να δικαιολογήσει την αντικοινωνική πολιτική της και τις πολιτικές ευθύνες της, έφτασε στο σημείο να επικαλεστεί το αμερικανικής έμπνευσης μοντέλο της «ασύμμετρης απειλής» και να ενοχοποιήσει το αντιεξουσιαστικό κίνημα. Το ακροδεξιό, ρατσιστικό ΛΑΟΣ αμέσως επικρότησε.

Είναι αυτοί που ευθύνονται για τα εργατικά «ατυχήματα», τις δολοφονικές σφαίρες στο ψαχνό των νεοπρολετάριων νεολαίων και των μεταναστών, για την κρατική (αντι) τρομοκρατία των αντιπάλων της, για την επιβολή της τάξης και ασφάλειας, για τις διαχρονικές υποκλοπές, για την βίαιη καταστολή των διεκδικητικών αγώνων των απεργών, των συνταξιούχων, των φοιτητών, των σύγχρονων ανατρεπτικών αγώνων. Αυτοί που ευθύνονται για όλα τα κλεμμένα αποθεματικά των ασφαλιστικών ταμείων των εργαζομένων και

Οι κοινωνικοπολιτικοί αγώνες δεν εξαργυρώνονται στις κάλπες του συστήματος και της αστικής δημοκρατίας. Τα μεγάλα διεκδικητικά ΟΧΙ και η πραγματική λαϊκή αντικαπιταλιστική πάλη γίνονται στους δρόμους της άμεσης συλλογικής αντίστασης και δράσης, μαζί με τους εργαζόμενους και τις λαϊκές κοινωνικές ομάδες.

τις μεγάλες απάτες του χρηματιστηρίου. Είναι αυτοί που χρόνια τώρα μειώνουν τις κοινωνικές δαπάνες οδηγώντας μεγάλα λαϊκά στρώματα στην ανεργία, στην εξαθλίωση και στην ανέχεια, ενώ παράλληλα αυξάνουν τις στρατιωτικές δαπάνες για τα εξοπλιστικά τους προγράμματα. Είναι αυτοί που υλοποιώντας το δόγμα της Νέας Τάξης συμμετέχουν στις νεοϊμπεριαλιστικές τρομοκρατικές εκστρατείες στο Κόσοβο, στον Περσικό κόλπο, στο Λίβανο.

Σήμερα όμως προσπαθούν να αποποιηθούν τις αποκλειστικές

κι όχι εκλογές

τους ευθύνες και να ξανανομιμοποιήσουν την πολιτική τους και το πολιτικό σύστημα μέσω των πρόωρων βουλευτικών εκλογών. Με επικοινωνιακά τεχνάσματα και ψευδορητορικές κορώνες προσπαθούν να αποπροσανατολίσουν το λαό από τις μετεκλογικές αντεργατικές και αντικοινωνικές τους πολιτικές για το ασφαλιστικό και τις συντάξεις, τους μισθούς, τις εργασιακές σχέσεις και τα μείζονα κοινωνικοπολιτικά και οικολογικά ζητήματα. Είναι φανερό ότι η κυβέρνηση, αξιοποιώντας και τις αντιλαϊκές πολιτικές του ΠΑΣΟΚ, γνωστοποιεί επιθετικά τις μετεκλογικές μεταρρυθμίσεις που θα υλοποιήσει. Μεταρρυθμίσεις που το προηγούμενο διάστημα καταδικάστηκαν στη συνείδηση των εργαζομένων και των φοιτητών. Τα μεγάλα συμφέροντα και η άγρια νεοφιλελεύθερη, νεοσυντηρητική πολιτική της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ προεξοφλούν από τώρα την αναθεώρηση του άρθρου 16, τη συνταγματική αναθεώρηση, τις αλλαγές στο ασφαλιστικό, τη μεγαλύτερη θωράκιση του κράτους από τον εσωτερικό εχθρό των απεργών και των αντιστεκόμενων φοιτητών, τη σκληρή δημοσιονομική πειθαρχία και άρα λιτότητα, ιδιωτικοποιήσεις και μεγαλύτερη πριμοδότηση των βιομηχάνων και του κεφαλαίου.

Είναι ενδεικτικό ότι το ΠΑΣΟΚ σιωπά συνένοχα και δε λέει τίποτα για τους κυριότερους πολιτικούς και οικονομικούς λόγους που επικαλέστηκε η Ν.Δ. για την προκήρυξη των πρόωρων βουλευτικών εκλογών, δηλαδή τη σύνταξη του νέου προϋπολογισμού και της συνταγματικής αναθεώρησης. Απ΄ αυτό και μόνο καταλαβαίνει κανείς ότι ο προϋπολογισμός του 2008 θα είναι ο πιο ταξικός των τελευταίων χρόνων, ανεξάρτητα από το κόμμα εξουσίας που θα τον υλοποιήσει. Όπως επίσης καταλαβαίνει ότι το ΠΑΣΟΚ ουδέποτε διαφώνησε με τη συνταγματική αναθεώρηση και την αναθεώρηση του άρθρου 16. Η αποχώρησή του από τη διαδικασία ήταν

Στο μετεκλογικό νέο γύρο της αναμέτρησης η ιερά συμμαχία κράτους-κυβέρνησης-κεφαλαίου πρέπει να υποστεί ρωγμές με την ενίσχυση και διεύρυνση των κοινωνικών αγώνων στην κατεύθυνση ενός μακροχρόνιου κοινωνικοπολιτικού εκβιασμού φθοράς των κρατούντων.

προσχηματική για να αποσβεστούν και να ενσωματωθούν οι φοιτητικές διαμαρτυρίες και αντιστάσεις.

Αποδεικνύεται έτσι περίτρανα ότι οι πρόωρες εκλογές και η μικρή προεκλογική περίοδος αποτελούσαν τελικά κοινή επιδίωξη και των δύο μεγάλων κομμάτων -παρά τις φραστικές ψευτοδιαφωνίες του ΠΑΣΟΚ- για να μετατοπίσουν το κέντρο βάρους από τις αντιλαϊκές τους πολιτικές στις κομματικές τους επιδιώξεις για τη νομή της εξουσίας.

Αλλά στο παιχνίδι του κοινοβουλευτικού πολιτικού αχταρμά συμπεριλαμβάνεται και η καθεστωτική αριστερά, γιατί ταυτίζεται με το πολιτικό σύστημα της αστικοδημοκρατίας, το οποίο στα λόγια υποτίθεται ότι το πολεμά. Το ΚΚΕ με τη «λαϊκή συμμαχία και εξουσία» στα πλαίσια του καπιταλισμού και ο ΣΥΡΙΖΑ-ΣΥΝ με το σοσιαλδημοκρατικό μεταρρυθμισμό του και πάντα κοντά στο ΠΑΣΟΚ.

Όσο για τις εκλογικές αυταπάτες της εξωκοινοβουλευτικής (όχι αντικοινοβουλευτικής) αριστεράς αυτές έχουν να κάνουν με το χαρακτήρα του τρόπου δράσης της, που θεωρεί ότι το αντίπαλο δέος χτίζεται και προωθείται στις κάλπες και στα κοινοβούλια και ότι οι κινηματικές διαδικασίες έχουν μόνο ανταλλακτική-εργαλειακή αξία για την εκλογική καταγραφή της. Όμως, οι κοινωνικοπολιτικοί αγώνες δεν εξαργυρώνονται στις κάλπες του συστήματος και της αστικής δημοκρατίας. Τα μεγάλα διεκδικητικά ΟΧΙ και η πραγματική λαϊκή αντικαπιταλιστική πάλη γίνονται στους δρόμους της άμεσης συλλογικής αντίστασης και δράσης, μαζί με τους εργαζόμενους και τις λαϊκές κοινωνικές ομάδες.

Πεποίθηση της ΑΝΤΙκοινοβουλευτικής ΑΝΤΙεξουσιαστικής πολιτικής δράσης είναι, ότι το κοινοβούλιο και οι 300 εθνοπατέρες δεν μπορούν να υποκαταστήσουν τις ζωντανές λαϊκές δυνάμεις της κοινωνίας και άρα να αποφασίζουν γι' αυτές ερήμην τους. Πεποίθηση που πηγάζει από μια εκ διαμέτρου αντίθετη πολιτική άποψη και αντίληψη, τόσο απ΄ την κυρίαρχη πολιτική των κρατούντων, όσο κι απ΄ αυτή των ριζοσπαστών «σωτήρων» που θεωρούν ως πολιτική ρήξη τη συμμετοχή τους στις βουλευτικές εκλογές και στο αστικοδημοκρατικό παιχνίδι. Όμως, η αποδοχή και αναπαραγωγή του εξουσιαστικού μοντέλου σε κυβερνώντες και κυβερνώμενους δεν αποτελεί χαρακτηριστικό της ανατρεπτικής ριζοσπαστικής κοινωνικής απελευθέρωσης και χειραφέτησης.

Προσπάθεια της αντιεξουσιαστικής κοινωνικής πολιτικής είναι η περαιτέρω ανάπτυξη του συλλογικού αντιθεσμικού αγώνα, που τοποθετημένος ανάμεσα στις κοινωνικές εργατικές ανάγκες και στις διαδρομές της αυτοάμυνας και αντεπίθεσης, θα προάγει την ακόμα μεγαλύτερη αναμέτρηση και ρήξη με τα όρια του πολιτικού συστήματος. Συλλογικός αντιθεσμικός αγώνας τέτοιος, που έξω από τους κανόνες του κυρίαρχου πολιτικού παιχνιδιού και ενάντια στη νομιμότητα της εξουσίας και των οργάνων της, θα απονομιμοποιεί τον κοινοβουλευτισμό προβάλλοντας ένα συνολικό αντίπαλο αξιακό πρόταγμα, επιθετικό προς το κυρίαρχο και παράλληλα θα αποτελεί την αντικαπιταλιστική-αντικρατική διέξοδο στην κυριαρχία και εξουσία του αγοραίου κρατισμού και των δεξιών, ακροδεξιών, σοσιαλδημοκρατικών, αριστερών στηριγμάτων του καθεστώτος.

Στο μετεκλογικό νέο γύρο της αναμέτρησης η ιερά συμμαχία κράτους-κυβέρνησης-κεφαλαίου πρέπει να υποστεί ρωγμές με την ενίσχυση και διεύρυνση των κοινωνικών αγώνων στην κατεύθυνση ενός μακροχρόνιου κοινωνικοπολιτικού εκβιασμού φθοράς των κρατούντων. Κι αυτοί οι αγώνες δικαιώνονται και νικούν όταν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, οι νεολαίοι και οι λαϊκές κοινωνικές ομάδες πάρουν την υπόθεση στα χέρια τους, με επικαιροποιημένες κοινωνικοπολιτικές κινηματικές παρεμβάσεις, που θα βασίζονται στην αυτοοργάνωση, στην αντι-ιεραρχία, στην αμεσοδημοκρατική διαδικασία των εργατικών, λαϊκών Συνελεύσεων βάσης και στο συντονισμό τους.

Θοδωρής Θεοδωρόπουλος

ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ - ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ - ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ - ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ - ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ

Ελεύθερος είναι από τις 4 Σεπτεμβρίου ο Βασίλης Στεργίου, μοναδικός από τους συλληφθέντες του πανεκπαιδευτικού συλλαλητηρίου της 8ης Μάρτη στην Αθήνα που παρέμενε προφυλακισμένος. Αφέθηκε την επομένη με εγγύηση 3000 ευρώ και την υποχρέωση εμφάνισης 2 φορές το μήνα στο Α.Τ. της περιοχής του.

Στο πρόσωπό του έγινε προσπάθεια να «ποινικοποιηθεί» η συμμετοχή αλληλέγγυων εργαζομένων στον αγώνα των φοιτητών, η αλληλεγγύη ανάμεσα στις κοινωνικές ομάδες που αγωνίζονται, που διεκδικούν δυναμικά. Ο Βασίλης Στεργίου από την πρώτη στιγμή υπεραμύνθηκε της συμμετοχής του στον αγώνα των φοιτητών, κατήγγειλε ως πολιτική την δίωξή του ως αναρχικός ενώ κατά τη διάρκεια των εξεγέρσεων στις φυλακές της χώρας το προηγούμενο διάστημα βρέθηκε να αγωνίζεται μαζί με τους υπόλοιπους κρατούμενους για βελτίωση των συνθηκών κράτησης ενάντια στα ανθρώπινα κολαστήρια. Για τον λόγο αυτό γνώρισε και τις συνθήκες της απομόνωσης μαζί με τον Νίκο Κουνταρδά.

Ελεύθεροι είναι επίσης κι οι Νίκος Κουνταρδάς και Στέλιος Μαλινδρέτος από της 20 Ιούλη ενώ παράλληλα παραπέμπονται ενώπιον του Μεικτού Ορκωτού Δικαστηρίου της Αθήνας για να δικαστούν με βούλευμα του Συμβουλίου ως συμμέτοχοι στην επίθεση κατά του πρώην προέδρου της ΓΣΕΕ Χρήστου Πολυζωγόπουλου την 31η Ιανουαρίου 2006 στο κέντρο της Αθήνας. Συγκατηγορούμενοί τους για ηθική αυτουργία στην επίθεση είναι άλλα τέσσερα άτομα, τα οποία υπέδειξε ο Στέλιος Μαλινδρέτος, λέγοντας ότι τον διέταξαν να επιτεθεί στον Χρήστο Πολυζωγόπουλο. Με το ίδιο βούλευμα το Συμβούλιο Εφετών διέταξε και την αποφυλάκισή τους καθώς πλησίαζαν στις 4 Αυγούστου το όριο του 18μηνου προσωρινής κράτησης. Τους τέθηκαν οι περιοριστικοί όροι της απαγόρευσης εξόδου από τη χώρα και της εμφάνισής τους δύο φορές το μήνα σε αστυνομικό τμήμα της περιοχής τους.

Ελεύθερη αφέθηκε, τέλος, κι η φοιτήτρια της ΑΣΟΕΕ που είχε συλληφθεί με 2 ακόμα νεαρούς στις 5 Ιούνη κατηγορούμενη για επίθεση με γκαζάκια σε αυτοκίνητο της δημοτικής αστυνομίας στο Παλαιό Φάληρο. Μολονότι οι συγκατηγορούμενοί της από την πρώτη στιγμή υποστήριξαν ότι εκείνη δεν είχε καμία συμμετοχή ούτε γνώση, ωστόσο οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του κράτους υποχρέωσαν σε κράτηση την κοπέλα αλλά και σε περαιτέρω μεταφορά της σε νοσοκομεία και ιδρύματα λόγω του ξυλοδαρμού της στη σύλληψη αλλά και της ψυχολογικής κατάρρευσης που της επέφερε. Η βίαιη αντιμετώπιση της υπόθεσης των 3 έφθασε μέχρι το ελληνικό κοινοβούλιο αφού ένα νέο κρούσμα αυθαιρεσίας έπληξε την ΕΛ.ΑΣ., αξιωματικοί της οποίας ζήτησαν από ασφαλίτες να υποδείξουν τα 3 νεαρά άτομα ως υπαίτια της επίθεσης με γκαζάκια.

Η κρατική καταστολή όμως χτύπησε και κατά των μεταναστών τον Αύγουστο που πέρασε με τελευταίο θύμα τον 25χρονο μικροπωλητή cd, Τόνι Ονουά από τη Νιγηρία ο οποίος σκοτώθηκε πέ-

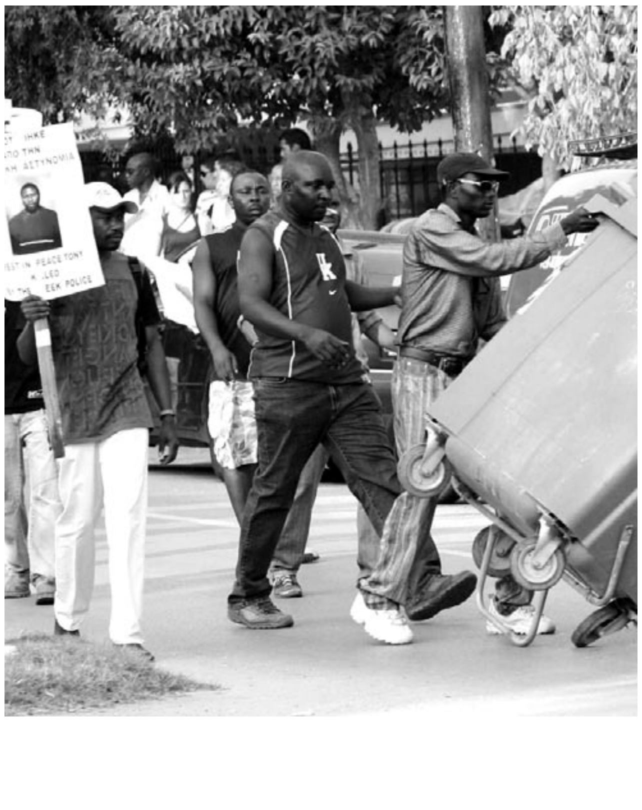

φτοντας από τον πρώτο όροφο καφετέριας στην Καλαμαριά Θεσσαλονίκης. Το βράδι του Σαββάτου 18 Αυγούστου, δύο άνδρες της Ασφάλειας ακολούθησαν τον Τόνι μέχρι την καφετέρια. Ο άτυχος νεαρός αναγνώρισε στον έναν από τους δύο τον ασφαλίτη που τον είχε συλλάβει και πάλι για πώληση παράνομων cd πριν μέρες ακολουθία ξυλοδαρμού. Στην προσπάθειά του να διαφύγει νέας σύλληψης προσπάθησε να πηδήξει από το μπαλκόνι της καφετέριας αλλά χτύπησε με την πλάτη στην τέντα του ισόγειου καταστήματος και χτυπώντας με το κεφάλι στο οδόστρωμα έχασε την ζωή του. Ακολούθησαν σκηνές έντονων και βίαιων αντιδράσεων κατά της αστυνομίας από θαμώνες των μαγαζιών της περιοχής αλλά και συμπατριώτες του που βρίσκονταν κοντά. Οι 2 ασφαλίτες εξαφανίστηκαν ενώ έσπευσαν δυνάμεις της ΟΠΚΕ προκειμένου να φυγαδεύσουν κυριολεκτικά το πτώμα πριν να έρθει ιατροδικαστής. Απωθήθηκαν βίαια από συγγενείς και φίλους του Τόνι αλλά και πολλούς αναρχικούς/αντιεξουσιαστές που έσπευσαν με τη γνωστοποίηση του περιστατικού. Στήθηκαν πρόχειρα οδοφράγματα με καρέκλες και κάδους και ακολούθησαν οδομαχίες με δυνάμεις των ΜΑΤ που έσπευσαν να συνδράμουν τους συνοριοφύλακες. Η ένταση αυξανόταν με συνεχείς επιθέσεις κατά της αστυνομίας, με αποτέλεσμα η περιοχή να "καθαρίσει" ώρες μετά με συνεχή και μαζική χρήση δακρυγόνων και χημικών.

Την επόμενη αποφασίστηκε, τόσο από τις κοινότητες μεταναστών όσο κι από πολιτικές κι αντιρατσιστικές οργανώσεις, άμεση απάντηση με πορεία τη Δευτέρα 20 Ιούλη. Πράγματι, εκατοντάδες διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στο σημείο όπου σκοτώθηκε ο 25χρονος Τόνι κι ακολούθησε πορεία κατά της αστυνομικής βίας και καταστολής με προορισμό το Α.Τ. Καλαμαριάς. Με έντονη συναισθηματική φόρτιση δεκάδες μετανάστες και αλληλέγγυοι διαδηλωτές επιτέθηκαν κατά των ΜΑΤ που φρουρούσαν το αστυνομικό τμήμα κι ακολούθησε πολύωρη σύγκρουση με πετροπόλεμο και αμέτρητα χημικά να συνθέτουν το σκηνικό.

Η πορεία επέστρεψε όπου ξεκίνησε κι ανανεώθηκε για την επομένη στην Καμάρα και στο κέντρο της πόλης. Μια πορεία που τελικά χτυπήθηκε από τα ΜΑΤ κατά την επιστροφή της στο ύψος της Αγγελάκη αφού έπρεπε πάση θυσία να «σπάσει» ο ισχυρός δεσμός αλληλεγγύης ανάμεσα στους μετανάστες και ειδικότερα τους αναρχικούς/αντιεξουσιαστές που βρέθηκαν από την πρώτη στιγμή ανιδιοτελώς στο πλευρό τους. Έγιναν 20 συλλήψεις με ξυλοδαρμό των διαδηλωτών αλλά και την πρωτοφανή παράνομη κράτησή τους για 48 ώρες δίχως την επίσκεψη δικηγόρων αλλά και στέρηση ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης. Τελικά, ο εισαγγελέας άσκησε ποινικές διώξεις σε βαθμό πλημμελήματος για διατάραξη κοινής ειρήνης, σε βάρος και των 20 διαδηλωτών, ενώ σε 10 από αυτούς απήγγειλε κατηγορίες για πρόκληση σωματικής βλάβης. Στις 5 Δεκεμβρίου ορίστηκε ρητή δικάσιμος και στη συνέχεια αφέθηκαν όλοι ελεύθεροι ενώ οι συνήγοροι τους διατύπωσαν καταγγελίες για παράνομη κατακράτηση, εκφράζοντας την αγανάκτησή τους για τις έρευνες που διενήργησαν οι αστυνομικοί στα σπίτια των συλληφθέντων. Διαμήνυσαν δε ότι προσανατολίζονται στην άσκηση μηνύσεων κατά παντός υπευθύνου.

Σάκης Κηπουρός

ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ - ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ – ΕΝ ΚΙΝΗΣΕΙ

Με μια πρωτοφανούς έκτασης κατασταλτική επιχείρηση -επιστρατεύοντας ΜΑΤ, ασφαλίτες, ΟΠΚΕ και ελικόπτερα- απάντησε το κράτος στην παρέμβαση-διαμαρτυρία που έγινε την Κυριακή 29/7 στην Πάρνηθα με πανό, συνθήματα και κόκκινες μπογιές στο Mont Parnes. Αποτέλεσμά της ήταν η σύλληψη 27 διαδηλωτών μετά από πολύωρη καταδίωξη μέσα στο δάσος. Η παρέμβαση αυτή ήρθε σε συνέχεια της διαδήλωσης που έγινε δύο μέρες πριν στην Πάρνηθα, διαδήλωσης που είχε διοργανωθεί από την «Ανοιχτή Συνέλευση Λόφου Στρέφη».

Με τις αστείες κατηγορίες για "διατάραξη κοινής ειρήνης" και "απρόκλητες φθορές" οδηγήθηκαν τη Δευτέρα στα δικαστήρια όπου πλήθος αλληλέγγυων συνάντησαν για άλλη μια φορά την προκλητική στάση της αστυνομίας η οποία τους απαγόρευε την... έξοδο. Ακολούθησαν ρίψεις δακρυγόνων και στήσιμο οδοφραγμάτων από τους αλληλέγγυους που απώθησαν τις δυ-

νάμεις καταστολής κατά την έξοδό τους από τα δικαστήρια, ενώ η κράτηση των συλληφθέντων παρατάθηκε παράτυπα για μία ακόμα ημέρα.

Κατά την παραμονή τους στη ΓΑΔΑ οι κατηγορούμενοι δέχτηκαν έντονες πιέσεις από τους αστυνομικούς να μπουν σε ξεχωριστά κελιά. Η αποφασιστικότητά τους όμως και οι σχέσεις αλληλεγγύης μεταξύ τους απέτρεψαν κάθε απόπειρα εκφοβισμού τους από τη μεριά των αστυνομικών που επιστράτευσαν ακόμα και διμοιρία των ΜΑΤ(!) για το σκοπό αυτό. Την Τρίτη 31/7 αφέθησαν ελεύθεροι μέχρι τη δίκη που έγινε την επόμενη ημέρα όπου πάρθηκε αναβολή για τις 9 Αυγούστου ενώ στη συνέχεια πάρθηκε εκ νέου αναβολή για τις 30 Οκτωβρίου.

Σε ανακοίνωση "αυτών που αιχμαλωτίστηκαν και αυτών που διέφυγαν" από τη συγκεκριμένη δράση αναφέρουν:

«... Μια μεγάλη συντροφιά ανθρώπων μπήκαμε και πορευτήκαμε στο βουνό, για να μας αγκαλιάσει ο αέρας της άγριας ελευθερίας και να το υπερασπιστούμε ως σπίτι μας απέναντι στον καταστροφικό πολιτισμό του χρήματος και του τσιμέντου. Βρεθήκαμε εκεί, όχι σαν τουρίστες-θεατές τοπίων, αλλά με την πηγαία αγάπη μας για τη γη, αποφασισμένοι να αγωνιστούμε πάνω στο ίδιο έδαφος που αλλοιώνεται και αποικιοποιείται από την εξουσία, για την επανοικειοποίησή του. Όταν ξαμολήθηκαν τα κρατικά σκυλιά στην Πάρνηθα και στις γύρω περιοχές προς καταδίωξη ανθρώπων, το σθένος μας και οι αντοχές μας δυνάμωσαν. Ακούγαμε και βλέπαμε τις ιπτάμενες μηχανές της τεχνοκυριαρχίας, χωρίς να μας βλέπουν, και συνειδητοποιούσαμε την κρισιμότητα της αγωνιστικής επιλογής μας. Οι δεσμοί μιας μικρής κι εφήμερης κοινότητας αντίστασης έσφιξαν και έγιναν ο βράχος πάνω στον οποίο αργότερα συνθλίφθηκε η κατασταλτική επιχείρηση του κράτους. Η εμπειρία αυτής της πορείας είναι πλέον κτήμα των αγώνων για την κοινωνική απελευθέρωση, και από εκείνη την ημέρα κανένας τόπος εξουσίας της ελληνικής επικράτειας δεν μπορεί να παραμείνει άβατος!»

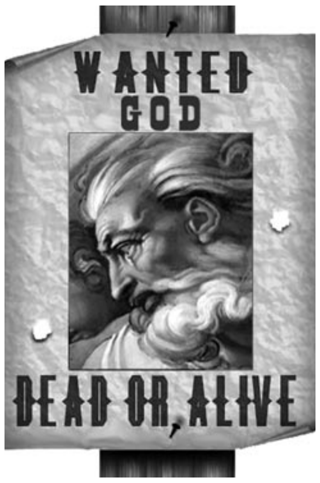
Σωκράτης Αβραμόπουλος

ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΙ

Το πανεπιστήμιο στον 21ο αιώνα

Ζήσε το όνειρο στο πανεπιστήμιο Κύπρου. Το πανεπιστήμιο διαθέτει πάνοπλους αστυνομικούς, στρατό, τροχαία ακόμα και αποθήκη πυρομαχικών. Τα βιβλία αγοράζονται από τους φοιτητές ενώ παίρνονται παρουσίες και μοιράζονται κλήσεις για παράνομο παρκάρισμα.

Ο άνθρωπος που μήνυσε το... Θεό!

Ο 40χρονος Μιρτσέα Παβέλ που εκτίει ποινή 20ετούς κάθειρξης για ανθρωποκτονία, υπέβαλε μήνυση κατά του "ονομαζόμενου Θεού, που κατοικεί στους ουρανούς και εκπροσωπείται στη Ρουμανία από την Ορθόδοξη Εκκλησία" κατηγορώντας τον για "αισχροκέρδεια, κατάχρηση της εμπιστοσύνης και διαφθορά". "Κατά τη βάπτισή μου, σύναψα ένα συμβόλαιο με τον κατηγορούμενο προκειμένου να λυτρωθώ από το κακό. Έως σήμερα, ο τελευταίος δεν τίμησε αυτό το συμβόλαιο, αν και είχε λάβει από εμένα διάφορα καλά και αρκετές προσευχές", έγραψε ο ενάγων.

Από τη γαλλική επανάσταση...

Το πιο υγρό καλοκαίρι από το 1766 που άρχισαν να κρατούνται αρχεία βιώνουν εφέτος η Αγγλία και η Ουαλία με τις βροχές να έχουν προκαλέσει τις χειρότερες πλημμύρες εδώ και 60 χρόνια. Όπως εκτιμούν οι μετεωρολόγοι ακόμη και πριν ολοκληρωθεί ο Ιούλιος, στο τρίμηνο Μαΐου - Ιουλίου έπεσαν 38,7 εκατοστά βροχής, ενώ το προηγούμενο ρεκόρ ήταν 34,9 εκατοστά το 1789.

Μαθήματα πολιτικής ποίησης: ο Βύρων για αγροφυλακή

«Σας ζητώ να εκτιμήσετε, ειλικρινώς σας ζητώ να εκτιμήσετε ότι πάσχουμε ως Κράτος, ως κοινωνία, ως διοικητική δομή από τους "εργάτες" του πεδίου. Ποιος θα δει την κομμένη γράνα; Που σημαίνει υδραγωγός. Που καταστρέφει το έδαφος και ύστερα γλύφει και κόβει την άσφαλτο. Και θα έρθουμε εμείς ύστερα, οι Συβαρίτες πολιτικοί της μαλθακότητας και της τρυφηλότητας και των σχεδιασμάτων, έχασαν από τον Κρότωνα, θα έρθουν οι Συβαρίτες πολιτικοί να πουν, εδώ τα δισεκατομμύρια στην Τσακώνα πρέπει να καταβληθούν τάχιστα. Γιατί ο δρόμος Τριπόλεως-Καλαμάτας χάνεται, εξαιτίας της διακοπής από το νερό, αλλά και στην Μαλακάσα το ίδιο έγινε»

από τα πρακτικά της βουλής

Και το ΠΑΣΟΚ στα Εξάρχεια είναι...

Ο θηλυκός Έλληνας Σαρκοζί αναπαράγει συνειδητά τη θεωρία πως τις φωτιές βάζουν αντιεξουσιαστές. Από την άλλη, κυβερνητικά στελέχη δηλώνουν στους Times ότι το ΠΑΣΟΚ κρύβεται πίσω από τους εμπρησμούς. Ταυτόχρονα, σύμφωνα με δημοσκόπηση, το 57% πιστεύει ότι η Ελλάδα βρίσκεται κάτω από «ασύμμετρη απειλή». Τελικά ο Γκέμπελς είχε δίκαιο: όσο μεγαλύτερο είναι το ψέμα, τόσο πιο εύκολα γίνεται πιστευτό.

Ένα φάντασμα πλανιέται στην Ελλάδα...

Στις αρχές του 20ου αιώνα ο αυτοκράτορας της Ιαπωνίας διέταξε την εκτέλεση μιας ομάδας Γιαπωνέζων αναρχικών ως υπευθύνων για... το μεγάλο σεισμό που ισοπέδωσε τη χώρα. Έναν αιώνα μετά η κυβέρνηση Καραμανλή κατασκευάζει ασύμμετρες απειλές για να συγκαλύψει την ενοχή στο μεγαλύτερο οικολογικό έγκλημα που έχει γίνει ποτέ στην Ελλάδα.

Από ανακοίνωση του Δικτύου

αμανές

Ερασιτέχνες ως δημοσιογράφοι, επαγγελματίες ως προπαγανδιστές

Για να υποστηριχθεί η απύθμενης βλακείας εκδοχή περί αντιεξουσιαστών - εμπρηστών, τον Αύγουστο του 2007 είδαμε στην τηλεόραση, κοντά στον υποτιθέμενο τόπο απ' όπου ξεκίνησε η φωτιά, πολλά πλάνα που εστίαζαν σε γκαζάκια. Όμως, αν όντως ο εμπρησμός έγινε με γκαζάκια, τότε αυτά θα έπρεπε να είχαν σκάσει (λογικό ε;). Επομένως, όταν βλέπαμε πλάνα με μαυρισμένα αλλά άσκαστα γκαζάκια τα οποία χρησιμοποίησαν οι δράστες για να βάλουν φωτιά, δεν δυσκολευτήκαμε να βγάλουμε συμπέρασμα για την ποιότητα των ρεπορτάζ...

«Φοβού τους κρατιστές και δώρα (πεύκα) φέροντες»

Πρέπει να είμαστε πάντα επιφυλακτικοί και σχεδόν πάντα εχθρικοί στις δραστηριότητες του κράτους, ασχέτως της βιτρίνας. Π.χ. η δενδροφύτευση: στο Πήλιο ένας από τους λόγους που η φωτιά εξαπλώθηκε σε χρόνο dt ήταν το γεγονός ότι το Πήλιο δενδροφυτεύθηκε με αμερικανικά πεύκα, η επιλογή των οποίων ήταν πολιτική κι αντιεπιστημονική. Τα ιλουστρασιόν πεύκα προωθήθηκαν με επιχειρήματα τύπου «τι ωραία και μεγάλα που είναι» (σίγουρα μιλάμε για πεύκα;), «δίνουμε δουλειά στον κόσμο» (είναι αυτό περιβαλλοντικό κριτήριο;). Μόνο που αυτά τα πεύκα δεν ανήκαν στα οικοσυστήματα του Πηλίου, προκαλώντας προβλήματα στην υπόλοιπη χαμηλή βλάστηση και, το χειρότερο, είναι εξαιρετικά εύφλεκτα. Μάλιστα, ενώ το κράτος πανηγύριζε για την πρωτοβουλία που πήρε, οι κάτοικοι του Πηλίου μόλις αντιλήφθησαν την ακαταλληλότητα των πεύκων αυτών, τα κόψανε από τις αυλές τους. Συμπέρασμα: και η χρησιμότερη δραστηριότητα όταν γίνεται από το κράτος, είναι προβληματική αν όχι επιζήμια. Οι Πηλιορίτες μόνοι τους καλύτερα θα τα κατάφερναν...

Α.Φ.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ

Ο αγώνας για την ανατροπή του νέου ασφαλιστικού νομοσχεδίου είναι ζήτημα τιμής και αξιοπρέπειας για το εργατικό κίνημα

Η φαρσοκωμωδία της προεκλογικής περιόδου που ολοκληρώνεται στις 16 Σεπτέμβρη δεν άφησε ούτε στο ελάχιστο το περιθώριο για μια ουσιαστική παρουσίαση των θέσεων των κομμάτων (ΝΔ- ΠΑΣΟΚ) πάνω στα ζητήματα της παιδείας, της εργασίας, της ασφάλισης. Το προεκλογικό σόου περιείχε αρκετές βουλευτικές περατζάδες, ακόμα και πάνω στα αποκαΐδια της Ηλείας και της Αρκαδίας καθώς και μπόλικη δόση ρουσφετολογίας και υποσχέσεων. Ένα πέπλο σιωπής όμως καλύπτε και καλύπτει τα πάντα. Η έκθεση Ζορμπά ξεχάστηκε πριν καν "σκάσει". Ήταν βέβαια και η... ασύμμετρη απειλή...

Μέχρι και πριν τις φωτιές πάντως το πολιτικό σκηνικό ήταν τόσο έντεχνα στημένο, μόνο και μόνο για να κρύψει το ότι ο πραγματικός πόλεμος ξεκινά την επομένη των εκλογών, στις 17 του Σεπτέμβρη, με τη μητέρα των μαχών που ονομάζεται ασφαλιστικό!

Στα μέσα του Ιούλη, η Γενεύη φιλοξένησε τη συνάντηση του Αναλυτή (επικεφαλής της ελληνικής επιτροπής διαλόγου για το ασφαλιστικό) και των εκπροσώπων του διεθνούς γραφείου εργασίας. Η συζήτηση έθεσε ουσιαστικά και τους άξονες πάνω στους οποίους θα χαράξει την πολιτική για την κοινωνική ασφάλιση η νέα κυβέρνηση. Το γενικότερο πλαίσιο, η ατζέντα, της συζήτησης καθώς και οι πραγματικές προθέσεις των φορέων που συναντήθηκαν εκεί έμειναν κρυφά ή πέρασαν στα "ψιλά" των οικονομικών στηλών.

Σε αυτή την ιστορία φαίνεται πως οι μόνοι που έχουν ξεκάθαρες θέσεις είναι ο ΣΕΒ και οι εκπρόσωποί του κυρίως. Αυτοί βέβαια δεν έχουν και κανένα πολιτικό κόστος ή, για την ακρίβεια, κανένα κόστος.

Ωστόσο, μήνες τώρα επιχειρείται η ιδεολογική προετοιμασία της κοινής γνώμης, κυρίως με την αρωγή των ΜΜΕ. Τηλεοπτικοί αστέρες, παπαγαλάκια της κυβερνητικής πολιτικής και εκδότες, σε ενττεταλμένη υπηρεσία, στρώνουν το δρόμο για την εφαρμογή των νέων μέτρων, με τις αγνότερες προθέσεις βέβαια. Επικαλούνται ψεύτικες μελέτες, ανακριβείς αναλύσεις, παρουσιάζουν παραποιημένα στοιχεία και νούμερα για να καλύψουν ουσιαστικά το κενό της επιχειρηματολογίας τους.

Βαφτίζουν "εθνικό ζήτημα" την κοινωνική ασφάλιση για να του αφαιρέσουν την ταξική και πραγματική του βάση. Εντάσσουν την ασφάλιση μέσα στο "οικοδόμημα" της εθνικής οικονομίας και στο πλαίσιο της λογικής της ανάπτυξης, της παραγωγικότητας, του ανταγωνισμού.

Έτσι, αρχίζει και ο εργαζόμενος να σκέφτεται μέσα στο ίδιο πλαίσιο, δέχεται την επιχειρηματολογία περί προβληματικών ταμείων και πέφτει νομοτελειακά στην παγίδα εξεύρεσης "βιώσιμης" λύσης και διεξόδου από το "πρόβλημα" που δημιούργησε το κεφάλαιο και το κράτος. Αυτό το γνωρίζουν πολύ καλά όσοι διαμορφώνουν την επικοινωνιακή πολιτική για λογαριασμό της κυβέρνησης.

**Δε διεκδικείς κάτι που σου ανήκει!
Είσαι χαμένος από χέρι!**

Δεν είναι η πρώτη φορά που "ανοίγει" το ασφαλιστικό στην Ελλάδα. Πολλές φορές έρχεται στην επικαιρότητα με μελέτες και προτάσεις ή αντεργατικούς νόμους. Ξεχωρίζουμε τις προτάσεις Σπράου, Αναλυτή και τα νομοεκτρώματα Σιούφα και Ρέππα. Βέβαια, ανάμεσα στις επίσημες και ανεπίσημες προτάσεις και τα νομοθετήματα παρεμβάλλονται μια σειρά από ρυθμίσεις και υπουργικές αποφάσεις οι οποίες στοχεύουν στη φοροελάφρυνση των καπιταλιστών και στο "ξεζούμισμα" των ταμείων.

Η κοινωνική ασφάλιση στην Ελλάδα, όπως και σε όλο τον κόσμο, δεν χαρίστηκε αλλά κατακτήθηκε με επίπονους αγώνες. Από τα ταμεία αλληλοβοήθειας που ήταν και τα πρώτα εγχειρήματα κοινωνικής αλληλεγγύης μέχρι το ΙΚΑ, οι εργαζόμενοι άρχισαν να απαιτούν από τους καπιταλιστές ένα μέρος μόνο από την υπεραξία που οι ίδιοι παράγουν. Η κοινωνική ασφάλιση αποτελεί μέρος της αξίας της εργατικής δύναμης.

Το κεφάλαιο γνωρίζει πολύ καλά ότι η αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης είναι απαραίτητη για την καπιταλιστική αναπαραγωγή. Οι παραχωρήσεις που έγιναν, λοιπόν, έχουν άμεση σχέση με το επίπεδο ανάπτυξης του καπιταλισμού, με τον συσχετισμό δύναμης του εργατικού κινήματος, με την ανάπτυξή του, το επίπεδό του.

Καπιταλιστές και κράτος πάντα έβρισκαν τρόπους ή μηχανεύονταν στρατηγικές και μεθόδους ώστε να βάλουν χέρι στο κοινωνικό κεκτημένο της ασφάλισης. Το ότι αναγκάστηκαν να παραχωρήσουν ένα κοινωνικό αγαθό δεν σημαίνει ότι δεν προσπάθησαν και τελικά κατάφεραν να το προσαρμόσουν μέσα στο πλαίσιο της κεφαλαιοκρατικής ανάπτυξης, να επιβάλουν τους όρους τους και να το εκμεταλλευτούν για την εξυπηρέτηση των δικών τους συμφερόντων.

Η ενσωμάτωση του εργατικού κινήματος και της εργατικής τάξης στη λογική της οικονομίας της αγοράς και η αποδοχή των ιδεολογημάτων περί ανάπτυξης της εθνικής οικονομίας ήταν η αρχή του τέλους για την κοινωνική ασφάλιση. Η αντίληψη του "γενικού καλού" που εξισώνει τον εργοδότη με τον εργαζόμενο πρόσφερε το κράτος πρόνοιας από τη μια και άνοιξε την πόρτα για τη χρηματοδότηση του κεφαλαίου μέσω των ταμείων από την άλλη. Άλλωστε, ο φορντισμός και ο κεϋνσιανισμός επέβαλαν κάποτε τη λογική των παροχών. Αυτό όμως δεν ισχύει σήμερα.

Στην Ελλάδα, η κοινωνική ασφάλιση θεσμοθετείται ουσιαστικά για πρώτη φορά το 1861 με την ίδρυση του ΝΑΤ. Λίγα χρόνια μετά, το 1880, ιδρύθηκε το ταμείο μεταλλευτών. Οι νόμοι 5733/1932 και 6298/1934 διευρύνουν το θεσμό και το 1937 αρχίζει να λειτουργεί το ΙΚΑ. Με την ίδρυση του ΙΚΑ, ο Μεταξάς υποχρεώνει να παραχωρείται το σύνολο των αποθεματικών του στο κράτος.

Ήδη από το 1950, με το νόμο 1611/1950, το κράτος δέσμευσε τα αποθεματικά των ταμείων με επιτόκιο πολύ πιο χαμηλό από τις καταθέσεις, για να ενισχύσει τους βιομηχάνους και τους μεγαλέμπορους της περιοχής. Η καραμέλα της ανάπτυξης, δηλαδή της χρηματοδότησης των καπιταλιστών για τον εκσυγχρονισμό των επιχειρήσεών τους και τη δημιουργία νέων μονάδων, είναι μια παλιά ιστορία!

Μέχρι το 1973 το επιτόκιο έφτανε μόλις το 4%! Σύμφωνα με τα στοιχεία που έδωσε η διοίκηση του ΙΚΑ για τις απώλειες της περιόδου 1952-1973, τα χαμένα χρήματα εξαιτίας του χαμηλού επιτοκίου έφταναν τα 450 εκατομμύρια δραχμές. Το 1976 τα ασφαλιστικά ταμεία υποχρεώθηκαν να αγοράσουν μετοχές της Εμπορικής Τράπεζας για να καλυφθούν τα ελλείμματα που δημιούργησε ο Ανδρεάδης. Οι μετοχές υποτιμήθηκαν αμέσως και το ΙΚΑ έχασε εκατοντάδες εκατομμύρια. Το ΙΚΑ χαρακτηρίζεται ελλειμματικό. Το έλλειμμα της δεκαετίας 80-90 αγγίζει τα 650 δισ. δραχμές.

Συμπέρασμα: Βλέπουμε ξεκάθαρα πως οι πολιτικές του κράτους και των κυβερνήσεων οδηγούν στην καταστροφή των ταμείων, στο πιο ύπουλο χτύπημα του θεσμού της κοινωνικής ασφάλισης, στην αρπαγή της περιουσίας της εργατικής τάξης προς όφελος της "εθνικής ανάπτυξης". Οι τελευταίες αποκαλύψεις είναι απλά πταίσματα!

Αλλά και η επόμενη περίοδος (η δεκαετία '90) έρχεται να δώσει απανωτά χτυπήματα στα ταμεία. Το 1990 οι καθυστερούμενες οφειλές προς το ΙΚΑ φτάνουν τα 150 δισ. δραχμές. Το 1994 οι οφειλές στον ευρύτερο δημόσιο τομέα αγγίζουν τα 56 δισ. ενώ το 1996 η εισφοροδιαφυγή ανέρχεται στα 650 δισ. Το 1999 οι καθυστερούμενες εισφορές προς το ΙΚΑ ανέρχονται σε 757 δισ.! Σήμερα, οι ανείσπρακτες οφειλές των εργοδοτών ξεπερνούν τα 5 δισ. ευρώ ενώ το δημόσιο χρωστάει 5,7 δισ. ευρώ.

Σε όλα αυτά τα στοιχεία οφείλουμε να συνυπολογίσουμε τα ποσά που διαφεύγουν νόμιμα.

Όπως οι χαριστικές ρυθμίσεις εισφορών εφοπλιστών με το επιχείρημα της... μείωσης της ανεργίας. Το ΝΑΤ ακόμα περιμένει εκατομμύρια ευρώ από το εφοπλιστικό κεφάλαιο και ο Κεφαλογιάννης κάνει δώρο μέσω εισφοροαπαλλαγών στο Λοΐζο 10εκατομμύρια ευρώ. Ο Αλογοσκούφης προικίζει επιχειρήσεις με απαλλαγές για την αντικατάσταση του μηχανολογικού εξοπλισμού τους. Χωρίς να τους υποχρεώνει, όπως διαπιστώθηκε εκ των υστέρων, να αυξήσουν τις θέσεις εργασίας.

στην ασφαλιστική μεταρρύθμιση

Ή... τα ποσά που δε φαίνονται!

Το 16% των εργαζομένων σήμερα δουλεύει ανασφάλιστο. Ας υπολογίσουμε το ποσό που χάνεται από αυτή τη μαύρη εργασία. Να θυμηθούμε εδώ ότι σε μεγάλο βαθμό η "τουριστική ανάπτυξη" βασίζεται στην ανασφάλιστη εργασία.

Ή... τα λογιστικά παιχνίδια των αριθμών!

Τη στιγμή που μας παραμυθιάζουν με τη μείωση της ανεργίας, μια προσεκτική ματιά στα στοιχεία της μελέτης του "Προγράμματος Ανάπτυξης Ανθρώπινου Δυναμικού" (Ε.Σ.Υ.Ε.) μας δείχνει ότι 672.000 άνεργοι χρησιμοποιήθηκαν μέσω επιδοτούμενων προγραμμάτων (STAGE κ.λπ.) μόνο και μόνο για να φύγουν από τις λίστες των ανέργων του ΟΑΕΔ. Με τον ίδιο τρόπο θα χρησιμοποιηθούν και άλλοι 677.200 για την επόμενη 6ετία! Πέρα από το ότι η συντριπτική πλειοψηφία αυτών συνεχίζει να βρίσκεται στην εργασιακή ομηρία των συμβάσεων, προσφέρει και ανασφάλιστη εργασία!

Ποιος "χαντάκωσε" τα ταμεία;

Πραγματικά, τη μεγαλύτερη ευθύνη για την κατάντια της κοινωνικής ασφάλισης σήμερα έχουν οι εργαζόμενοι. Όχι λόγω της υπογεννητικότητας ή της δύσκολης προσαρμογής τους στην ελεύθερη αγορά και τους νόμους της οικονομίας. Αλλά εξαιτίας της αυταπάτης και των ψευδαισθήσεων που έτρεφαν ότι μπορούν να συνδιαχειριστούν κάτι που τους ανήκει, από κοινού με τους εργοδότες και το κράτος. Το μεγαλύτερο λάθος είναι η αποδοχή της τριμερούς χρηματοδότησης. Γιατί, πολύ απλά, ούτε τριμερής είναι ούτε χρηματοδότηση!

Ο εργαζόμενος, εκτός από τη δική του εισφορά, συμμετέχει και στην εισφορά του αφεντικού του (μέσω της προσφοράς υπεραξίας) αλλά και στην εισφορά του κράτους (όταν γίνεται) μέσω της άμεσης και έμμεσης φορολογίας.

Από το 1951 και με την ψήφιση του νόμου 1846 περί ζητημάτων κοινωνικής ασφάλισης, ρυθμίζονταν οι πηγές χρηματοδότησης του ΙΚΑ. Εκείνη την εποχή, η σχέση συνταξιούχων-μισθωτών ήταν 1:15. Το ΙΚΑ μπορούσε άνετα να καλύπτει τις συντάξεις και να έχει πλεόνασμα. Μέχρι το 1986 η εισφορά του κράτους είναι μηδενική! Μόνο από το 1986 μέχρι το 1990 δόθηκε από το κράτος σε διάφορα ταμεία το ποσό των 1.111 δισ. δραχμών.

Αν κάναμε μια απόπειρα να υπολογίσουμε το χαμένο ποσό των υπόλοιπων 35 χρόνων θα μιλάγαμε για τρισεκατομμύρια δραχμές. Το κράτος, αντί να στηρίξει, ως όφειλε, σύμφωνα με τους δικούς του νόμους, τα ταμεία καταχράστηκε τα λεφτά με την επιχειρηματολογία της ενίσχυσης και χρηματοδότησης του εμπορίου και της βιομηχανίας. έβαζε χέρι στα λεφτά των εργαζομένων για να χρηματοδοτεί το κεφάλαιο. Το δε επιτόκιο κυμαινόταν από 4% -10% από το 1951 μέχρι το 1979 και από 11%-15% από το 1980 μέχρι το 1988. Τη στιγμή που ο πληθωρισμός ήταν σχεδόν διπλάσιος. Από το '81 και μετά, που εμφανίστηκαν τα πρώτα ελλείμματα, ο Παπανδρέου έριξε το ΙΚΑ και στο δανεισμό! Με επιτόκια που έφτασαν μέχρι και το 28%. Εκεί που μας χρωστάγανε, μας πήραν και το βόδι.

Η εν ψυχρώ άγρια ληστεία των ταμείων που ονομάστηκε "αναπτυξιακά κίνητρα"

Η εισφοροαπαλλαγή ήταν και είναι θεσμοθετημένη μορφή χρηματοδότησης των εργοδοτών από τον κοινωνικό πλούτο, τα λεφτά των ταμείων. Το επιχείρημα της αναπτυξιακής πολιτικής που χάρισε και εξακολουθεί να προσφέρει γη και ύδωρ στο κεφάλαιο είναι η μόνη δικαιολογία αλλά και η βαθύτερη φιλοσοφία όλων των κυβερνήσεων τα τελευταία 60 χρόνια. Μέσα από νόμους και ρυθμίσεις έχουν χωριστεί, άρα κλαπεί, από τα ταμεία εκατομμύρια ευρώ προς όφελος των καπιταλιστών. Αναφέρουμε χαρακτηριστικά το νόμο Σουφλιά του '90 με το άρθρο 39 σύμφωνα με το οποίο μειώνεται η εργοδοτική εισφορά για τους μερικώς απασχολούμενους ή το άρθρο 43 το οποίο απαλλάσσει τους εργοδότες από την εισφορά στο "πριμ παραγωγικότητας". Ωμά και ξεκάθαρα πλέον, οι φοροαπαλλαγές έχουν μπει στην καθημερινότητά μας.

Πιο προκλητικές βέβαια είναι οι ρυθμίσεις για τον κλάδο των κατασκευαστών. Οι κατασκευαστές (εταιρίες και εργολάβοι) έχουν βρει τρόπο να γλιτώνουν μέρος του ΦΠΑ, λόγω ασαφειών στο νόμο για αγορά πρώτης κατοικίας. Στο χώρο της οικοδομής έχουμε μια διαρκή ανοιχτή πληγή για την κοινωνική ασφάλιση. Οι εργολάβοι ρυθμίζουν τα χρέη τους προς το ΙΚΑ χωρίς μεγάλο ζόρι, παρακρατούν ένσημα (τα οποία πουλάνε και στη μαύρη αγορά στη συνέχεια) κλέβοντας έτσι και το ΙΚΑ αλλά και τον ίδιο τον εργάτη μια και κρατούν από αυτόν την εισφορά του μέσω του "λειψού" μεροκάματου. Ο οικοδόμος με αυτό τον τρόπο χάνει και από το δωρόσημό του.

Ακόμα, μια σειρά επιχειρήσεων πουλιούνται χωρίς να εισπράξει το ΙΚΑ τα οφειλόμενα ενώ οι νέοι αγοραστές που είναι πολλές φορές απλώς "αχυράνθρωποι" παίρνουν τις επιχειρήσεις χωρίς χρέη και οφειλές προς το ΙΚΑ.

Τους τελευταίους μήνες ήρθαν στην επικαιρότητα διάφορα ευφάνταστα σενάρια για την καταπολέμηση της εισφοροδιαφυγής. Ένα από αυτά πήρε και νομική υπόσταση. Στο εξής θα υποχρεώνονται και οι αυτοαπασχολούμενοι τεχνίτες να εκδίδουν αποδείξεις για τις μερεμετοδουλειές. Η απόδοση του ΦΠΑ θα γίνεται βέβαια από τον ιδιοκτήτη, ο οποίος αν ανήκει σε χαμηλά ή μεσαία εισοδήματα δε θα γλιτώνει ουσιαστικά τίποτα. Η νέα διάταξη βέβαια δεν κάνει κουβέντα για την υποχρέωση του ιδιοκτήτη να αγοράσει τα ένσημα του μάστορα. Φυσικά, κανείς δεν θα δεχτεί να δώσει άλλο ένα 50% επί της αρχικής τιμής για την ασφάλιση του τεχνίτη. Το κράτος λοιπόν, πριμοδοτώντας την ανασφάλιστη εργασία, προσπαθεί να φορολογήσει τα χαμηλά εισοδήματα. Αυτό το ονομάζει χ'τύπημα της εισφοροδιαφυγής!!!

Τα αίτια, οι λύσεις και οι αυταπάτες

Κανένα επιχείρημα, καμία ανάλυση, κανένα πόρισμα δεν μπορεί πλέον να πείσει για τα βαθύτερα αίτια της κατάρρευσης του θεσμού της ασφάλισης. Όλες οι μελέτες και οι "βιώσιμες" λύσεις που προτείνουν και θεσμοθετούν σκοντάφτουν πάνω στην αντιφατικότητα της σαπίλας του καπιταλισμού. Σήμερα είναι το σκάνδαλο των ομολόγων και του Χρηματιστηρίου. Χτες ήταν τα θαλασσοδάνεια του Αντρέα, προχτές οι μετοχές και η κρατική αφαίμαξη. Η κοινωνική ασφάλιση θεσμοθετήθηκε ακριβώς για να οργανώσει καλύτερα τη ληστεία του κοινωνικού πλούτου.

Το ποσοστό της ανεργίας και η γήρανση του πληθυσμού δεν μπορούν να χαντακώσουν κανένα ταμείο. Μπορεί όμως η επίθεση του κεφαλαίου να καταστρέψει όλο τον κοινωνικό ιστό. Αν πριν από 50 χρόνια ένας εργαζόμενος μπορούσε να καλύπτει 2 συνταξιούχους (υποθετικά νούμερα), σήμερα, με την ανάπτυξη του καπιταλισμού και την υπερσυσσώρευση του κεφαλαίου, μπορεί 2 x 2 x 2... Οι απαντήσεις είναι απλές έως απλοϊκές. Αλλού είναι το ζήτημα όμως.

Το ζήτημα της κοινωνικής ασφάλισης μετατρέπεται σε πρόβλημα από τους ίδιους τους θύτες του που είναι το κράτος και το κεφάλαιο. Ως εταίροι του προβλήματος, ψάχνουν για ρεαλιστικές λύσεις μέσα στα πλαίσια του συστήματος που γέννησε το πρόβλημα. Οι καπιταλιστές ψάχνουν και πάλι υποψήφια θύματα για να τους μεταθέσουν το πρόβλημα.

Οι εργαζόμενοι δεν μπορούν και δεν πρέπει να "συνδιαχειριστούν" κανένα πρόβλημα. Η θέση του εργατικού κινήματος πρέπει, οφείλει να είναι ξεκάθαρη. Καμία διαπραγμάτευση, κανένας διάλογος για την εξεύρεση διεξόδου από τις πολιτικές καταλήστευσης.

Η παγίδα των αριθμών έχει εκλωβίσει το σύνολο σχεδόν των οργανωμένων δυνάμεων στο συνδικαλιστικό κίνημα. Από τη ΓΣΕΕ μέχρι τις αριστερές τάσεις του συνδικαλιστικού κινήματος επικρατεί η αντίληψη της μεταρρυθμιστικής πολιτικής. Η αυταπάτη και ο ουτοπισμός τους για την επανίδρυση του κράτους πρόνοιας ουσιαστικά δίνει απαραίτητο χρόνο στους καπιταλιστές. Η νεκρανάσταση του "κοινωνικού κράτους" βάζει το κίνημα σε δρόμους ελεημοσύνης, αποδοχής της φιλοσοφίας του ανταγωνισμού, της παραγωγικότητας, των "ρεαλιστικών" μονόδρομων.

Η εργατική τάξη δεν έχει να συνδιαλλαγεί για τίποτα και με κανέναν. Πρέπει να μείνει μακριά από τη λογιστική τρομοκρατία, μακριά από συζητήσεις περί βιωσιμότητας. Η λύση υπήρχε, υπάρχει και θα υπάρχει. Επανάκτηση του κοινωνικού πλούτου. Η κοινωνική ασφάλιση είναι αγαθό που δεν παραχωρήθηκε από κανένα αφεντικό, καμιά κυβέρνηση, κανένα κράτος.

Καμιά μεταρρύθμιση δεν μπορεί να εξαλείψει την εκμετάλλευση και την κλοπή της υπεραξίας. Η εργατική τάξη δεν μπαίνει στη λογική του "ό,τι έγινε, έγινε", επειδή αυτό που γίνεται για περισσότερο από μισό αιώνα είναι μια διαρκής ληστεία.

Η εργατική τάξη και το κίνημα πρέπει:

- Να μπλοκάρει τον "κοινωνικό διάλογο" με κάθε τρόπο

- Να διευρύνει την κοινωνική ασφάλιση

- Να απαιτήσει τη χρηματοδότηση των ταμείων μόνο από την εργοδοσία

- Να αντεπιτεθεί στη λεηλασία του κεφαλαίου

- Να πάρει πίσω τα κλεμμένα από το '50

Τάσος Χριστόπουλος

Η λύση βρίσκεται στους κοινωνικούς αγώνες Όχι στις κάλπες

να τσουρουφλίσουμε όλους αυτούς που καίνε τα δάση,

που καίνε τα μεροκάματα,

που καίνε τις συντάξεις,

που καίνε τις ελευθερίες και τα δικαιώματα,

που καίνε τις ζωές μας.

Έφτασε η ώρα να στηθούν και πάλι οι κάλπες... Έφτασε η ώρα της δημοκρατίας. (!!) Αυτή τη φορά όμως, οι κάλπες θα στηθούν πάνω στα αποκαΐδια, θα στηθούν μέσα στη μυρωδιά του θανάτου.

Οι στάχτες και οι κάλπες πάνε μαζί και συμβολίζουν με τον καλύτερο τρόπο το αλληλοσυμπληρούμενο δίπολο: από τη μια τα συμφέροντα των λίγων και από την άλλη η αδιαφορία των πολλών. Από τη μια η αδηφαγία των καπιταλιστών και η ξεδιαντροπιά των κυβερνώντων και από την άλλη η διάρρηξη του κοινωνικού ιστού και της σχέσης του ανθρώπου με τη φύση.

Το κράτος των εργολάβων και των λαμογιών ήταν δεδομένο ότι θα λειτουργούσε όπως λειτούργησε. Η κοινωνία όμως γιατί δεν παίρνει τις τύχες της στα χέρια της;
Μέχρι πότε θα κυριαρχεί η απάθεια, η ανάθεση, ο ατομικισμός, το κουτσοβόλεμα, το να τα καταπίνουμε όλα; Μέχρι πότε οι έννοιες της διεκδίκησης, της συλλογικότητας, της αλληλεγγύης, του αγώνα θα βρίσκονται υπό εξαφάνιση;

Μέχρι τότε... τα δάση θα καίγονται, οι ανάγκες θα ποδοπατιούνται, οι κατακτήσεις θα περικόπτονται, η τρομοκρατία θα μεγαλώνει, οι άνθρωποι θα δυστυχούν και θα ταπεινώνονται.

Από μας εξαρτάται να αλλάξει προς το καλύτερο η ζωή μας. Ας μην περιμένουμε τίποτα από τους κάθε λογής «σοφούς» και «σωτήρες».

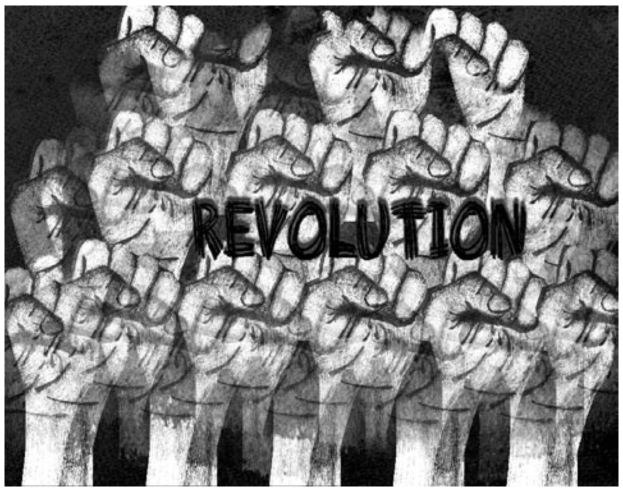
«ΨΗΦΙΣΤΕ - ΣΚΟΥΠΙΣΤΕ - ΤΕΛΕΙΩΣΑΤΕ».

Έφτασε η ώρα. Ο λαός «ελεύθερα και αβίαστα» θα επιλέξει ποια κυβέρνηση και ποια αντιπολίτευση θα διαχειριστούν το σεληνιακό τοπίο που λέγεται Ελλάδα. Ένα τοπίο χωρίς δέντρα, ζώα, πουλιά, τρεχούμενα νερά, κοινωνικά δικαιώματα, αλλά με αυτοκινητόδρομους, αγωγούς πετρελαίου, μονάδες της τουριστικής βιομηχανίας, εμπορικά κέντρα, καζίνο, χρηματιστηριακά κέρδη και αναπτυξιακούς δείκτες.
Οι εμπρηστές των δασών και του μέλλοντος, θέλουν να τους επιβραβεύσουμε με την ψήφο μας!!! Θα τους κάνουμε τη χάρη; Θα τους πούμε «ευχαριστώ» για τη βαρβαρότητα που σπέρνουν ολόγυρα;

Όλοι ίδιοι είναι! Να φύγουν όλοι!
Αν ψηφίζεις κάποιο κόμμα, επειδή πιστεύεις ότι θα αλλάξει η κατάσταση προς φιλολαϊκή κατεύθυνση, μάλλον έχεις αυταπάτες.

Εδώ και τόσα χρόνια οι κυβερνήσεις αλλάζουν, οι αντεργατικές πολιτικές παραμένουν ίδιες και χειρότερες. Πόσο μάλλον που τα κόμματα εξουσίας έχουν ταυτόσημα προγράμματα και, όπως και τα ίδια παραδέχονται, διαφοροποιούνται μόνο στο «ήθος και το ύφος». Βέβαια ο λαός, οι εργαζόμενοι το έχουν δει το διαφορετικό ήθος που επικαλούνται (σκάνδαλα απ' όλους, αυταρχισμός και καταστολή απ' όλους...).

Ακόμη και η Αριστερά που θέλει να εμφανίζεται σαν κάτι διαφορετικό έχει και αυτή αποδείξει την «διαφορετικότητά της». Αυτός ο τόπος έχει κυβερνηθεί και από την Αριστερά: ας μην ξεχνάμε τις κυβερνήσεις Τζαννετάκη και Ζολώτα, ας μην ξεχνάμε ότι η Αριστερά κυβέρνησε και κυβερνά Δήμους και Κοινότητες, ότι «κυβερνά» συνδικάτα, συλλόγους, φορείς. Και αυτή όπως και οι άλλοι: ρουσφέτια, πατερναλισμός, εκβιασμοί, παραγοντιλίκια, στο καζάνι με την μαρμίτα, αυταρχισμός, εξουσιαστικές λογικές.

Άσε που η Αριστερά, παρά τις διαβεβαιώσεις της, περί του αντιθέτου, είναι έτοιμη -αν χρειαστεί- να ξανακαθίσει στις υπουργικές καρέκλες.

Αν ψηφίζεις χωρίς αυταπάτες, επιδιώκοντας προσωπικό βόλεμα και κανένα ρουσφετάκι, μάλλον πρέπει να ξανασκεφτείς τι σημαίνει αξιοπρέπεια.

Δεν είναι λύση το να σκύβεις τη μέση. Άλλωστε τα περισσότερα ταξίματα ποτέ δεν υλοποιούνται. Υπάρχει πιο τρανό παράδειγμα από το αλισβερίσι που γίνεται με τους συμβασιούχους, οι οποίοι, αναζητώντας μια θέση εργασίας, εμπαίζονται από όλες τις κυβερνήσεις και απ' όλους τους κομματάρχες;
Μόνο αν αποφασίσουμε να διεκδικήσουμε όσα μας ανήκουν και όσα οι κυβερνώντες και οι πλουτοκράτες μας στερούν, μόνο αν κατέβουμε στον δρόμο, μόνο τότε θα δοθούν λύσεις στα προβλήματα.

Όχι στη λογική της εκπροσώπησης και της ανάθεσης.
Η κοινωνία δεν αποτελείται από κόμματα, παρατάξεις, βουλευτές, πολιτευτές, κομματάρχες, βλαχοδήμαρχους, εκπρόσωπους (έρημους και απρόσωπους). Η κοινωνία αποτελείται από εργαζόμενους, από ανθρώπους που μοχθούν, που έχουν ανάγκες, που μπορούν να σκέφτονται, να αποφασίζουν και να πράττουν. «Τίποτα για μας, χωρίς εμάς!».

Δεν έχουμε ανάγκη κάποιους φωτισμένους ηγέτες και αρχηγούς που θα μας εκπροσωπήσουν και θα μας λύσουν τα προβλήματα. Τα συμφέροντά μας ξέρουμε και τα εκπροσωπούμε μόνοι μας, όλοι μαζί με αγωνιστικό, αυτοοργανωμένο και δημοκρατικό τρόπο. Τα προβλήματά μας θα λυθούν με το μόνο τρόπο που καταλαβαίνουν οι κυρίαρχοι, με τον εκβιασμό της λαϊκής πάλης.

Αν είναι μια φορά χυδαίο να θέλουν κάποιοι να εκπροσωπήσουν τα δικαιώματά μας στα κοινοβούλια, στα δημοτικά συμβούλια, στα όργανα και στα κέντρα λήψης των (αντεργατικών) αποφάσεων, είναι δέκα φορές χυδαίο να θέλουν κάποιοι –αναφερόμαστε στην Αριστερά- να εκπροσωπήσουν τους αγώνες μας.

Οι κοινωνικοί αγώνες ούτε χρειάζεται, ούτε μπορούν να εκφραστούν μέσα στις αίθουσες των θεσμικών (αντεργατικών) οργάνων. Οι αγώνες πρέπει να πολιορκούν τα θεσμικά (αντεργατικά) όργανα. Η Αριστερά, κοινοβουλευτική και εξω-κοινοβουλευτική (αλλά όχι αντικοινοβουλευτική) θέλει πάντα να εξαργυρώνει σε ψήφους και «καρέκλες» τους αγώνες των εργαζόμενων και της νεολαίας.
Μια τέτοια Αριστερά δεν είναι επαναστατική και αντικαπιταλιστική. Μια τέτοια Αριστερά είναι η αριστερή (και αντίστοιχα η ακροαριστερή) μπάντα του αστικού κοινοβουλευτικού παιχνιδιού.

Στις εκλογές, η καλύτερη στάση είναι η ΑΠΟΧΗ, ή έστω το ΑΚΥΡΟ.

Σίγουρα δε θα ανατραπεί η κατάσταση με το ΑΚΥΡΟ και την ΑΠΟΧΗ. Σίγουρα αυτό που χρειάζεται είναι δυνατό κίνημα και οργάνωση των εργαζομένων. Όμως αν πέσει μαζικά «ψήφος οργής» (ΑΚΥΡΟ -ΑΠΟΧΗ), θα είναι και αυτό μια απονομιμοποίηση της εξουσίας τους.

Αυτή η «δημοκρατία» που καταδικάζει τους ανθρώπους στη φτώχεια, την ανεργία, την εξαθλίωση
αυτή η «δημοκρατία» που καίει και οικοπεδοποιεί τα δάση
αυτή η «δημοκρατία» που για τα κέρδη των λίγων καταστρέφει τη φύση
αυτή η «δημοκρατία» που σαν το Γ' Ράιχ εφευρίσκει αποδιοπομπαίους τράγους για να κρύψει τα εγκλήματά της (Ο Χίτλερ δαιμονοποίησε τους Εβραίους και τους κομμουνιστές, η Ντόρα και οι λοιποί κυβερνητικοί φασίστες δαιμονοποιούν τους αναρχικούς)
αυτή η «δημοκρατία» που δολοφονεί, βασανίζει και τιμωρεί τους αδύναμους (μετανάστες, μειονότητες, ναρκομανείς, περιθωριακούς...) και τους αντιπάλους της (διαδηλωτές, καταληψίες...)
αυτή η «δημοκρατία» που συμμετέχει σε πολεμικές εκστρατείες (στον Λίβανο, στον Περσικό, στο Κόσσοβο)
αυτή η «δημοκρατία» με τους αετονύχηδες των ομολόγων και τους ατσίδες των υποκλοπών
αυτή η «δημοκρατία» της αποχαύνωσης, του τηλεφασιμού, της αμάθειας
αυτή η «δημοκρατία» που είναι σαν τα μούτρα των αρχόντων της
θέλει μια επίφαση λαϊκής αποδοχής και στήριξης. («Ο λαός μας εξέλεξε». Βέβαια όταν, ο λαός που τους εξέλεξε, αντιδρά στις επιλογές τους π.χ. νόμος–πλαίσιο για τα Πανεπιστήμια, τότε τον γράφουνε κανονικά).

Ας τους αμφισβητήσουμε στους δρόμους, αλλά και στις κάλπες. Με ένα ριζοσπαστικό ΑΚΥΡΟ-ΑΠΟΧΗ που θα άγγιζε το 50-60%, θα είχαν ένα χοντρό πρόβλημα νομιμοποίησης. Κάτι τέτοιο θα έδινε, αμέσως μετά τις εκλογές, έναν άλλο αέρα στο κάλεσμα για απεργίες, διαδηλώσεις, ανυπακοή, καταλήψεις.

Ναι στην αυτοοργάνωση!
Εμείς πιστεύουμε στην επαναστατική αλλαγή της κοινωνίας. Ονειρευόμαστε και παλεύουμε για μια κοινωνία της ισότητας, της αφθονίας, της ελευθερίας. Χωρίς φτώχεια, σκοταδισμό, βία, διακρίσεις. Αγωνιζόμαστε για την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, για την κατάργηση κάθε μορφής κυριαρχίας και διαχωρισμού (ταξικού, φυλετικού, θρησκευτικού, εθνοτικού, μορφωτικού). Αγωνιζόμαστε για την απελευθέρωση της εργασίας. Για να πάψει η εργασία να είναι εκβιασμός που δίνεται με αντάλλαγμα έναν εξευτελιστικό μισθό, ή που στερείται με κόστος την ανεργία και την περιθωριοποίηση. Για την μετατροπή της εργασίας σε ενασχόληση, σε δραστηριότητα, σε προσφορά στην κοινωνία.

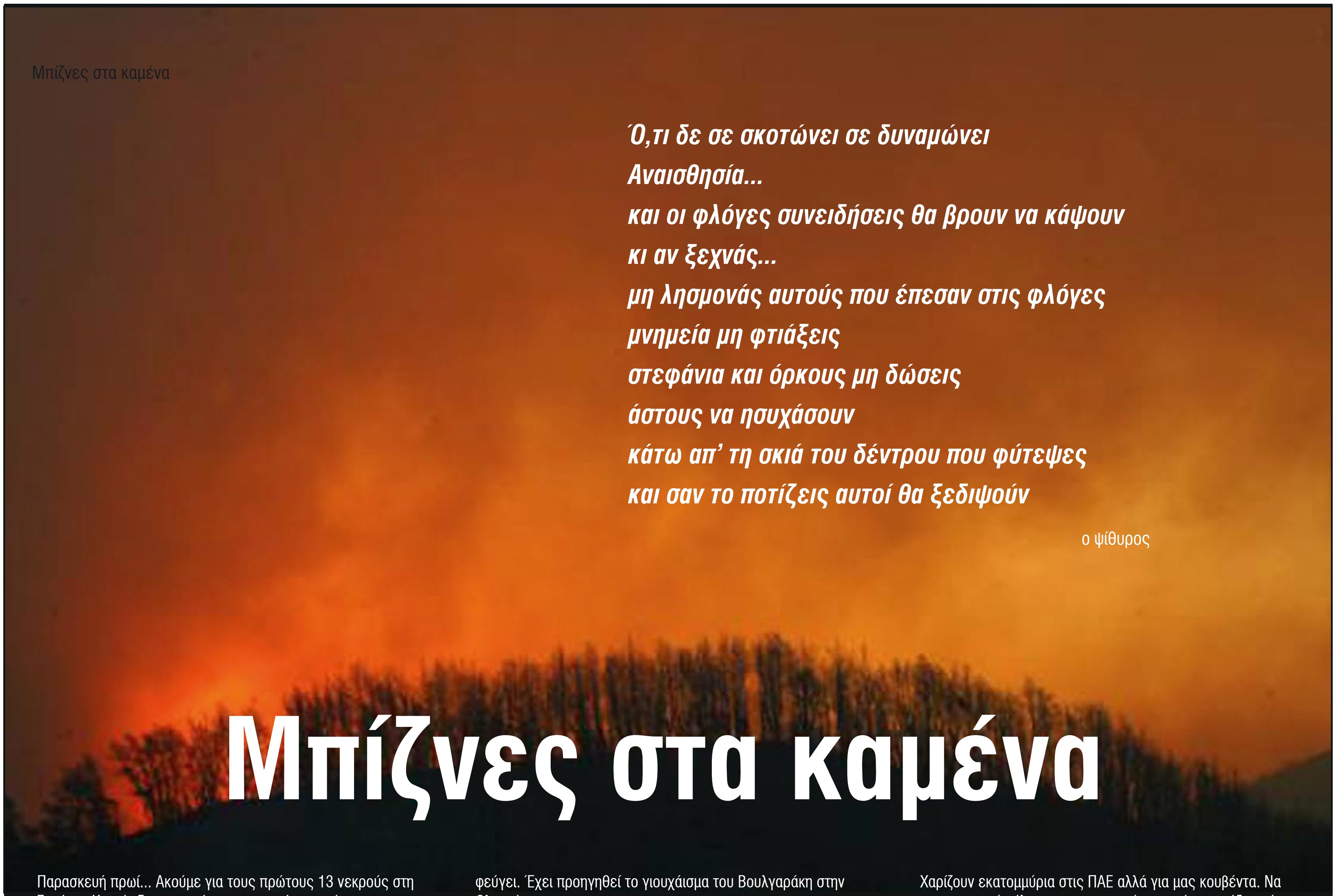
Σ' αυτή την κοινωνία οι άνθρωποι θα ορίζουν τις τύχες τους, το παρόν και το μέλλον τους. Οι ίδιοι θα σκέφτονται και θα αποφασίζουν για τις κοινωνικές αναγκαιότητες και προτεραιότητες. Οι άνθρωποι θα είναι οργανωμένοι σε τοπικές κοινότητες, σε συνελεύσεις βάσης, σε συμβούλια παραγωγής. Δε θα υπάρχουν ηγέτες και καθοδηγητές. Θα υπάρχουν μόνο συντονιστικά όργανα και εκ περιτροπής αντιπρόσωποι με εντολές από τις συνελεύσεις που θα ομοσπονδιοποιούν σε ένα πανκοινωνικό επίπεδο τα τοπικά κύτταρα.

Ένα τέτοιο μοντέλο οργάνωσης ανιχνεύουμε και εφαρμόζουμε από σήμερα στις κοινωνικές δραστηριότητες και στα κοινωνικά κινήματα. Ο κοινοβουλευτισμός μας υποτιμά και μας προσβάλει. Η εκλογή μέσα από κάλπες των «Πατέρων του Έθνους», που βουλεύονται και αποφασίζουν εν λευκώ για τις τύχες μας, είναι μια άθλια και εξευτελιστική πρακτική που καμία σχέση δεν έχει ούτε καν μ' αυτό που προπαγανδίζουν ως δημοκρατία. Εμείς αρνούμαστε αυτή την πρακτική και καλούμε κάθε εργαζόμενο, κάθε σκεπτόμενο άνθρωπο να την αρνηθεί επίσης.

ΝΑ ΣΑΜΠΟΤΑΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΙΚΗ ΦΑΡΣΑ
ΑΠΟΧΗ - ΑΚΥΡΟ

Παρέμβαση ενάντια στον κοινοβουλευτισμό και την «δημοκρατία της κάλπης»

φάκελος / Το περιβάλλον "ασύμμετρη απειλή" για την "ανάπτυξη"

Μπίζνες στα καμένα

Ό,τι δε σε σκοτώνει σε δυναμώνει
Αναισθησία...
και οι φλόγες συνειδήσεις θα βρουν να κάψουν
κι αν ξεχνάς...
μη λησμονάς αυτούς που έπεσαν στις φλόγες
μνημεία μη φτιάξεις
στεφάνια και όρκους μη δώσεις
άστους να ησυχάσουν
κάτω απ' τη σκιά του δέντρου που φύτεψες
και σαν το ποτίζεις αυτοί θα ξεδιψούν

ο ψίθυρος

Μπίζνες στα καμένα

Παρασκευή πρωί... Ακούμε για τους πρώτους 13 νεκρούς στη Ζαχάρω. Κανείς δεν μπορεί να φανταστεί τη συνέχεια.

Παρασκευή απόγευμα.
Κάτω Σαμικό, Καϊάφας, Φιγαλεία. Όλα στις Φλόγες. Πλατιάνα, Γρύλος, η φωτιά έξω από την Κρέστενα.Παράλληλα, παραδίδονται στις φλόγες το Ζάχα, το Μπιτζιμπάρδι, το Καλέτζι, το Ράφτη, η Φτελιά, η Ζελέχωβα, η Αλιφείρα. Περνάει από την Ανδρίτσαινα. Η πόλη τη γλιτώνει. Συνεχίζει Λάβδα, Μάτεσι, πάει προς Καρύταινα. Το άλλο μέτωπο καίει γύρω από την Κρέστενα. Γκρέκα, Πλάτανος, Πελόπιο, Μακρίσια, Ολυμπία. Κανείς δεν περιμένει ότι θα μπει στον αρχαιολογικό χώρο. Μέσα σε 4 ώρες καίει τα πάντα. Οι κάτοικοι με κλάρες, βυτιοφόρα, τρακτέρ και τσάπες σώζουν τα σπίτια.

Ο κρατικός μηχανισμός διαλύει τις ψευδαισθήσεις στους πιο καλοπροαίρετους. Απλώς δεν υπάρχει. Μετά από ώρες εμφανίζονται η αντιτρομοκρατική και τα ΕΚΑΜ. Όλη τη νύχτα σβήνουμε φωτιές. Τις επόμενες μέρες φυλάμε με περιπολίες τα δάσος. Περνάει η πρώτη βδομάδα. Επικρατεί παγωμάρα, μούδιασμα. Δύσκολα κλείνεις τις πληγές, πώς να συμμαζέψεις τις σκέψεις. Οργή και αγανάκτηση ξεχειλίζουν, χωρίς να εκφράζονται. Όλα είναι βουβά. Μέχρι και οι συγκεντρώσεις και οι εκλογές.

Σταματάνε και οι προεκλογικές βόλτες. Το μόνο θετικό! Η Καζελλοπούλου (ΝΔ) τρώει κράξιμο, ο Γεωργακόπουλος (ΠΑΣΟΚ) εμφανίζεται σε δύο-τρία χωριά αργά το βράδυ για 10 λεπτά και φεύγει. Έχει προηγηθεί το γιουχάισμα του Βουλγαράκη στην Ολυμπία.

Τα κροκοδείλια δάκρυα δεν πείθουν πλέον. Έρχονται τα πρώτα φορτηγά με τρόφιμα, νερά και ζωοτροφές. Στέλνει και η NIVEA... κρέμες προσώπου!! Όλα είναι χύμα! Κανένας συντονισμός, καμιά στοιχειώδη καταγραφή των αναγκών. Ο κόσμος αντιστέκεται μόνο σε πηγαδάκια.

Παγιωμένες αντιλήψεις, σκουριασμένες ιδέες και λογικές, αντιφάσεις αλλά και φτώχια και εξαθλίωση δεκαετιών. Η ορεινή Ηλεία είναι δύσκολη. Όχι ότι ο κάμπος είναι πιο εύκολος δηλαδή! Είναι και οι πελατειακές σχέσεις με τους βουλευτές.

Η καταστροφή τώρα αρχίζει.

Δειλά ξεπετάγονται οι πρώτες φωνές. Τι θα γίνει με τις βροχές; Θα κοπούν οι κορμοί, θα στηθούν τα φράγματα; Θα καθαριστούν τα ποτάμια; Αν δε γίνουν αντιπλημμυρικά έργα τελειώσαμε! Όποιος σώθηκε από τις φλόγες θα φτάσει στη θάλασσα κολυμπώντας! Χρειαζόμαστε και ζωοτροφές, τουλάχιστον για 6 μήνες, ίσως και χρόνο. Διαφορετικά μόλις χορταριάσει η πλαγιά, θα αμολήσουμε τα ζωντανά και ας απαγορεύεται!

Τα τριχίλιαρα λειτούργησαν. Όπως το παυσίπονο ή το "υπνοστεντόν". Μετά όμως, τι; Όλοι ξέρουν, δε θα πέσει φράγκο. Δίνουν κι άλλα δάνεια. Θα μας χώσουν πάλι στις τράπεζες. Χαρίζουν εκατομμύρια στις ΠΑΕ αλλά για μας κουβέντα. Να μας χαριστούν όλα, να παραγραφούν τα χρέη, φωνάζουν όσοι πιάσανε το κόλπο!

Και τι θα γίνει με τη γη μας; Τον τόπο που γεννηθήκαμε, στον οποίο ζήσαμε, αυτόν που καλλιεργήσαμε, σε αυτόν που θα πεθάνουμε; Όλα στη πυρά; Θα τα ξεπουλήσουμε; Θα τα "κατεβάσουμε";

Ποιος κάνει τον ήρωα σου λέει ο άλλος; Ναι ρε φίλε αλλά μας έκαψαν! Γιατί; Για να γεμίσει ξενοδοχεία ο Καϊάφας και η λίμνη; Για να χαζεύουμε αγώνες γκολφ στον κάμπο; Ή για να δούμε τις επιχειρήσεις αγροτουρισμού εκεί που είχαμε τις χαμωκέλες; Τσιμέντο και μπίζνες στα καμένα; Όλα για την ανάπτυξη, την τουριστική βιομηχανία. Για τους ντόπιους το μήνυμα είναι ξεκάθαρο. Σερβιτόρος καρπαζοεισπράκτορας ή εργαζόμενος στα διόδια της νέας Ιονίου οδού!

Η αξιοποίηση της Ηλείας βάζει την ταφόπλακα στην παραδοσιακή παραγωγική διαδικασία και την ντόπια οικονομία. Ξεκληρίζει χωριά αφού πρώτα τα καίει. Ο γέρος απλά θα "φύγει". Ο νέος θα πάρει το δρόμο της εσωτερικής μετανάστευσης.

Δεν έχουμε να κάνουμε με "εθνική τραγωδία". Αφού τα σχέδια της "εξυγίανσης" του νομού είναι έτοιμα. Με εθνική επιτυχία έχουμε να κάνουμε, η οποία συμπεριλαμβάνει και κάποιες παράπλευρες απώλειες!

Κάποιοι από το μέτωπο της Ηλείας

φάκελος / Το περιβάλλον "ασύμμετρη απειλή" για την "ανάπτυξη"

Να μείνει ελεύθερος

Για τρεις ημέρες ο Αχελώος έγινε το σημείο συνάντησης ανθρώπων από όλη την Ελλάδα που παλεύουν για να προστατεύσουν το φυσικό περιβάλλον. Για τρεις ημέρες ο Αχελώος μας έδειξε τι σημαίνει ελευθερία.

Να ανήκουμε εμείς στη φύση, όχι αυτή σε εμάς
Η αντιστροφή προοπτικής

«Πρέπει να αντιληφθούμε όλοι ότι όσο περισσότερο καταναλώνουμε, όσο περισσότερο ευδαιμονισμό προσδοκούμε τόσο περισσότερο αγριανθρωπισμό παράγουμε. Τότε η φύση γίνεται εργαλείο των αρπακτικών διαθέσεων που ξεκινάνε από τον Εμφιετζόγλου και καταλήγουν στον τελευταίο καταναλωτή. Η φύση δεν είναι ένα ιεραρχημένο σύμπαν όπου ο δημιουργός θεός προσέφερε στον άνθρωπο για χρήση όλα τα φυσικά υπάρχοντα. Η φύση δεν είναι επίσης ένα ιεραρχημένο σύμπαν όπου επικάθεται και καθορίζει τα πάντα το κέρδος και ο καπιταλισμός. Η αντιστροφή προοπτικής σημαίνει ότι εμείς ανήκουμε στη φύση, στα ποτάμια, στα δάση και όχι αυτά σε μας».

«Το σημερινό κίνημα ενάντια στην εκτροπή του Αχελώου, ενάντια στην καταστροφική εκμετάλλευση των ποταμών, μας δείχνει ότι η κοινωνία μπορεί να παρέμβει, να πολεμήσει και να κερδίσει σε αυτό τον πόλεμο του νερού, σε αυτό τον πόλεμο ζωής και θανάτου. Το σημερινό σύστημα κυριαρχίας, αφού κατόρθωσε να αποδυναμώσει το πεδίο συλλογικής δράσης, δημιούργησε σχέσεις ατόμου προς άτομο. Προώθησε την ιδιώτευση. Όμως στη Μεσοχώρα συγκεντρωθήκαμε εκατοντάδες άτομα. Άτομα που πιθανόν δεν ανήκουν σε κάποια οργάνωση αλλά πιο συνειδητά από αυτά που ανήκουν, άτομα ενημερωμένα και υπεύθυνα. Άτομα που ορθώνουν το ανάστημα τους απέναντι στο κράτος και τις εταιρείες υπερασπιζόμενοι γη και ύδωρ. Όλοι εμείς αποτελούμε ένα σημαντικό κίνημα στην ελληνική κοινωνία. Ένα κίνημα εμπνευσμένο από την ελευθερία. Από το δικαίωμα επιλογής στο περιβάλλον που επιθυμούμε να ζήσουμε. Μέσα από ανοιχτές συνελεύσεις με άμεση δημοκρατία, έξω από τους θεσμούς της πολιτικής και οικονομικής εξουσίας, μπορούμε να σώσουμε τα ποτάμια. Μπορούμε να σώσουμε τα ποτάμια και ταυτόχρονα να ενηλικιωθούμε ως κοινωνία».

[Αποσπάσματα από ανακοίνωση της Αύρας Ελευθερίας Αντιεξουσιαστικής Κίνησης (Συνέλευση Αιτωλοακαρνανίας)]

Λίγο πιο κάτω από την κεντρική πλατεία της Μεσοχώρας υπάρχει η «γραμμή 785». Χαραγμένη από τους τεχνοκράτες της ΔΕΗ, της πρώην δημόσιας και νυν σχεδόν ιδιωτικής επιχείρησης που εμπορεύεται το ηλεκτρικό, η γραμμή αποτυπώνει την ανώτατη στάθμη της λίμνης που θα δημιουργηθεί εάν λειτουργήσει το φράγμα της Μεσοχώρας, το έργο που θα βάλει μπρος για την εκτροπή του Αχελώου. «Γραμμή 785» σημαίνει ότι, στα σίγουρα, κατακλύζονται στην «παντοδυναμία» του λιμνάζοντος νερού πάνω από 350 σπίτια, που βρίσκονται κάτω από αυτό το ύψος. Όχι βέβαια ότι τα υπόλοιπα δεν κινδυνεύουν: το σχέδιο νόμου, που δεν έχει ακόμη ψηφιστεί, προβλέπει την απαλλοτρίωση και των υπολοίπων κατοικιών για «λόγους ασφαλείας». Πολύ απλά, εάν γίνει η εκτροπή του Αχελώου, η ΔΕΗ, το κράτος, τα κόμματα, οι «θεσσαλάρχες» και οι φίλοι τους οι εργολάβοι σβήνουν τη Μεσοχώρα από το χάρτη. Κυριολεκτικά.

Ο επερχόμενος κατακλυσμός ξεπερνά όμως τα όρια της Μεσοχώρας η οποία αγναντεύει προς τα βορειοδυτικά τον άνω ρου του Αχελώου, το σημείο όπου το ποτάμι ακόμη δεν έχει θεριέψει. Σε αυτό το σημείο, κάτω από το χωριό, εκεί που ο Αχελώος ονομάζεται Άσπρος εξαιτίας της άσπρης (από κροκάλες και χαλίκια) κοίτης του, έγινε το τριήμερο κάμπινγκ της Πανελλαδικής Κίνησης ενάντια στην εκτροπή από τις 24 έως τις 26 Αυγούστου.

Ο κατακλυσμός του χωριού θα αλλοιώσει ανεπανόρθωτα όλα τα οικοσυστήματα που αναπτύσσονται κατά μήκος των 200 χλμ. του ρου του Αχελώου, από την Πίνδο έως τις εκβολές του στην Αιτωλοακαρνανία. Τις πρώτες συνέπειες τις έχουμε ήδη δει με τα τρία υδροηλεκτρικά φράγματα της ΔΕΗ κατά μήκος του Αχελώου στα Κρεμαστά, το Καστράκι και τον Στράτο. Το 1987, όταν η ΔΕΗ έφτιαξε την τεχνητή λίμνη του Στράτου οι πιο κοντινές ριζαριές στη θάλασσα καταστράφηκαν αφού τις έκαψε η υφαλμύρωση του εδάφους.

Το χειρότερο όλων; Το έργο έχει ημερομηνία λήξης! Σύμφωνα με τις μελέτες του ΥΠΕΧΩΔΕ η τεχνητή λίμνη στη Μεσοχώρα θα αντέξει το πολύ 40 χρόνια εξαιτίας των φερτών υλών που θα συγκεντρωθούν εκεί και θα κάνουν αδύνατη τη αποθήκευση του νερού.

Φέτος, εξαιτίας και των παγκόσμιων κλιματικών αλλαγών προφανώς, ο Αχελώος είχε λίγο νερό, τόσο που μας άφησε να τον διασχίσουμε τις τρεις ημέρες που κατασκηνώσαμε στις όχθες του, λίγο πριν συναντήσει το διαβόητο «φράγμα της ντροπής», έναν τσιμεντένιο όγκο ύψους 150 μέτρων, που έχει φτιαχτεί για να φράξει τον ελεύθερο ρου του ποταμού και να εξασφαλίσει υπερκέρδη στα λόμπι των εργολάβων του τσιμέντου, της ενέργειας και της αγροτικής-χημικής βιομηχανίας.

φάκελος / Το περιβάλλον "ασύμμετρη απειλή" για την "ανάπτυξη"

ο ρους του Αχελώου

Η πορεία

Την Κυριακή 26/8, κάτοικοι της Μεσοχώρας και εκατοντάδες άνθρωποι από όλη την Ελλάδα («οι φίλοι τους» όπως τους αποκαλούσαν το προηγούμενο βράδυ στην εκδήλωση στην κεντρική πλατεία) πορεύτηκαν προς το φράγμα. Η εικόνα των ΜΑΤ που το προστάτευαν ήταν μία ακόμη απόδειξη των αντικοινωνικών σχεδιασμών κομμάτων και ΔΕΗ. Απέναντί τους η φωνή και η ενέργεια του πλήθους: «Καίγεται η χώρα, στερεύει το νερό / και στη Μεσοχώρα κλέβουν τον ποταμό», «Λύση δεν είναι η εκτροπή / αλλά του κεφαλαίου η ανατροπή», «Αφήστε τα ποτάμια, αφήστε τα βουνά / η λεηλασία σας δεν βγάζει πουθενά», «Δεν θέλουν οι εταιρείες προσκύνημα / κάθε ποτάμι και κίνημα».

Την ίδια ώρα, η Ελλάδα καιγόταν στο βωμό του κέρδους, της «ανάπτυξης» και της κρατικής εγκατάλειψης. Τρεις κάτοικοι της Μεσοχώρας ήταν μεταξύ των θυμάτων στις πυρκαγιές της Πελοποννήσου γεγονός που οδήγησε στη σκέψη να ματαιωθεί η ενημερωτική εκδήλωση του Σαββάτου 25/8. Τελικά πραγματοποιήθηκε μετά από παρότρυνση των ίδιων των κατοίκων και στην αρχή της τηρήθηκε ενός λεπτού σιγή στη μνήμη των θυμάτων. Στην εκδήλωση μίλησαν εκπρόσωποι από το Σύλλογο Κατακλυζομένων Μεσοχώρας, ο κ. Δημήτρης Λυμπουρίδης από την Αιτωλική Εταιρεία Προστασίας Τοπίου και Περιβάλλοντος, ο Γιώργος Χονδρός από την Πανελλαδική Κίνηση ενάντια στην εκτροπή ενώ τοποθετήθηκαν φορείς και οικολογικές ομάδες από όλη την Ελλάδα (μεταξύ άλλων Σύλλογος Προστασίας Αράχθου, Πρωτοβουλία ενάντια στις βλαπτικότητες από την Χαλκιδική, Πρωτοβουλία υπέρ του ελεύθερου κάμπινγκ από την Κρήτη, Ορειβατικός Σύλλογος Αγρινίου, Σύλλογος για την προστασία του Πηνειού ποταμού).

Το τριήμερο κάμπινγκ είχε ξεκινήσει την Παρασκευή 24/8 με την προβολή ντοκιμαντέρ για τις συνέπειες των φραγμάτων στην Κίνα και την ανοιχτή συνέλευση πολιτών στην οποία έγινε ενημέρωση για τις δράσεις και κατατέθηκαν απόψεις για την αντίσταση στο έργο της εκτροπής.

Οι τρεις ημέρες δράσεων ενάντια στην εκτροπή ήταν μία απάντηση στο κλίμα τρομοκρατίας και συκοφάντησης που εξαπέλυσαν όλο το προηγούμενο διάστημα η ΔΕΗ και οι παρατρεχάμενοι της: είναι χαρακτηριστικό ότι κυκλοφορούσαν φήμες για «βάρβαρους αναρχικούς» που θα κατέστρεφαν το χωριό ενώ απειλήθηκαν επαγγελματίες της περιοχής που βοήθησαν στη διοργάνωση του κάμπινγκ. Οι «Κασσάνδρες» διαψεύστηκαν, ο Αχελώος βρήκε συμμάχους, η Μεσοχώρα απέκτησε φίλους αποφασισμένους να παλέψουν για να ανήκει ο άνθρωπος στη φύση, για να πάψει να συμβαίνει το αντίστροφο.

Η «γραμμή 785» δεν έχει ακόμη κατακλυστεί. Αυτό θα συμβαίνει όσο ο Αχελώος ρέει ελεύθερος, όσο οι ζωές μας αναζητούν μέσα από τη φύση το βίωμα της ελευθερίας...

Γιώργος Παπαχριστοδούλου

φάκελος / Το περιβάλλον "ασύμμετρη απειλή" για την "ανάπτυξη"

ΕΝΑ ΧΡΟΝΙΚΟ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΚΥΚΛΟΥ ΔΡΑΣΕΩΝ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΕΚΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΑΧΕΛΩΟΥ

Από το Αγρίνιο στη Μεσοχώρα

Η πορεία στη στέψη του φράγματος της Μεσοχώρας την Κυριακή 26 Αυγούστου ήταν η κορύφωση του πρώτου κύκλου δράσεων ενάντια στην εκτροπή του Αχελώου. Απαρχή των κινητοποιήσεων υπήρξε η εκδήλωση τη Μ.Δευτέρα 2 Απριλίου στο κατάμεστο από κόσμο Δημοτικό Θέατρο Αγρινίου την οποία διοργάνωσαν η Πρωτοβουλία για τη Συνέλευση Αιτωλοακαρνανίας ενάντια στην εκτροπή και το περιοδικό ContAct. Ομιλητές ήταν οι Κώστας Μπούρος (Συνέλευση ενάντια στην εκτροπή), Γιώργος Μεταξιώτης (Πανθεσσαλικό Συντονιστικό ενάντια στην εκτροπή), Νίκος Ιωάννου (περιοδικό ContAct).

Στην εκδήλωση φάνηκε ότι η εκτροπή του Αχελώου δεν είναι θεσμικό-νομικό ζήτημα αλλά καθαρά κοινωνικό-πολιτικό. Ως εκ τούτου, η αντίσταση στο φαραωνικό έργο αφορά αποκλειστικά την κοινωνία και αυτή είναι που θα σταματήσει το έργο. Η συμμετοχή στην εκδήλωση κόσμου από όλες τις κοινωνικές διαστρωματώσεις σε φανερή αντιδιαστολή με τις έως τότε μίζερες, για την «τιμή των όπλων», εκδηλώσεις θεσμικών φορέων όπως η Νομαρχία, ήταν η απόδειξη ότι η κοινωνία όταν μπορεί άμεσα, χωρίς μεσολαβήσεις, να εμπλακεί σε ένα ζήτημα, συμμετέχει ενεργά.

Η νέα βάση, κοινωνική και κινηματική, την οποία έθεσε η εκδήλωση συνοδεύτηκε από την εμβάθυνση του θέματος με ένα ερώτημα που προσεγγίζει τον πυρήνα του ζητήματος: «Ποιος διαχειρίζεται το νερό; Η κοινωνία (όπως θα έπρεπε, οφείλει και μπορεί) ή η συμμορία Κράτους και εταιρειών, όπως η ΔΕΗ, που μας ενδιαφέρει άμεσα εδώ;».

Το παραπάνω ερώτημα περιγράφει σαφώς και τους αντιπάλους στον παγκόσμιο «πόλεμο του νερού». Δεν μπορούμε και δεν πρέπει να αφήσουμε τις εταιρείες και τα κράτη να μάχονται μεταξύ τους σε ένα εκ των προτέρων στημένο παιχνίδι για τον έλεγχο του πολυτιμότερου φυσικού πόρου του πλα-

νήτη. Η κοινωνία είναι εκείνη που μπορεί να αντιπαλέψει τους δύο παραπάνω και να προχωρήσει σε μία ελεύθερη, οικολογικά και κοινωνικά προσανατολισμένη, διαχείριση που θα αναγνωρίζει τη σημασία του νερού για τη διατήρηση της ζωής στον πλανήτη και δεν θα το αντιμετωπίζει ως εμπόρευμα.

Στην εκδήλωση του Αγρινίου δημιουργήθηκε η Συνέλευση ενάντια στην εκτροπή με τη συμμετοχή πολιτών από όλο το νομό με πλαίσιο λειτουργίας την άμεση δημοκρατία και την αντιιεραρχία και σκοπό να σταματήσουν τα έργα της εκτροπής με κάθε μέσο. Εκεί προτάθηκαν για πρώτη φορά οι δράσεις στη Μεσοχώρα.

Ακολούθησε η εκδήλωση στις 25 Μαΐου στην Αθήνα στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο Nosotros στην οποία συμμετείχε πλήθος πολιτών από τη Μεσοχώρα και την Αιτωλοακαρνανία. Την εκδήλωση διοργάνωσε η Αντιεξουσιαστική Κίνηση και μίλησαν οι Βαγγέλης Πισίας, καθηγητής Υδρολογίας ΤΕΙ Αθηνών, Αλέξης Κουτσούρης, επίκουρος καθηγητής Γεωπονικού Πανεπιστημίου και Ν. Ιωάννου.

Μία εβδομάδα μετά, την Παρασκευή 1η Ιουνίου, σχηματίστηκε η Πανελλαδική Κίνηση ενάντια στην εκτροπή στην οποία συμμετέχουν πολίτες μέλη της συνέλευσης της Αιτωλοακαρνανίας, μέλη οικολογικών οργανώσεων από όλη την Ελλάδα, κάτοικοι και οργανώσεις της Μεσοχώρας και της Θεσσαλίας και μέλη κινήσεων πολιτών από πολλές γειτονιές της Αθήνας. Η συνέλευση που έγινε αποφάσισε τις σχετικές δράσεις, με τη συμφωνία της συνέλευσης Αιτωλοακαρνανίας και ακολούθησαν εκδήλωση στην Πάτρα (29 Ιουλίου) και στο Νιοχώρι (4 Ιουλίου) που βρίσκεται στην περιοχή των εκβολών του Αχελώου και θα γνωρίσει από πρώτο χέρι τις επιπτώσεις της εκτροπής.

Η εκτροπή υπήρξε το κύριο θέμα στη φετινή ετήσια συνάντηση των Μεσοχωριτών στις 10-11-12 Αυγούστου. Η Πανελλαδική Κίνηση συμμετείχε μετά από πρόσκληση των κατοίκων και στη διάρκεια του τριημέρου έγιναν συζητήσεις, προβλήθηκαν βίντεο και ντοκιμαντέρ για το ζήτημα του νερού, ακούστηκαν απόψεις για το πώς μπορεί να σταματήσει η εκτροπή και να σωθεί το χωριό. Αποκορύφωμα του τριημέρου ήταν η εκδήλωση στην κεντρική πλατεία του χωριού, το Σάββατο 11/8, την οποία παρακολούθησαν εκατοντάδες κόσμου και δόθηκε το ραντεβού στο τριήμερο κάμπινγκ στις όχθες του Αχελώου.

Στη διαδρομή αυτών των πέντε μηνών φάνηκε ξεκάθαρα πως η εκτροπή του Αχελώου και το θέμα της διαχείρισης του νερού γενικότερα αφορά όλη την κοινωνία - όχι μόνο τη Θεσσαλία, όχι μόνο την Αιτωλοακαρνανία. Μας αφορά όλους πέρα και έξω από ιδεολογικούς ή τοπικούς διαχωρισμούς. Το μέτωπο των πολιτών ενάντια στην εκτροπή διευρύνεται ξεπερνώντας παράλληλα τη στενά νομική διάσταση του θέματος. Είναι χαρακτηριστικό ότι στις εκδηλώσεις που έγιναν στην Αιτωλοακαρνανία οι ομιλίες των Θεσσαλών ήταν αυτές που έκαναν ιδιαίτερη εντύπωση γιατί έσπασαν την εικόνα θεσσαλικής ομοψυχίας υπέρ της εκτροπής. Μην ξεχνάμε, άλλωστε, ότι όποιος στη Θεσσαλία στρέφεται κατά της εκτροπής αντιμετωπίζεται περίπου σαν «εθνικός μειοδότης.
Οι δράσεις ενάντια στην εκτροπή θα συνεχιστούν όπως και οι παρεμβάσεις για το ζήτημα του νερού γενικότερα - μέχρι να καταφέρει να το διαχειρίζεται η κοινωνία.

Γιώργος Παπαχριστοδούλου

φάκελος / Το περιβάλλον "ασύμμετρη απειλή" για την "ανάπτυξη"

Έχουμε Πόλεμο

Η πραγματικότητα καταρρέει. 2,5 εκατομμύρια στρέμματα άγριας φύσης και καλλιεργειών στάχτη, 65 και πλέον νεκροί, 120 καμένα χωριά, πέντε χιλιάδες πυρπολημένα σπίτια, χιλιάδες καρβουνιασμένα ζώα συνθέτουν το σκηνικό του τόπου μας μετά το φετινό καλοκαίρι. Με 2,5% της συνολικής έκτασης του τόπου ολοκληρωτικά καμμένο, την περιβαλλοντική καταστροφή ασύλληπτη, την ερημοποίηση και την ξηρασία προ των πυλών και τους πόρους ζωής κατεστραμμένους για ένα μεγάλο τμήμα του πληθυσμού καλούμαστε να επιβιώσουμε.

Δεχτήκαμε επίθεση ως κοινωνία. Επίθεση, που προκάλεσε καταστροφή όμοια με πόλεμο. Που αντίστοιχή της έχει να συμβεί στον τόπο εδώ και 50 χρόνια. Δεχτήκαμε επίθεση και είναι ανάγκη να γυρίσουμε πλέον σελίδα για την επιβίωσή μας. Αν όμως θέλουμε να διαβάσουμε το βιβλίο ως το τέλος, πριν γυρίσουμε τη σελίδα, πρέπει να ανακαλύψουμε τις αιτίες της καταστροφής. Οι αιτιάσεις της κυβέρνησης για την καταστροφή κινούνται γύρω από την έννοια της «ασύμμετρης απειλής», που οι επικοινωνιολόγοι της αδέξια ξεσήκωσαν από τα κιτάπια του προέδρου Μπους, παίζοντας το τελευταίο χαρτί για τις εκλογές. Οι αιτιάσεις της αντιπολίτευσης (ΠΑΣΟΚ, ΣΥΝ, ΚΚΕ), τουλάχιστον όπως εκφράζονται στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό και φτάνουν στον πολύ κόσμο, κατονομάζουν ως αιτία της καταστροφής την πλημμελή διαχείριση του συστήματος. Όλες όμως αυτές οι εξηγήσεις βγάζουν λάδι αυτό που τελικά φταίει.

Έχουμε πράγματι πόλεμο. Η επίθεση που δεχτήκαμε είναι απλώς η κορύφωση ενός διαρκούς και εξοντωτικού πολέμου ενάντια στην κοινωνία. Ως προς τις πυρκαγιές του φετινού καλοκαιριού τα πράγματα είναι σαφή. Το τέρας, που η εξουσία εξέθρεψε όλα αυτά τα χρόνια, βγήκε στην επιφάνεια όπως ποτέ πιο πριν, για να καταστρέψει τα πάντα. Τριάντα και πλέον χρόνια δασοκτόνων νόμων, αποχαρακτηρισμού δασών, ενθάρρυνσης της άκρατης οικιστικής ανάπτυξης και των μεγάλων έργων, αποδυνάμωσης των μηχανισμών πρόληψης και καταστολής πυρκαγιών ήταν αρκετά για να ολοκληρώσουν την τσιμεντοποίηση του '60. 30 χρόνια, κατά τα οποία οι επιλογές για τις κεντρικές και τοπικές εξουσίες ήταν πάντα συγκεκριμένες και ξεκάθαρες υπέρ της συστηματικής καταστροφής της φύσης και της κοινωνίας στο βωμό του κέρδους ορισμένων. Το διαρκές αυτό έγκλημα σε βάρος του περιβάλλοντος και της κοινωνίας έδωσε πάτημα στα μικρά συμφέροντα των λογής βοσκών, υλοτόμων, κατόχων δασωθέντων εκτάσεων, καταπατητών, εκχερσωτών, οικοδομικών συνεταιρισμών, αλλά και στα μεγάλα συμφέροντα των μεγάλων κατασκευαστικών, των κεφαλαιοκρατών και της εκκλησίας να ισοπεδώσουν στη συγκεκριμένη χρονική συγκυρία με τη βοήθεια των ανέμων και την κατάρρευση της κρατικής μηχανής τη μισή Ελλάδα.

Έχουμε λοιπόν πόλεμο. Ενάντια σε όλα αυτά τα μικρά και μεγάλα συμφέροντα και τις κεντρικές και τοπικές εξουσίες που τα κανάκεψαν. Δεν πιστεύουμε όμως ότι η πραγματικότητα που βιώνουμε είναι προβληματική λόγω κακής διαχείρισης. Δεν πιστεύουμε δηλαδή ότι αν υπάρχουν ικανές κεντρικές και τοπικές εξουσίες θα σωθεί η φύση και ο άνθρωπος. Οι εξουσίες αυτές δε στάθηκαν ανίκανες όλα αυτά τα χρόνια, αντιθέτως στάθηκαν πολύ ικανές στο ρόλο τους μέσα στο σύστημα. Η τροχιά που έχουν πάρει οι κοινωνίες μας είναι συγκεκριμένη και αλλάζει μόνο εκ βάθρων. Αν δε σταματήσει η εμπορευματοποίηση της γης, οι πυρκαγιές και η εξαφάνιση των δασών θα συνεχιστούν. Αν δεν μπει στο χρονοντούλαπο της ιστορίας ο καπιταλισμός, οι κοινωνίες μας δε θα μπορέσουν να εναρμονιστούν με τη φύση. Και ο χρόνος λιγοστεύει.

Το φετινό καλοκαίρι η Ελλάδα απλώς βρέθηκε με το χειρότερο τρόπο στο μάτι ενός παγκοσμίου κυκλώνα, που λέγεται οικολογική καταστροφή. Τα επόμενα χρόνια τα προβλήματα του τόπου θα χειροτερεύσουν. Η έλλειψη νερού και η ερημοποίηση, που φέτος χτύπησαν σκληρά την Τουρκία, θα μετακομίσουν γρήγορα και για καλά και στον τόπο μας με ασύλληπτες κοινωνικές επιπτώσεις. Ωστόσο, δε μπορούμε να κλείνουμε τα μάτια στο ότι όλα αυτά τα φαινόμενα έχουν παγκόσμια έκταση και αιτίες. Το σύστημα που καθορίζει τις ζωές μας, γέννημα θρέμμα του δυτικού τρόπου σκέψης (μήτρα και του μαρξισμού), που τοποθετεί φιλοσοφικά τον άνθρωπο υπεράνω και άρα εκτός της φύσης, με την αποστολή να την εκμεταλλεύεται προς ίδιον όφελος, που καθαγιάζει ό,τι είναι (οικονομικά) «χρήσιμο» και αποβάλλει ως άχρηστο ό,τι δεν ακολουθεί αυτό τον «χρυσό» κανόνα, βρίσκεται παντού πίσω από αυτά. Το εγγενές στοιχείο του, η ασταμάτητη αύξηση της παραγωγής υλικών αγαθών για τη διατήρηση της οικονομικής σταθερότητας και για την αποφυγή της οικονομικής κατάρρευσης, αποτελεί ανυπέρβλητο εμπόδιο για την εναρμόνιση του ανθρώπου με την άγρια φύση.

Έχουμε πόλεμο. Ενάντια στον καπιταλισμό, το κεφάλαιο και το κράτος. Ενάντια σε κάθε αντικοινωνικό σχέδιο, είτε εξελίσσεται τοπικά είτε παγκόσμια. Μαζί και μέσα στις κοινωνίες. Δεν έχουμε όμως μόνο ΕΝΑΝΤΙΑ. Έχουμε και να προτείνουμε στο εδώ και το τώρα τις αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες για τη συλλογική επιβίωση σε τοπικό αλλά και κεντρικό επίπεδο στο μέτρο της αντεξουσίας. Και όσο η ασυμβατότητα του καπιταλισμού με τη φύση και τον άνθρωπο γίνεται όλο και πιο αισθητή, τόσο το πρόταγμά μας θα γίνεται και πιο ξεκάθαρο και θα ακολουθείται από περισσότερους ανθρώπους.

Ή ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ Ή ΦΥΣΗ
Ή ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ Ή ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Αντώνης Μπρούμας

φάκελος / Το περιβάλλον "ασύμμετρη απειλή" για την "ανάπτυξη"

Τι προστατεύει αποτελεσματικά το περιβάλλον

Βλέποντας το δέντρο και χάνοντας το δάσος· δεν είναι το α΄ ή το β΄ άρθρο ή νόμος, αλλά η στάση του κόσμου ο κρίσιμος παράγοντας

Θα αναθεωρηθεί το άρθρο 24 του Συντάγματος; Θα μπορεί ο Περιφερειάρχης να αποχαρακτηρίζει δασικές εκτάσεις; Αν δημιουργηθεί συνταγματικό δικαστήριο, θα προστατεύεται το περιβάλλον όπως στο ΣτΕ[1]; Δεν χωρεί καμιά αμφιβολία ότι τα παραπάνω ερωτήματα προϋποθέτουν τη συλλογική παραίτηση και την κρατική παρέμβαση. Αλλά αυτές ακριβώς οι προϋποθέσεις αποκαλύπτουν και ποιο είναι επί της ουσίας το πρόβλημα. Απομυθοποιώντας για άλλη μια φορά (σε περιβαλλοντικό επίπεδο αυτή τη φορά) την ιδεολογία του τεχνοκρατισμού. Αποκαλύπτουν δηλαδή ότι άπαξ και ο λαός δεν επαγρυπνεί, κανένας μηχανισμός ή νομοθεσία δεν μπορεί να τον αντικαταστήσει. Το να αποφεύγει κανείς τις υποχρεώσεις του και να τις εναποθέτει σε άλλον είναι το πιο εύκολο, μέχρι βέβαια να προκύψει το πρόβλημα - μετά, είναι ήδη αργά. Όπως και στο σύνολο των περιπτώσεων όπου η κοινωνία και μόνο αυτή μπορεί να αντιμετωπίσει συλλογικά και χωρίς καπιταλιστική-αναπτυξιακή ιδιοτέλεια κάποιες καταστάσεις, έτσι και στο ζήτημα του περιβάλλοντος έγινε το εξής: η κοινωνία αποποιήθηκε των ευθυνών της και όλη την ευθύνη για την περιβαλλοντική μέριμνα την παρέδωσε στο κράτος.

1ο σφάλμα: αφού ο κόσμος έβαλε το λύκο να φυλάει τα πρόβατα, καλώς οδύρεται, αλλά κακώς ορύεται[2]. Το κράτος είναι αστικό. Ούτε δασικό, ούτε αγροτικό[3]. Η ύπαρξη ενός δάσους, ποταμού, κολπίσκου ή λόφου από μόνη της δεν παράγει πλούτο ούτε κεφαλαιοκρατική ανάπτυξη. Γι' αυτό άλλωστε και από τους κανόνες δικαίου που παράγονται, οι περισσότεροι απ' αυτούς σχετίζονται με την εκμετάλλευση[4] κι όχι τη διατήρηση του περιβάλλοντος ως έχει.

Δεύτερο σφάλμα: η αποδοχή της ιδεολογίας του τεχνοκρατισμού, η αντίληψη δηλαδή ότι στα περισσότερα κοινωνικά προβλήματα που προκύπτουν λύση υπάρχει, απλά πρέπει να τα διαχειριστούμε γνωρίζοντας καλά τον τρόπο επέμβασης και παρέμβασης. Το βασικό σκεπτικό δηλαδή της τεχνοκρατικής θεώρησης είναι ότι πρόκειται για τεχνικό ζήτημα, όχι πολιτικό, δηλ. το πρόβλημα δεν είναι τα κόμματα ή το σύστημα ή ο καπιταλισμός, αλλά το πώς είναι οργανωμένο το κράτος. Οπότε, πρέπει να εμπιστευτούμε το αντικείμενο σε ένα καλά οργανωμένο κράτος και στους «ειδικούς» (τεχνοκράτες) οι οποίοι με τις εξειδικευμένες τους γνώσεις θα αντιμετωπίσουν επαρκώς κάθε πρόβλημα, αν όμως κάτι πάει στραβά, η αιτία είναι η κακή διαχείριση και όχι η επιλογή να λυθεί το ζήτημα τεχνοκρατικά[5]. Βάση αυτού του σκεπτικού ο κόσμος καίγονταν (κυριολεκτικά) και περίμενε τους «ειδικούς» να του δώσουν λύση. Όταν μάλιστα λύση δεν έβλεπε, ο κόσμος είχε άποψη επί παντός επιστητού για το πώς έπρεπε να δράσει η πυροσβεστική και οι άλλες υπηρεσίες. Άποψη για το πώς έπρεπε να είχε λειτουργήσει ο ίδιος όμως ως σύνολο, δεν είχε, μέχρι τη σωτήρια στιγμή που αντιλήφθηκε ότι κακώς περιμένει από άλλους αυτό που έπρεπε να έχει κάνει ο ίδιος - η συνέχεια γνωστή, με την αυτο-οργάνωση των πληττομένων για την αντιμετώπιση των πυρκαγιών.

Βέβαια, εδώ πρέπει να γίνουν δύο διευκρινήσεις: Αφ' ενός το ελληνικό κράτος σε επίπεδο οργάνωσης είναι πολύ πιο πίσω από τα υπόλοιπα δυτικοευρωπαϊκά· σε όλη τη νότια Ευρώπη οι φωτιές έκαιγαν τα πάντα, αλλά στην Ελλάδα η καταστροφή σε πολύ μεγάλο βαθμό τροφοδοτήθηκε από το γνωστό οργανωτικό μπάχαλο. Αφ' ετέρου όμως το πρόβλημα δεν επιλύεται με τα όσα θεσμικά μέτρα προτάθηκαν[6]. Οι παραπάνω πυροσβέστες και ο καλύτερος εξοπλισμός βελτιώνουν βέβαια την κατάσταση, το πρόβλημα όμως παραμένει. Εκτεταμένες καταστροφές συνέβησαν σε όλα τα μεσογειακά ευρωπαϊκά κράτη.

Τρίτο σφάλμα: ιδεολογικός αποπροσανατολισμός και αδιέξοδος αγώνας. Ασφαλώς και με αφορμή[7] το άρθρο 24 του Συντάγματος και την (ν)τροπολογία Πάχτα και λοιπών, δόθηκε μια αφορμή για να ενδιαφερθεί ο κόσμος για το περιβάλλον. Με τι αίτημα όμως; Να ψηφιστεί ένας «καλός» νόμος, να λειτουργήσει «υπεύθυνα» το ΣτΕ, να μην αναθεωρηθεί το άρθρο 24; Πριν ισχύσει το Σύνταγμα (πριν το 1975 δηλαδή), η προστασία π.χ. των δασών νομοθετικά ήταν καλυμμένη επαρκώς, με ένα ισχύον μέχρι και σήμερα νομοθετικό διάταγμα[8], με τον Δασικό Κώδικα και με βάση τις αεροφωτογραφίες του 1937 και του 1945[9]. Τι νόημα έχει το μισό κράτος (Βουλή, κυβέρνηση) να προστατεύει το περιβάλλον με νόμους και προεδρικά διατάγματα, ενώ το άλλο μισό (δικαστήρια, πολεοδομίες, δασαρχεία) να το καταστρέφει; Τι νόημα έχει να εμπιστευόμαστε ένα ανώτατο δικαστήριο, του οποίου η τάση μπορεί να αλλάξει απροειδοποίητα;

Είναι απλή η θέση των αναρχικών επί του θέματος: κανένας νόμος και κανένα σύνταγμα δεν αποτελεί (επαρκή) προστασία απέναντι σε κράτος και κεφάλαιο. Η παύση της καταστροφής της φύσης που είναι λογική απόρροια του καπιταλισμού δεν μπορεί να καταπολεμηθεί με αναθεωρήσεις ή νομοθετήσεις. Η επίλυση του περιβαλλοντικού ζητήματος προϋποθέτει ολομέτωπη σύγκρουση με κράτος και κεφάλαιο, η οικολογία είναι υπόθεση δική μας κι όχι της εξουσίας. Για άλλη μια φορά, δεν πρέπει να περιμένουμε από κάποιον άλλον να κάνει αυτό που εμείς πρέπει να κάνουμε!

Άγγελος Φελεσάκης

Σημειώσεις:

1. Συμβούλιο της Επικρατείας. Για τα ζητήματα περιβάλλοντος επιλαμβάνεται ειδικό τμήμα του, ειδικευμένο σε υποθέσεις περιβάλλοντος. Ομολογουμένως, η περιβαλλοντική ευαισθησία που επιδεικνύει το συγκεκριμένο τμήμα είναι αρκετή, συχνά μάλιστα υπερβολική για τις απαιτήσεις κυβερνήσεων και επιχειρήσεων.
2. Παρεμπιπτόντως: η εικόνα του τσιγγάνου που αναφωνεί μπροστά στις κάμερες «πού είναι αυτός ο κράτος, ρε;» είναι μυθολογικά ορθή, διότι εκτός από το γνωστό μας αστικό κράτος, ο Κράτος και η Βία ήταν που εγγυούνταν την εξουσία του Δία. Αποδεικνύει μάλιστα ότι το ερώτημα «πού είναι το κράτος» ισοδυναμεί με το «πού είναι η εξουσία».
3. Που και να ήταν, δεν σημαίνει και τίποτα, δηλαδή ο Πολ Ποτ δεν θα έσβηνε τις φωτιές - μάλλον θα τους έκαιγε στο τέλος όλους. Η εκτεταμένη αποδάσωση χάριν μονοκαλλιεργειών είναι εξ ίσου καταστροφική.
4. Η ακριβής ορολογία συνήθως είναι «αξιοποίηση», «διαχείριση» κ.λπ.
5. Δεν πέρασαν πολλά χρόνια από τότε που αυτή η αντίληψη απέδειξε τα ολέθρια αποτελέσματά της στην οικονομία της Αργεντινής ή τώρα στο εκπαιδευτικό σύστημα της Χιλής. Αφού ακολουθώντας τις στρατηγικές που τους υπαγόρευε η παγκόσμια καπιταλιστική διοίκηση (ΔΝΤ, ΠΟΕ, Παγκόσμια Τράπεζα) επήλθε κατάρρευση, η δικαιολογία των δεξαμενών σκέψης που είχαν παράγει τις αποτυχημένες στρατηγικές δικαιολογούνταν διότι το πρόβλημα δεν ήταν οι στρατηγικές, αλλά το ότι δεν εφαρμόστηκαν σωστά (λόγω διαφθοράς, κακοδιοίκησης κ.λπ.).
6. Ιδιαίτερη μνεία πρέπει να γίνει στην πρόταση του Μ. Παπαγιαννάκη του ΣΥΝ, να φυλάει ο στρατός τα δάση (τι να προτείνει άραγε για την προστασία της φώκιας μονάχους - μονάχους; Επιστράτευση υποβρυχίων; Ή για την προστασία του κρητικού αίγαγρου; Τα ΛΟΚ;). Λόγω του μεγέθους της βλακείας της, αυτή η πρόταση αποδεικνύει καθαρά πού οδηγεί το να ψάχνουμε λύσεις στο κράτος και όχι στην κοινωνία.
7. Το ίδιο ίσχυσε και με το άρθρο 16 και το νόμο πλαίσιο για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, ή τους τρομονόμους για την ποινικοποίηση των κοινωνικών αγώνων.
8. Ν.Δ. της 17-7-1923 περί σχεδίων πόλεων.
9. Σήμερα π.χ. χρήσιμη είναι η ύπαρξη Δασολογίου (καταγραφή δασικών εκτάσεων) και η περάτωση του Κτηματολογίου.

Πενθεί η Δικαιοσύνη... Με αφορμή το νέο θάνατο κρατουμένου από ναρκωτικά...

Του Δημήτρη Α. Αϊβατζίδη

Οι κρατούμενοι στις ελληνικές φυλακές αποδρούν αφήνοντας ένα νεκρό σώμα στη φυλακή, αποδρούν πεθαίνοντας.

Εγώ στάθηκα τυχερός, δεν επαλήθευσα την στατιστική των φυλακών, αποφυλακίσθηκα ζωντανός. Με όμοιες συνθήκες είχα φτάσει τότε στην πράξη του πυροβολισμού στην εξώπορτα του τέως πρωθυπουργού μου Κ. Σημίτη. Λίγες μέρες μετά, το θεσμικό πλαίσιο του ΟΚΑΝΑ άρχισε να αλλάζει με γρήγορους ρυθμούς. Αν είναι έτσι ιθύνοντές μας, ας το θεσμοθετήσουμε. Στη χώρα της αστείας πορτοκαλιάς, οι νεκροί στη φυλακή το πολύ να προκαλέσουν κανένα πένθος. Ήδη διετυπώθη από το στόμα του Υπουργού "η δικαιοσύνη πενθεί". Βασανισμένε υπουργέ μας, σε καταλαβαίνουμε, πενθούμε μαζί σου, τι να φταίει άραγε για τις ποσοστώσεις θανάτων στις φυλακές μας. Ναρκωτικά υπάρχουν παντού, σε όλες τις φυλακές της Ευρώπης οι στατιστικές θανάτων είναι κοινές με τις στατιστικές θανάτων της υπόλοιπης κοινωνίας - γιατί έτσι αντιμετωπίζεται η φυλακή, ως προέκταση της κοινωνίας υπό περιορισμό, όχι ως άλλος πλανήτης.

Σημειώστε το άθροισμα, μπαίνεις σε ένα χώρο βρώμικο με κακή οσμή από την κοινωνία έξω, είσαι ήδη προβληματικός στο βαθμό ένταξής σου στο κοινωνικό σώμα, πολύ περισσότερο δυσχεραίνεις τη θέση σου όντας στη φυλακή. Μπαίνεις και αρχίζει το στερητικό, καίγεσαι και παγώνεις με συχνότητα αλλαγής κάθε ένα λεπτό, ιδρώνεις ακατάπαυστα, αρχίζεις να πονάς παντού σε όλο το μυοσκελετικό σου σύστημα. Μετά αρχίζεις να έχεις διαταραχές στομάχου, οι συγκάτοικοι στο κελί είναι άλλοι τέσσερις ή πέντε σε τρία τετραγωνικά μέτρα, γιατί να έχεις λόγο να ξεφύγεις από τη ζωή(;) σε τέτοιες συνθήκες.

Πηδάει έξω από το κελί με τη φαντασία του, δεν θα ενταχθεί ποτέ, θα βγει εθισμένος και δεν θα τον δεχτούν σε πρόγραμμα απεξάρτησης διότι είναι ήδη υπερπλήρη - γιατί να έχει λόγους και τάσεις φυγής;

Η δικαιοσύνη πενθεί μαζί με την υπόλοιπη κοινωνία για τους προδιαγεγραμμένους θανάτους. Για την ιδιωτικότητα που κλάπηκε όταν κατάλαβες ότι η πλέον προσωπική στιγμή σου εν μέση οδό -της κρατούσες απλώς το χέρι- είχε καταγραφεί από μια εκ των καμερών που αστυνομεύουν το κέντρο της πόλης. Πενθεί η δικαιοσύνη για την απώλεια του δικαιώματος στο αυτονόητο, για τους καταστροφείς με τις μπογιές που κινητοποίησαν ολόκληρο μηχανισμό καταδίωξης και συνελήφθησαν για να κακοποιηθούν. Και αυτό να θεωρείται αναμενόμενο, γιατί να θέλει κανείς να αποδράσει με τα ναρκωτικά;

Η δικαιοσύνη πενθεί την απώλεια, ζηλεύει το δικαιικό σύστημα των χωρών της Ευρωπαϊκής Ένωσης που έχουν από εικοσαετίας μεθοδεύσει εναλλακτικούς τρόπους έκτισης ποινών.

Σαράντα δυο ετών, μέγιστο αδίκημα αυτό κατά του εαυτού του, κατηγορείται για την απώλεια της νεότητας της ελευθερίας και του καλοκαιριού. Για την απώλεια της συμμετοχής στην ενεργό ζωή και για την εγκατάλειψη της αυτοδιαχείρισης, καταδικάζεται γιατί επέτρεψε στο δικαιικό σύστημα να αποφασίσει για τη διαχείριση της ζωής του, καταδικάζεται για τη συνειδητή απώλεια κάθε απολαβής, πενθούμε πάνω από το κενοτάφιο. Κάπου εδώ δεν θάψαμε την αξιοπρέπειά μας και τον αυτοσεβασμό μας, κάπου εδώ εγκαταλείψαμε την μάχη για το ιδιωτικό.

Δημοσιεύτηκε στο press-gr.blogspot.com

Πέραμα:

Οι νόμοι τους ανοίγουν την όρεξη στην πλουτοκρατία - δολοφονούν μεταλλεργάτες στη Ζώνη

Ακόμη ένα εργατικό έγκλημα έγινε στις 16 Ιουλίου στο πλοίο AILSA CRAIG στη Ζώνη Περάματος. Θύματα ήταν ο 60χρονος σωληνουργός Δημήτρης Φαμπιόλης και ο 23χρονος Βασίλης Ηρακλέους για τον οποίο ήταν το πρώτο και τελευταίο μεροκάματο στην Ζώνη.

Γνωρίζουμε καλά ότι το σύστημα που δολοφονεί τους μεταλλεργάτες στο Πέραμα στηρίζεται στην ασυδοσία και εκμετάλλευση του εφοπλιστικού κεφαλαίου, καθώς και στους υπηρέτες του, που κάνουν τα στραβά μάτια για τις αυθαιρεσίες που γίνονται τόσο στη Ζώνη, αλλά και σε όλο τον εργασιακό χώρο του λιμανιού.

Οι μεταλλεργάτες μιλούν για ένα δολοφονικό καθεστώς στη Ζώνη Περάματος, που κάθε τόσο τους κάνει να θρηνούν συναδέλφους τους. Μόνο τα τελευταία 5 χρόνια έχουν έχουν χάσει την ζωή τους 15 μεταλλεργάτες. Για το περιστατικό στο δεξ/πλοιο AILSA CRAIG αναφέρουν ότι από την προηγούμενη μέρα τέσσερις πόστες είχαν αρνηθεί να κατέβουν για δουλειά στο τάγκι του δεξαμενόπλοιου, διότι ο χώρος μύριζε έντονα από αέρια.

Η ανέχεια όμως και η ανεργία πάντα θα βρίσκει θύματα. Η ανάγκη για μεροκάματο έκανε τους δύο μεταλλεργάτες να αψηφήσουν τους όποιους κινδύνους εγκυμονούσε το εγχείρημά τους. Ο χώρος ήταν ακατάλληλος για εργασία αφού ούτε ο απαιτούμενος καθαρισμός από επικίνδυνα αέρια είχε γίνει ούτε μέτρα προστασίας υπήρχαν ώστε να ξεκινήσουν οι όποιες εργασίες επί του πλοίου. Δεν είναι η πρώτη φορά που οι εργάτες/ριες αντιμετωπίζονται από το κεφάλαιο ως αναλώσιμο είδος.

Την άλλη μέρα οι υπηρέτες του κεφαλαίου βγήκαν στα ΜΜΕ για να μας πουν ότι το συμβάν οφειλόταν σε «ανθρώπινο λάθος». Είναι σύνηθες γεγονός να φωτογραφίζουν ως κύριους υπεύθυνους τους ήδη νεκρούς, είτε πρόκειται για τους 5 συμβασιούχους πυροσβέστες που κάηκαν είτε για τους 2 μεταλλεργάτες είτε γι αυτούς τους εργαζόμενους που δυστυχώς θα προκύψουν στο μέλλον. Αυτό για το οποίο συστηματικά αποφεύγουν να μας πουν είναι τα αίτια που συμβάλλουν στο να γίνει το «ανθρώπινο λάθος».

Είναι γνωστό ότι τα κέρδη των εφοπλιστών από τους ναύλους είναι τεράστια. Γίνεται λόγος για 100.000 δολάρια την ημέρα. Έτσι, οι εφοπλιστές για να μη χάσουν ούτε μέρα ναύλου και οι εργολάβοι για «να προλάβουν το χρόνο» δημιουργούν στη Ζώνη ένα καθεστώς μεγάλης πίεσης. Οι μεταλλεργάτες δουλεύουν κάτω από αντίξοες συνθήκες, 18 με 20 ώρες ανάλογα με την «ανάγκη πλοίου», όπως συνηθίζεται να λέγεται στο Πέραμα. Τις περισσότερες φορές είναι προσωπικό ανειδίκευτο για τέτοιες εργασίες, συμβασιούχοι, φτηνά εργατικά χέρια οι οποίοι τους αποφέρουν περισσότερα κέρδη. Δουλεύοντας σε χώρους χωρίς τα απαραίτητα μέτρα προστασίας, χωρίς να εφαρμόζεται κανένας κανονισμός.

Παίρνοντας έτσι ως γνώμονα τις άθλιες συνθήκες κάτω από τις οποίες οι μεταλλεργάτες δουλεύουν στη Ζώνη, το «ανθρώπινο λάθος», έρχεται ως φυσική συνέπεια.

Οι συνδικαλιστές της αριστεράς στη Ζώνη για το μόνο που κάνανε λόγο είναι για την εφαρμογή και τήρηση γραφειοκρατικών επιτροπών ως μέσο ελέγχου προς την εργοδοσία, με στόχο την ολοένα μεγαλύτερη διείσδυση και ενσωμάτωσή τους στον καπιταλισμό.

Το ΠΑΣΟΚ αρκέστηκε στο να κάνει λόγο μια μείωση των εργατικών ατυχημάτων στο 20%, σα να μπορεί να είναι η ασφάλεια των εργαζομένων ένας ποσοτικός στόχος. Ενώ η ΝΔ μίλησε για «άτυχη στιγμή», ξεχνώντας ότι ψήφισε νόμο με τον οποίο, έδινε το δικαίωμα στον οποιοδήποτε να δηλώνει εργολάβος, στηρίζοντας εμπράκτως την απληστία για μεγιστοποίηση κερδών και αυθαιρεσιών. Δεν ήταν και λίγες οι φορές που εργαζόμενοι διεκδίκησαν τους μισθούς τους από τους εργολάβους, μέσω δικαστικών αγώνων.

Στα «πηγαδάκια» της Ζώνης οι μεταλλεργάτες μίλαγαν, για το βαθύτερο ζήτημα της ανατροπής αυτού του βρώμικου συστήματος που όλο και περισσότερο τους εξαπατά και τους εξαθλιώνει.

Διαμαρτυρία των κατοίκων Ζακύνθου για ρίψη λυμάτων

Έντονη ήταν η διαμαρτυρία των κατοίκων στο Βασιλικό Ζακύνθου για την προκλητική στάση που συνεχίζουν να έχουν οι υπεύθυνοι του ξενοδοχείου Zante Royal Palace της γνωστής εταιρείας Louis, για ρίψη λυμάτων στο θαλάσσιο χώρο.

Πέρα του γεγονότος ότι παράνομα δόθηκε άδεια από το ΥΠΕΧΩΔΕ για ανάρτηση της ξενοδοχειακής μονάδας στην περιοχή του Βασιλικού, η μη εγκατάσταση βιολογικού καθαρισμού έχει προκαλέσει την οργή των κατοίκων για την μόλυνση του θαλάσσιου χώρου.

Η υπόθεση κατέληξε στα δικαστήρια στις 23 Αυγούστου όπου το κράτος, δείχνοντας για άλλη μια φορά τη μεγάλη ευαισθησία του σε θέματα περιβαντολογικής ρύπανσης, επέβαλε στους υπεύθυνους του ξενοδοχείου ποινή 10 μηνών με 3ετή αναστολή. Μετά την προκλητική αυτή απόφαση απειλήθηκαν επεισόδια έξω από το δικαστήριο μεταξύ των κατοίκων, του εκπροσώπου της εταιρείας και του προέδρου του τοπικού συμβουλίου.

Πριν την έναρξη εκδίκασης της υπόθεσης, οι κάτοικοι κατήγγειλαν τη διαδικασία εντοπισμού των λυμάτων, διότι, όπως ανέφεραν, το δείγμα άργησε να φτάσει στα κεντρικά εργαστήρια με αποτέλεσμα να αλλοιωθεί το περιεχόμενό του.

Μάγδα Μάντζου

Αριστερά: Το άλλοθι της δημοκρατίας

Ύστερα από τριάμισι χρόνια διακυβέρνησης της Ν.Δ ο λαός καλείται στις 16 Σεπτεμβρίου να συμμετάσχει στο καθιερωμένο πανηγύρι της Δημοκρατίας, τις εθνικές εκλογές. Έχοντας άλλα τριάμισι χρόνια λιτότητας και παραπόνων στην πλάτη του αναμένεται να κάνει το χρέος του για άλλη μία φορά και με την ψευδαίσθηση της συμμετοχής να δώσει ψήφο εμπιστοσύνης στους θεσμούς χαρίζοντάς τους άλλα τέσσερα χρόνια ζωής.

ΝΔ ή ΠΑΣΟΚ; Το δίλημμα φαίνεται να ξεφτίζει για όσους βλέπουν τις μάσκες της μεταπολίτευσης να πέφτουν. Είκοσι χρόνια πασοκικής κυβέρνησης απέδειξαν ότι φιλελευθερισμός και σοσιαλδημοκρατία συγκλίνουν σε έναν και μόνο στόχο: τη διαιώνιση της ολιγοκρατίας και της οικογενειοκρατίας στην Ελλάδα. Τελικά το πέρασμα από τη Δικτατορία στη Δημοκρατία δεν ήταν και τόσο ανώμαλο! Και αν ο ρόλος των ΠΑΣΟΚ και ΝΔ είναι πλέον εμφανής, καιρός να στηλιτεύσουμε και τον ύπουλο ρόλο της Αριστεράς στο κοινοβουλευτικό προσκήνιο. Για να αντιληφθούμε λοιπόν τι κρύβεται πίσω από το «λαϊκό πόλεμο στο δικομματισμό» του ΚΚΕ και την «ανανέωση και την εναλλακτική πρόταση» του Συνασπισμού θα πρέπει να εξετάσουμε το φαινόμενο της Αριστεράς χωρικά και χρονικά. Χωρικά, εντάσσοντας την Ελλάδα στο παγκόσμιο πολιτικό γίγνεσθαι, άρα μελετώντας τις διεθνείς πολιτικο-κοινωνικοοικονομικές συνθήκες τις οποίες η Αριστερά ακολουθεί ασθμαίνοντας. Χρονικά, μελετώντας τον ιστορικό ρόλο της Αριστεράς όπως διαμορφώθηκε τον 20ο αιώνα και πήρε τη σημερινή της μορφή.

Μετά τη διάλυση του ανατολικού μπλοκ και την οριστική επικράτηση της αστικής δημοκρατίας έναντι του κρατικού-εξουσιαστικού κομμουνισμού και της προλεταριακής δικτατορίας, το πάλαι ποτέ δίπολο φιλελεύθερος καπιταλισμός ή κρατισμός έχει πλέον μετατραπεί σε μία παγκόσμια διαμάχη αμερικανισμού-αντιαμερικανισμού. Και αν για την Αριστερά αυτό το αντιαμερικάνικο μπλοκ αποτελεί το τελευταίο προπύργιο πριν χαθεί οριστικά μέσα στα αδιέξοδά της, για τους απανταχού αναρχικούς εμφανίζεται σαν άλλη μία ένδειξη σχετικά με το πώς οι δημοκρατίες γεννούν, χειρίζονται, σβήνουν και στη συνέχεια ξαναγεννούν δίπολα που εξασφαλίζουν την ενίσχυση και διαιώνισή τους.

Ο φιλελεύθερος καπιταλισμός, αφού απαλλάχθηκε από το αγκάθι του μεγάλου του αντιπάλου, έζησε μία εικοσαετία από τα μέσα της δεκαετίας του ογδόντα που του επέτρεψε να πολλαπλασιασθεί με εκθετικό ρυθμό και να εξελιχθεί σε έναν ύστερο, μεταβιομηχανικό καπιταλισμό, δηλαδή ένα πολιτικοοικονομικό σύστημα που οι ανθρωποκεντρικές κοινωνικές προσεγγίσεις αδυνατούν να ερμηνεύσουν. Πρόκειται για ένα σύνθετο σύστημα που το ορίζουν τρεις βασικές ιδιότητες.

Πρώτον, η σχεδόν ολοκληρωτική τριτογενοποίηση της οικονομίας, ουσιαστικά δηλαδή η περιφρόνηση της βιομηχανικής παραγωγής και η πλήρης ώθηση στις υπηρεσίες (π.χ. τηλεπικοινωνίες, συγκοινωνίες, εμπορικές σχέσεις κ.λπ.). Δεύτερον, η μεταφορά του ενδιαφέροντος από την παραγωγή στη διαχείριση, καθώς με τον κορεσμό της παραγωγής η ανταγωνιστικότητα βρίσκει πεδίο εφαρμογής στη διαχείριση των κεφαλαίων και πλέον παύουμε να μιλάμε για φυσικές έννοιες και ασχολούμαστε με χρηματιστηριακούς όρους (πρόσφατες είναι οι συναλλαγές και οι αμοιβαίες εξαγορές ελληνικών και τουρκικών τραπεζών, δείγμα ότι οι παραδοσιακοί θεσμοί υποχωρούν μπροστά στο χείμαρρο του σύγχρονου καπιταλισμού). Τρίτον, η μόνη ίσως παραγωγική διαδικασία που εξακολουθεί να ενδιαφέρει τις ύστερες καπιταλιστικές οικονομίες, καθότι συνδέεται και με τη διανομή, είναι η παραγωγή ενέργειας και πετρελαίου που εξακολουθούν και σε αυτό το στάδιο να αποτελούν την κυριότερη συνιστώσα στο συσχετισμό δυνάμεων της παγκόσμιας οικονομίας.

Μπροστά στα σύγχρονα αυτά δεδομένα η κομμουνιστική Αριστερά, έχοντας χάσει το αποκούμπι του σοβιετικού μοντέλου ή της μαοϊκής Κίνας, το μόνο που κάνει είναι να παίζει κλεφτοπόλεμο και να ετεροκαθορίζεται μέσα από την κοινοβουλευτική της αντίδραση στο ιδιωτικό κεφάλαιο αποσιωπώντας την ιστορική της ευθύνη στη διαμόρφωση της σημερινής κατάστασης στην οποία απλώς έτυχε να βρίσκεται στην πλευρά των ηττημένων.

Βλέποντας πλέον εποπτικά ολόκληρο τον εικοστό αιώνα διακρίνουμε το πώς τα κομμουνιστικά κόμματα έπαιξαν ενεργό ρόλο στην παγίωση των εξουσιαστικών δομών και των ισχυόντων θεσμικών πλαισίων. Δεν είναι μόνο οι πρακτικές τους που φανερώνουν την καθεστωτική τους φύση αλλά και η θεωρητική βάση που εξακολουθούν να υποστηρίζουν που αποδεικνύει ότι αυτό που θέλουν δεν είναι οι ριζοσπαστικές κοινωνικές αλλαγές αλλά η εναλλαγή προσώπων και εξουσιαστικών μοντέλων. Προσεγγίζοντας λοιπόν τη μαρξιστική θεωρία που οι κρατιστές κομμουνιστές εξακολουθούν να παπαγαλίζουν ευλαβικά, παρατηρούμε σφάλματα και αντιφάσεις τόσο εξόφθαλμα που μόνο αν τα αντιμετωπίσουμε ως υστερόβουλα μπορούμε να τα ερμηνεύσουμε. Καταρχάς το χρόνιο σύμπτωμα του μαρξισμού που η κομμουνιστική Αριστερά δεν αποποιείται ούτε καν σήμερα είναι αυτή η απλουστευτική ντετερμινιστική προσέγγιση των κοινωνικών δρώμενων. Η απόλυτα αιτιοκρατική θεώρηση της ιστορίας και ο επιστημονισμός απέτυχαν πολλαπλά στο να ερμηνεύσουν ένα δυναμικό φαινόμενο όπως οι κοινωνικές εξελίξεις. Οι μαρξιστές διαψεύσθηκαν μία φορά προβλέποντας την κομμουνιστική επανάσταση στη βιομηχανική Αγγλία ή τις ΗΠΑ και η επανάσταση συνέβη (αν συνέβη) στην αγροτική Ρωσία. Διαψεύσθηκαν δύο φορές προσδοκώντας την πολιτική αλλαγή ομαλά σαν εξέλιξη της υπερανάπτυξης της βιομηχανίας και τελικά ήρθε με δυναμικό τρόπο ως απάντηση στον τσαρισμό και όχι σε κάποια φιλελεύθερη αγορά. Διαψεύσθηκαν τρεις φορές προβλέποντας την ομαλή κατάργηση του κράτους και την αταξική κοινωνία και αντιθέτως η λαϊκή εξουσία οδήγησε στην ενίσχυση του κράτους και σε μία νέα δικτατορία στο όνομα του προλεταριάτου. Δεν αναφέρομαι σε αυτές τις πτυχές του μαρξισμού διακατεχόμενος από μία διάθεση στείρας παρελθοντολογίας αλλά γιατί είναι ιδέες που επαναλαμβάνονται και εξωραΐζονται πλέον εκ του ασφαλούς με το πρόσχημα ότι λάθη γίνονται από όποιον αγωνίζεται.

Εκτός όμως από τη θεωρητική βάση, η πρακτική έδειξε ότι δεν πρόκειται απλώς για σφάλματα αλλά για μία πάγια καθεστωτική αντίληψη. Η εξόφθαλμα προκλητική θεώρηση της οικονομικής συνιστώσας ως μοναδικής σημαντικής πτυχής των κοινωνικών πεπραγμένων και αγώνων προφανώς γίνεται για να υποβαθμιστεί η πολιτική φίμωση, οι διώξεις, οι σφαγές των αντιφρονούντων και τα γκουλάγκ στις κομμουνιστικές δικτατορίες. Αποδείχτηκε στην πράξη ότι ο κρατισμός δεν είναι παρά η άλλη όψη του ίδιου εξουσιαστικού νομίσματος. Για το λαό δεν έχει καμία σημασία αν τον εκμεταλλεύεται ο κεφαλαιοκράτης ή οι γραφειοκράτες του κόμματος στο όνομα του κομμουνισμού και μιας προοδευτικής κοινωνίας. Δεν τον ενδιαφέρει αν ο δικτάτορας Κάστρο, ο αριστερός Τσάβες ή ο Μοράλες αποτελούν πληγή για τις ΗΠΑ τη στιγμή που αντιφρονούντες εκτελέστηκαν στην Κούβα, τα πετρέλαια της Βενεζουέλας κρατικοποιούνται αντί να κοινωνικοποιηθεί η διαχείρισή τους, οι αμυντικές δαπάνες για έναν κόκκινο στρατό αφαιρούνται από τις κοινωνικές παροχές στο όνομα του καπιταλιστικού εχθρού και το ναρκοεμπόριο ανθεί στη Βολιβία υπό της ευλογίες του κράτους.

Μέσα σε αυτό το παγκόσμιο και ιστορικό πλαίσιο πρέπει να εντάξουμε και να αντιμετωπίσουμε και το ΚΚΕ. Μετά τον 2ο παγκόσμιο πόλεμο τα αφεντικά του πλανήτη χώρισαν τη γη σε σφαίρες επιρροής στη σύνοδο της Γιάλτας και η Ελλάδα ήταν η μόνη χώρα της βαλκανικής που πέρασε στη ζώνη επιρροής των ΗΠΑ (αυτές επέβαλαν τη χούντα, αυτές ομαλοποίησαν και τη δημοκρατία όταν τους ήταν πιο χρήσιμη φέρνοντας Καραμανλή και Αντρέα) ενώ σε όλες τις γειτονικές χώρες εγκαταστάθηκαν κομμουνιστικά καθεστώτα. Υπό αυτή την έννοια το ΚΚΕ καταδικάστηκε να ασκεί μία μειοψηφική αντιπολίτευση. Αυτό όμως δε προξενεί καμία συμπάθεια γιατί απλώς του ανατέθηκε ο ρόλος να διατηρεί την ιδέα του κρατικού κομμουνισμού ζωντανή στην Ελλάδα τη στιγμή που σε άλλες χώρες ήταν ακριβώς αυτή η καθεστωτική ιδέα. Τον ύπουλο αυτό ρόλο το ΚΚΕ τον έπαιξε πολύ καλά στη μεταπολίτευση φροντίζοντας πάντα να στηλιτεύει μόνο τα πρόσωπα και τις φιλελεύθερες λογικές και όχι τις εξουσιαστικές δομές στην ουσία τους γιατί αυτό ίσως αποτελούσε παράδειγμα για ένα αντιεξουσιαστικό κίνημα στις χώρες όπου κυβερνούσαν οι κομμουνιστές. Με τους δογματισμούς του προσπαθούσε και προσπαθεί να καθοδηγήσει πλήρως τα κοινωνικά κινήματα αποκλείοντας κάθε αυτόνομη φωνή που δε συμβιβάζεται με τις ντιρεκτίβες και τις κομματικές γραμμές.

Φροντίζει να καταστέλει τους κοινωνικούς αγώνες τόσο με τα καπελώματα και τον ευνουχισμό των εργαζομένων στο ΠΑΜΕ, όσο και με τα καθοδηγητικά και υστερόβουλα αιτήματά του. Φωνάζει για 1300 ευρώ κατώτερο μισθό αντί να καταδικάσει τη μισθωτή εργασία, όχι γιατί το θεωρεί ουτοπικό αίτημα αλλά γιατί δε θέλει να σκοτώσει την κότα που γεννά τα χρυσά αυγά (αν χτυπήσει τις μισθωτές -υπαλληλικές σχέσεις θα χτυπήσει το μόνο λόγο ύπαρξής του: την καθοδήγηση για τα εργασιακά). Καταδικάζει την ιδιωτική πρωτοβουλία και αντιτάσσει τον απόλυτο κρατισμό σε Παιδεία, Υγεία και γενικά οικονομία ενώ για τον εργαζόμενο είναι το ίδιο αν την υπεραξία της εργασίας του την εκμεταλλεύεται ο ιδιώτης ή το κράτος. Καταγγέλλει την Ε.Ε. αλλά αποσιωπά το ρόλο του κράτους σαν απλούστερα μια μικρότερη πολιτική δομή εκμετάλλευσης αποδεικνύοντας το συντηρητισμό και την εθνικοφροσύνη του. Κατηγορεί το ΝΑΤΟ σαν ιμπεριαλιστικό όργανο, αλλά δεν απορρίπτει τους κρατοστρατούς γιατί ο κομμουνισμός τους χρησιμοποίησε για να καταπνίξει τα ελευθεριακά κινήματα (Κροστάνδη, μαχνοβίτικο κίνημα κ.λπ.) και γιατί απλούστατα αποτελούν το στυλοβάτη των δημοκρατικών πολιτευμάτων. Με αυτό τον τρόπο το ΚΚΕ φροντίζει οποιαδήποτε αντίδραση στις κυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ και ΝΔ να παραμένει σε πλαίσια και γραμμές και να μην απειληθεί η κοινωνική συνοχή και οι θεσμοί, παρά μόνο ο διπολισμός. Έτσι οποιαδήποτε ανένταχτη δράση, άρα και αληθινή, χαρακτηρίζεται ως προβοκατόρικη και δίνει το ιδεολογικό πάτημα στις κυβερνήσεις για καταστολή.

Η αναθεωρητική Αριστερά, όπως εκφράζεται στην Ελλάδα από το Συνασπισμό θέλησε να διαφοροποιηθεί από το εξουσιαστικό δίπολο καπιταλισμός ή κρατικός κομμουνισμός αλλά ταυτόχρονα να μην προσχωρήσει στη σοσιαλδημοκρατία. Στην προσπάθειά του όμως αυτή πήρε μια θέση εξίσου κατακριτέα. Επιχειρεί να συνδυάσει τις δύο εξουσιαστικές θεωρίες και ανάλογα με το ρεύμα που επικρατεί τεί-

νει προς τον ανταγωνισμό (ο Κύρκος δήλωνε: «αν έχω να διαλέξω μεταξύ μιας αστικής δημοκρατίας και μιας προλεταριακής δικτατορίας, προτιμώ ένα οικονομικό σύστημα που σέβεται κάποιες ελευθερίες») ή ένα «λάιτ» κομμουνισμό. Η περιορισμένη ιδιωτική πρωτοβουλία με κρατικό έλεγχο είναι μία ψευδαίσθηση τη στιγμή που η πράξη έχει αποδείξει ότι κράτος και κεφάλαιο συνδέονται με ομφάλιο λώρο και αλληλοσυμπληρώνονται σε βάρος των εργαζομένων. Έτσι το κράτος επιχορηγεί τις εταιρείες και αυτές μειώνοντας το εργασιακό κόστος αυξάνουν τα κέρδη τους και μέσω της φορολογίας κερδίζει και το κράτος. Το μόνο που καταφέρνει ο Συνασπισμός συμμετέχοντας στους κρατικούς θεσμούς είναι να περιορίζει κι αυτός την αντίδραση του κόσμου. Φροντίζει να αποδυναμώνει με τις κομματικές λογικές τα αντιεξουσιαστικά κινήματα και έτσι ΠΑΣΟΚ και ΝΔ να βρίσκουν κοινοβουλευτικά και κεντρικά ελεγχόμενες αντιδράσεις. Μπορεί η ρεφορμιστική Αριστερά να αποποιήθηκε πτυχές τις μαρξιστικής θεωρίας ως εξίσου καταπιεστικές αλλά με τη συμμετοχή της στις εκλογές και το θεσμικό πλαίσιο αποκτά κι αυτή καθεστωτικό ρόλο. Η πράξη έδειξε ότι οι κοινοβουλευτικές δημοκρατίες αδιαφορούν για τις μειοψηφίες (και μειοψηφία δεν είναι το 3 % του Συνασπισμού αλλά οι πραγματικά ανένταχτοι και οι αναρχικοί) άρα το να επιμένει ο Συνασπισμός να τον εμπιστευτούν οι εργαζόμενοι είναι σαν να τους ζητάει να αυτοευνουχιστούν και να εγκλωβιστούν με το σταυρό στο χέρι σε στείρες και παρωχημένες κοινοβουλευτικές φλυαρίες. Αποδεικνύει με τη στάση του ότι σιωπά κι αυτός μπροστά τα πολιτικά συμφέροντα. Έτσι, μπρος στο κοινοβουλευτικό όφελος αναγκάζεται να δώσει πιστοποιητικά φρονημάτων κάθε φορά που ΝΔ και ΚΚΕ τον πιέζουν να καταδικάσει τους κουκουλοφόρους. Συμμετέχει κι αυτός στην πολιτική ρηχότητα των τηλεοπτικών σόου όπως επιτάσσει η ψηφοθηρία της προεκλογικής περιόδου. Μάλιστα τελευταία παίζει πολύ καλά αυτό το παιχνίδι με το καινούριο φρούτο, το φιλόδοξο καριερίστα Τσίπρα. Χύνει κι αυτός τα κροκοδείλια δάκρυά του μετά από δυσάρεστα γεγονότα και καταστροφές, αλλά μόλις τα κινήματα αντίδρασης ενεργήσουν δυναμικά αμέσως βάζει φρένο και προβάλλει το δρόμο του ανούσιου κοινοβουλευτικού διαλόγου που μόνο ψίχουλα, κι αυτά σπάνια, αποφέρει. Ο εναλλακτικός δρόμος και η συμμετοχικότητα που προτείνει μέσω της ενδυνάμωσης της τοπικής αυτοδιοίκησης είναι ένα παραμύθι, αφού και σε τοπικό επίπεδο ο κρατισμός είναι εντονότατος και περνάει απαραίτητα μέσα από τον κομματισμό.

Η Αριστερά ζητάει στις εκλογές να καταδικαστεί ο δικομματισμός και ο διπολισμός. Παίζει όμως κι αυτή το ρόλο της στη διατήρηση του κοινωνικοπολιτικού κατεστημένου. Για αυτό η αμφισβήτηση πρέπει να φτάσει βαθύτερα και να αγγίξει τις κοινωνικές δομές. Οι θεσμοί είναι που πρέπει να ανατραπούν και όχι να ταλαντευόμαστε μεταξύ των οικονομικών μοντέλων και των προσώπων. Για τους αναρχικούς, τα ζητούμενα είναι η ελευθερία και η ισότητα εξίσου και ταυτόχρονα. Δεν μπορεί καμία από τις δύο συνιστώσες να υποβαθμιστεί στο όνομα της άλλης. Ο φιλελεύθερος καπιταλισμός εξασφαλίζει μια κάποια (οικονομική) ελευθερία αλλά σε βάρος της κοινωνικής και οικονομικής ισότητας και ο κρατισμός-κομμουνισμός επιδιώκει μια φαινομενική ισότητα (εξαγοράζονται τα μέλη του κόμματος) αλλά σε βάρος κάθε ελευθερίας. Και τα δύο μοντέλα είναι εξίσου ολέθρια όπως και κάθε προσπάθεια συγκερασμού τους. Η κοινοβουλευτική Δημοκρατία, αλλά και κάθε Δημοκρατία (άμεση ή έμμεση) με τους θεσμούς της προσφέρει το υπόβαθρο για κάθε λογής εξουσιαστικές θεωρίες. Για αυτό λοιπόν, καταδίκη στις εκλογές κάθε μορφής, στα αντιπροσωπευτικά συστήματα, τον κοινοβουλευτισμό και κάθε άλλη λογική πλειοψηφίας.

Γ.Κ.

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΑΠΗΓΑΓΕ ΤΟΝ ΣΥΝΤΡΟΦΟ ΜΑΣ, ΤΟΝ ΧΤΥΠΗΣΕ ΚΑΙ ΤΟΝ ΠΕΤΑΞΕ ΑΠΟ ΚΙΝΟΥΜΕΝΟ ΠΕΡΙΠΟΛΙΚΟ

Ο Τούρκος αναρχικός Sinan Tekpetek συμμετέχει στην αναρχική εφημερίδα "Ozgur Hayat" και στο περιοδικό "%52". Αστυνομικοί τον απαγάγουν, τον χτυπούν, τον βασανίζουν επί μιάμιση ώρα και στο τέλος τον πετάνε έξω από το κινούμενο περιπολικό. Το κράτος, με το πρόσχημα της "ασφάλειας ενάντια στον τρόμο" έχει αυξήσει σημαντικά την καταστολή. 22 παρόμοια (καταγεγραμμένα) περιστατικά έχουν συμβεί τους τελευταίους μήνες. Ακολουθεί κείμενο των δύο παραπάνω ομάδων για το γεγονός.

Ο Τούρκος αναρχικός Sinan Tekpetek, υπεύθυνος (νομικά) της αναρχικής εφημερίδας "Ozgur Hayat" (που εκδίδεται δύο φορές την εβδομάδα) και του περιοδικού για το κίνημα της νεολαίας "%52" δέχθηκε την επίθεση της αστυνομίας στις 26 Ιουλίου 2007.
Να πώς συνέβη το περιστατικό:

Εκείνο το απόγευμα στις 11:30 το βράδυ, στο Taksim μια από τις κεντρικές συνοικίες της Ισταμπούλ, ο Sinan σταματήθηκε από αστυνομικούς οι οποίοι του ζήτησαν την ταυτότητά του. Αφού έλεγξαν τα στοιχεία του με τη βάση δεδομένων της αστυνομίας, τον άφησαν να φύγει. Αλλά μετά από 5 λεπτά, ένα περιπολικό τον πλησίασε και τρεις αστυνομικοί τον έβαλαν στο αυτοκίνητο με τη βία προς άγνωστη κατεύθυνση ενώ ταυτόχρονα δεχόταν τα επίμονα χτυπήματα των αστυνομικών οι οποίοι έκαναν και χρήση σπρέι πιπεριού στο πρόσωπό του κατ' επανάληψη. Δεν μπορούσε να σηκώσει το κεφάλι του για να δει πού τον πήγαιναν. Μετά από 15 λεπτά σταμάτησαν σε άγνωστο μέρος όπου ο Sinan μπορούσε μόνο να διακρίνει τα ιστορικά τείχη της πόλης. Εκεί η βία συνεχίστηκε και κατέφθασαν άλλα δύο περιπολικά. 10-11 συνολικά αστυνομικοί τον χτύπησαν κατ' επανάληψη με γροθιές και γκλομπ, κλοτσώντας τον και βρίζοντάς τον. Χρησιμοποίησαν σπρέι πιπεριού και τον απείλησαν ("θα σε σκοτώσουμε") με τα όπλα τους. Όλη αυτή η βία κράτησε περίπου μιάμιση ώρα (!) Στη συνέχεια τον έβαλαν ξανά στο περιπολικό και ενώ αυτό κινούνταν με ταχύτητα 40 χλμ/ω τον πέταξαν από το αμάξι χωρίς να σταματήσουν. Η ώρα ήταν περίπου 01:30 μετά τα μεσάνυχτα.

Ο Sinan έμεινε εκεί, ξαπλωμένος για αρκετή ώρα, και αργότερα κατάφερε να πάει στο

νοσοκομείο. Είχε δύο πλευρά σπασμένα καθώς και σοβαρούς μώλωπες (το πρόσωπό του, το αριστερό του αυτί και η πλάτη του είναι γεμάτα από σημάδια από τα γκλομπ [βλ. φωτογραφίες]). Όταν πετάχτηκε από το αμάξι έπεσε με την πλάτη και είναι ευτύχημα που δεν τραυματίστηκε χειρότερα, θα μπορούσε και να είχε πεθάνει.

Φαίνεται πως η επίθεση ήταν προσχεδιασμένη, καθώς στο σημείο που έγινε ο έλεγχος της ταυτότητάς του υπήρχαν κάμερες επιτήρησης που "έβλεπαν" το περιπολικό, ενώ στο σημείο στο οποίο τον απήγαγαν με τη βία δεν υπήρχε καμία τέτοια κάμερα. Επίσης οι μπάτσοι δεν κατέγραψαν το γεγονός, έτσι δεν υπήρξε προσαγωγή με τη νομική έννοια. Η αστυνομία απήγαγε τον Sinan στην καρδιά της Ισταμπούλ, τον βασάνισε και επιχείρησε να τον σκοτώσει.

Τις τελευταίες εβδομάδες, με το πρόσχημα της "ασφάλειας ενάντια στον τρόμο", η κυβέρνηση έκανε αλλαγές στο νόμο περί αστυνομίας που επεκτείνουν στο εφεξής τις εξουσίες της αστυνομίας. Μετά από αυτές τις αλλαγές, η αστυνομική καταστολή έχει αυξηθεί. Μόνο στη συνοικία Taksim-Beyoglu, τουλάχιστον 22 παρόμοια περιστατικά συνέβησαν τους τελευταίους μήνες. Και αυτά είναι μόνο όσα κατέγραψε η οργάνωση για τα ανθρώπινα δικαιώματα (Human Rights Association). Η H.R.A. και εμείς είμαστε βέβαιοι ότι έχουν υπάρξει και άλλα περιστατικά κατά τα οποία τα θύματα φοβήθηκαν και παρέμειναν σιωπηλά.

Η επιχείρηση του "τέλειου φόνου" είναι ένα μέρος της συστηματικής επίθεσης της αστυνομίας. Όχι μόνο οι κοινωνικοί αγωνιστές, αλλά και πολλοί άλλοι έχουν δεχθεί επιθέσεις, έχουν χτυπηθεί και βασανιστεί με παρόμοιο τρόπο.
Δεν σιωπούμε, δεν θα αφήσουμε το κράτος να επιτίθεται τόσο εύκολα σε ανθρώπους! Η καμπάνια συνεχίζεται. Μέχρι τώρα πετύχαμε να μαθευτεί η επίθεση αυτή από πολλούς ανθρώπους, το περιστατικό δημοσιοποιήθηκε σε πολλές εφημερίδες και ιστοσελίδες.

Καταλαβαίνουμε ότι η αστυνομία νοσταλγεί τις μέρες της δεκαετίας του '90 όπου απήγαγαν, "τιμώρησαν" και σκότωσαν αρκετούς ανθρώπους. Σήμερα, εμείς και πολλοί ακόμα που υπερασπιζόμαστε την ελευθερία και την ανθρωπιά, υψώνουμε τη φωνή μας ενάντια στη μεθοδευμένη επίθεση και υποστηρίζουμε τον Sinan. Και όσο η υποστήριξη και η αλληλεγγύη δυναμώνει, η κρατική καταστολή επάνω μας αυξάνεται.

Θέλουμε από όλους τους αναρχικούς και αντιεξουσιαστές να ξέρουν τι συμβαίνει στην Ισταμπούλ στις μέρες μας. Προφανώς, η κρατική καταστολή θα αυξηθεί, αλλά θα την αντιμετωπίσουμε. Και θέλουμε να είσαστε σίγουροι ότι οι ανερχόμενη πάλη μας για ελευθερία θα εμποδίσει την επίθεση του κράτους πάνω στους ανθρώπους.

Με αλληλεγγύη,
Ozgur Hayat [www.ozgurhayat.org]
& %52 [www.yuzde52.org]

ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ:

Murray Bookchin

Πριν από ένα χρόνο την Κυριακή της 30ης Ιουλίου του 2006 άφησε την τελευταία του πνοή σε ηλικία 85 χρονών, ίσως ο μεγαλύτερος αναρχικός πολιτικός στοχαστής του εικοστού αιώνα, ο Αμερικανός Murray Bookchin. Ο Μπούκτσιν από μικρός ήρθε σε επαφή με τις σοσιαλιστικές ιδέες. Οι γονείς του, εβραίοι Ρώσοι, μετανάστες ήταν οργανωμένοι, όπως και χιλιάδες άλλοι στο μόνο συνδικάτο που όχι μόνο δεχόταν μετανάστες στις τάξεις του, αλλά δημιουργημένο από μετανάστες ήξερε να μιλάει την γλώσσα τους διεκδικώντας την ζωή και την χειραφέτηση: Τους Ιστορικούς Βιομηχανικούς Εργάτες του Κόσμου. Αν και ο Μπούκτσιν δεν έγινε ποτέ μέλος τους, η συναναστροφή μέσα στο περιβάλλον τους τον βοήθησε στις πρώτες του δράσεις να έρθει σε επαφή με τις αναρχικές ιδέες και το '36, κατά τη διάρκεια του Ισπανικού Εμφυλίου, όπου ως πιτσιρικάς συμμετείχε στις αμερικανικές επιτροπές αλληλεγγύης και υλικής στήριξης του ελευθεριακού αγώνα. Τη δεκαετία του '50 διακόπτει τις σχέσεις του με την τροτσκιστική αριστερά για να ασπασθεί τον αναρχισμό.

Ως εργάτης συμμετείχε στις μαζικές μεταπολεμικές απεργίες στη General Motors και αλλού. Η συγγραφική του δραστηριότητα αρχίζει τη δεκαετία του '50. Το 1960 διδάσκει στο ελεύθερο πανεπιστήμιο της Νέας Υόρκης, ένα ίδρυμα ριζοσπαστικής αντι-εκπαίδευσης. Στην συνέχεια θα του δοθεί μια προσωρινή θέση στο πανεπιστήμιο του Ramapo στο Νιου Τζέρσεϊ. Το 1971 ιδρύει το ινστιτούτο κοινωνικής οικολογίας και με τη συνταξιοδότησή του εγκαθίσταται στο Βέρμοντ, όπου είναι η έδρα του ινστιτούτου, στο οποίο και δίδασκε μέχρι το 2004, όπου αποσύρθηκε λόγω υγείας. Ο Μπούκτσιν είναι μια ιδιαίτερη περίπτωση διανοούμενου. Αυτοδίδακτος, ακολούθησε μια αντισυμβατική πορεία με την έννοια ότι δεν φοίτησε σε συμβατικά πανεπιστήμια, ούτε ακολούθησε διδακτορική έρευνα και στη συνέχεια πανεπιστημιακή καριέρα. Δεν αποτέλεσε ποτέ το ριζοσπαστικό μέρος του πανεπιστημιακού κατεστημένου, όπως ο κατά τα άλλα συμπαθής Noam Chomsky. Ο Μπούκτσιν κέρδισε την αναγνώριση μέσα από το συγγραφικό του έργο, αυτό ήταν το ακαδημαϊκό έργο του, με την κοινωνία, τον άνθρωπο και το περιβάλλον να αποτελούν μέρος του γνωστικού του αντικειμένου στην πράξη και όχι μέσα από το εργαστήριο.

Ο Μπούκτσιν είναι ο πολιτικός στοχαστής στον οποίο οφείλουμε την συνέχεια της θεωρίας περί Αλληλοβοήθειας του Κροπότκιν, μιας και ασχολήθηκε ιδιαίτερα με την ανθρωπολογική και ζωολογική έρευνα καθώς και με την έρευνα για την ανάπτυξη των πόλεων. Επίσης, είναι ο συγγραφέας στον οποίο οφείλουμε τις αναλύσεις, στο πλαίσιο του οικολογικού προτάγματος, για την απελευθερωτική χρήση της τεχνολογίας. Αποτελεί τον αναρχικό αυτόν που τόνισε, όσο κανείς άλλος στον 20ο αιώνα, τις αρχές της άμεσης δημοκρατίας, του συνομοσπονδισμού, του κομμουνισμού και του αντι-κρατισμού, κάνοντας παράλληλα μια σφοδρή κριτική στον ορθόδοξο μαρξισμό (με τα έργα «Άκου Μαρξιστή!» και «Ο Μαρξισμός σαν Αστική Κοινωνιολογία»). Είναι εκείνος στον οποίο οφείλουμε την διατύπωση μιας πλήρους φιλοσοφίας της φύσης και της ελευθερίας, του διαλεκτικού νατουραλισμού, και στον οποίο οφείλουμε επίσης μια στοχαστική κριτική στις lifestyle μορφές της Οικολογίας Βάθους και του Πρωτογονισμού.

Είναι ένας από τους πρώτους που γράφουν για οικολογικά ζητήματα στις ΗΠΑ, σε σχέση με τις σύγχρονες πόλεις και τα τρόφιμα. Τις ταραχώδεις δεκαετίες του '60 και του '70 θα συμμετάσχει ενεργά στα κινήματα της Νέας Αριστεράς και θα εκδώσει κάποια από τα πιο σημαντικά του βιβλία για τον Αναρχισμό και την Οικολογία. Το ότι έζησε από κοντά το αντι-πυρηνικό κίνημα, το πράσινο κίνημα στην Ευρώπη, το φεμινιστικό αλλά και το νεολαιίστικο, καθώς το ρεύμα των Hippies, του έδωσε μια μεγάλη ώθηση στα επόμενα και πιο ώριμα γραπτά του (πχ το «Ξαναφτιάχνοντας την Κοινωνία»). Σε αυτή την ωριμότητα συνέβαλαν φυσικά και οι επιρροές του από τη Σχολή της Φρανκφούρτης, τους καταστασιακούς και τον τότε νέο-αναδυόμενο λόγο για την άμεση δημοκρατία στην κλασική Αθήνα. Η δε εμπειρία του από τους επαναστατικούς αγώνες τον έκανε να αποτυπώσει σε διάφορες προκηρύξεις και μπροσούρες ένα ρεαλιστικό σχήμα ενός πραγματικά κοινωνικού και όχι κατ' όνομα αναρχισμού.

Από τη δεκαετία του '70 και έπειτα θα εστιάσει τις προσπάθειές του στη δημιουργία ενός εναλλακτικού θεσμού εκπαίδευσης, από όπου προωθούσε και τις θέσεις του για την Κοινωνική Οικολογία, το πρόταγμα που όπως έλεγε ο ίδιος συνδύαζε «τον Αναρχισμό με την Οικολογία». Όπως εύστοχα έχει ειπωθεί, για τον Μπούκτσιν το πρώτο συνθετικό της λέξης Οικολογία, το «Οίκος», δεν έχει να κάνει μόνο με το φυσικό περιβάλλον αλλά με το σύνολο πολιτισμικό, κοινωνικό και πολιτικό πλαίσιο μέσα στο οποίο ζούμε. Έτσι, η Οικολογία μπορεί εύκολα να αποτελέσει μια ριζοσπαστική θεώρηση. Θεώρηση η οποία μάλιστα συγγενεύει στη στόχευση με τον Αναρχισμό στο ότι θέλει να ανατρέψει δύο σύγχρονες ιδεολογικές παρακαταθήκες του καπιταλισμού που έχουν απογίνει φετίχ: α) την ιδέα πως ο άνθρωπος πρέπει να κυριαρχήσει επί της φύσης (είτε αυτό προβάλλεται μέσω της καπιταλιστικής είτε μέσω της μαρξιστικής παράδοσης) και β) την ιδέα πως πρέπει οι σημερινοί άνθρωποι –λόγω της σημερινής λατρείας της θεολογίας της «ανάπτυξης»– να επιδοθούν σε μια απεριόριστη παραγωγή για την παραγωγή και κατανάλωση για την κατανάλωση...

Στο σημείο αυτό θα ήθελα να αναφερθώ εκτενέστερα σε ένα από τα πιο σημαντικά έργα του Μπούκτσιν, το Post Scarcity Anarchism: Στα Ελληνικά, ο Αναρχισμός μετά την εποχή της Σπάνης. Ο Μπούκτσιν έζησε στην καρδιά του καταναλωτισμού και του Αμερικανικού ονείρου. Το τέλος του Β' παγκοσμίου πολέμου βρίσκει την Αμερική σε φάση βιομηχανικής έξαρσης. Το καταναλωτικό όνειρο αναπτύσσεται και φαντάζει θελκτικό στη γενιά των baby boomers η οποία βιώνει την τεχνολογική εξέλιξη, τη μαζική παραγωγή και την κουλτούρα της. Βρισκόμαστε σε μια εποχή αφθονίας η οποία φαινόταν φαινομενικά ακόρεστη. Ο Μπούκτσιν αντελήφθηκε γρήγορα ότι ο μαρξισμός και η οικονομία με όρους «σπάνης», δηλαδή υλικής στέρησης για τους πολλούς, δεν μπορούσε να αποτελέσει ικανοποιητικό ερμηνευτικό εργαλείο σε μια εποχή που όλοι μπορούσαν να απολαύσουν υπερταξικά τη γεύση μιας παγωμένης coca cola η οποία ως προϊόν είχε την ίδια τιμή και τα ίδια γευστικά χαρακτηριστικά τα οποία μπορούσε πλέον να απολαύσει κανείς μόνο με 50 cents. Ο Μπούκτσιν προσπάθησε να μελετήσει τις συνέπειες αυτής της νέας μορφής αλλοτρίωσης. Με τις αγορές να διψούν μαζικά για ταχυκίνητα καταναλωτικά προϊόντα, ο Μπούκτσιν κατέδειξε ότι η τεχνολογία μπορεί να απελευθερώσει τον άνθρωπο από τη σπάνη της καθημερινότητας εφόσον θα ήταν σε αρμονία με το περιβάλλον.

Στην συνέχεια προσπάθησε να καταδείξει τις επιπτώσεις της υλικής αφθονίας του νέου πολιτισμού της μαζικής κατανάλωσης. Το κόστος της ανάπτυξης του καταναλωτικού κόσμου ήταν σε αντιστρόφως ανάλογη σχέση με το περιβάλλον. Η ρύπανση από τα κατάλοιπα της βιομηχανικής παραγωγής ήταν η αθέατη και ασύμμετρη απειλή του καταναλωτισμού. Ο Μπούκτσιν ήταν ο πρώτος που μίλησε για αειφόρα παραγωγή, αναδεικνύοντας την φύση ως το νέο επαναστατικό υποκείμενο σε μια γενιά όπως αυτή του '60 η οποία ήθελε να επιστρέψει πίσω στην αθωότητα της φύσης και μη αποδεχόμενη το τότε τεχνοκρατικό όραμα. Την εποχή εκείνη ο εργάτης ως ρόλος και ως υποκείμενο ήταν σε ύφεση, με το fast food, την τηλεόραση και τις λοιπές οικιακές καινοτομίες να τον αφομοιώνουν σε μια ζωή άφθονης απάθειας. Σε σχέση επίσης με τον ψυχρό πόλεμο και τον Μαρξισμό να παραπέμπει στο ανατολικό μπλοκ, ο αναρχισμός μετά την εποχή της σπάνης χτύπησε στην καρδιά ενός ζητήματος που ταλανίζει ακόμα: Την έννοια της ανάπτυξης, τους όρους και το κόστος αυτής. Επιπλέον ο Μπούκτσιν με ένα σύγχρονο για την εποχή λόγο, ο οποίος εξελισσόταν παράλληλα με τα δρώμενα της εποχής του, στην ουσία είναι ο πρόδρομος της αμφισβήτησης της καταναλωτικής συμπεριφοράς, τονίζοντας την αφθονία ως τη σύγχρονη μορφή κοινωνικής γνωστικής ασυμφωνίας και εξορθολογισμού η οποία οδηγεί στην ανάπτυξη ακόμα και της πυρηνικής τεχνολογίας, η οποία εκτός από επικίνδυνη εξυπηρετεί στο φαίνεσθαι του ιμπεριαλιστικού ανταγωνισμού. Ο Μπούκτσιν έδειξε πώς διαμορφώνονται οι νέες σχέσεις κυριαρχίας, με τη φύση να αποτελεί καθοριστικό πεδίο για αυτό, ας μην ξεχνάμε ότι ο πόλεμος του νερού, η βιοτεχνολογία και τα μεταλλαγμένα είναι οι σύγχρονες εκδοχές τους.

Αν και στην Ελλάδα έχουν μεταφραστεί περί τα 20 βιβλία του, δεν έχουμε ακόμη πλήρεις μεταφράσεις των μεγάλων του φιλοσοφικών αλλά και πολιτικών κειμένων όπως το Re-Enchanting Humanity, το Marxism, Anarchism and the Future of the Left και άλλα. Το έργο του Μπούκτσιν είναι σημαντικό να διαβάζεται με χρονική συνέχεια, συστηματικά και όχι αποσπασματικά. Ο Μπούκτσιν δεν κάνει ιδιαίτερα νοηματικά άλματα και δεν είναι ασυνεπής ως προς τον τρόπο της σκέψης του. Η Βόρεια Αμερική έχει παράδοση στον κοινοτικό τρόπο ζωής, κάτι που ο Μπούκτσιν το θεωρεί σημαντικό συστατικό στοιχείο για την αντιεξουσιαστική θεσμική της κοινωνίας και στο βαθμό αυτό τον υπερασπίσθηκε ως το τέλος της ζωής του, με τον κομουναλισμό να είναι η λογική συνέχεια των θέσεών του.

Πολλοί πιστεύουν ότι λόγω του αλτσχάιμερ τα τελευταία επηρέασαν την συμπεριφορά του ειδικά με την κριτική που έκανε στον πρωτογονισμό, τη βαθιά οικολογία και τον αναρχισμό του lifestyle. Κατά την άποψή μου τα πράγματα δεν είναι έτσι. Ο Μπούκτσιν ως το τέλος της ζωή του δεν ξέχασε τον άνθρωπο ως το βασικό συστατικό του αναρχισμού, γι' αυτό και τα έβαλε με την πρωτογονιστική μισανθρωπία. Δεν ξέχασε τις ρίζες του αναρχισμού: αυτόν τον «ηθικό σοσιαλισμό» του Κροπότκιν, γι' αυτό και αρνήθηκε την απαξίωση εννοιών όπως η αλληλεγγύη και ο συμβιωτισμός, από τους μεταμοντέρνους αναρχικούς. Αρνήθηκε σθεναρά την αντικοινωνική εξεγερτικότητα των ατομιστών lifestyle αναρχικών. Στο κείμενο με τίτλο Wither anarchy, που βγήκε πριν το τελευταίο του δοκίμιο για τον κομουναλισμό, ο Μπούκτσιν χαρίζει την αναρχία σε όλον αυτόν τον lifestyle συρφετό των μεταχίππηδων της Καλιφόρνιας, οι οποίοι στράφηκαν λόγω έλλειψης πολιτικών επιχειρημάτων στο να τον διαβάλουν σε προσωπικό επίπεδο. Τους χάρισε λοιπόν την αναρχία ως λέξη, ως μορφή και έκφραση της ανομίας. Κράτησε όμως τον αναρχισμό που θα πρέπει να είναι επαναστατικά κοινωνικός έστω και αν ο κομουναλισμός εμπεριέχει αρκετά προβληματικά σημεία. Τουλάχιστον ο Μπούκτσιν, έστω και αν δεν συμφωνούμε μαζί του, είχε ένα πρόταγμα σε σχέση με τον γενικόλογο, αόριστο και αποϊδεολογικοποιημένο λόγο των lifestyle εξεγερτικών, ο οποίος δεν πατάει πουθενά και δεν προτρέπει σε τίποτα.

Η σημασία του Μπούκτσιν και η επιρροή του, σε όσους τον γνωρίσαμε, δεν έγκειται μόνο σε αυτά που μας δίδαξε και συμφωνήσαμε. Αλλά κυρίως σε αυτά που μας έκανε να σκεφτούμε για να διαφωνήσουμε. Γιατί έτσι προχωρήσαμε ένα ακόμα βήμα μπροστά. Πιστεύω ότι αν βρισκόταν σήμερα ανάμεσά μας θα βροντοφώναζε με θέρμη: ΟΥΤΕ ΠΡΩΤΟΓΟΝΙΣΜΟΣ – ΟΥΤΕ LIFESTYLE ΑΝΑΡΧΙΑ. ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ!

Αργύρης Αργυριάδης

Η Ρωσία χρειαζόταν αυτό τον πόλεμο

Η ακόλουθη συνέντευξη δόθηκε από την Ταΐσα, μέλος της ΜΚΟ «Μπερκάτα», που εδράζει στο Κίεβο και συνεργάζεται με τον ΟΗΕ, προσφέροντας ανθρωπιστική βοήθεια σε πρόσφυγες από την Τσετσενία, αλλά και από το Ιράκ, το Αφγανιστάν και άλλες χώρες. Τη συναντήσαμε στην Ουκρανία, στο No Border Camp τον περασμένο μήνα.

Β: Μπορείτε να κάνετε μια ιστορική αναδρομή για τις σχέσεις Τσετσένων-Ρώσων;

Η πρώτη σύγκρουση στην περιοχή ξεκίνησε κατά την περίοδο διεύρυνσης του ρωσικού κράτους, την εποχή του Τσάρου Μ.Πέτρου. Σταδιακά ο Καύκασος κατακτήθηκε από τους Τσάρους που ακολούθησαν, καθώς ο καθένας απ' αυτούς θεωρούσε χρέος του να δοξάσει το όνομά του με την προσάρτηση νέων εδαφών και ειδικά με τον πόλεμο ενάντια στους Τσετσένους, που ήταν ο πιο ανυπότακτος λαός της περιοχής.

Εδώ και 300 χρόνια δεν υπήρξε γενιά που να μην έζησε πόλεμο. Οι ίδιοι οι Τσετσένοι λένε ότι κάθε 50 χρόνια γίνεται μια γενοκτονία του λαού τους. Μετά την Οκτωβριανή Επανάσταση έγινε μια υποτιθέμενη εθελοντική προσχώρηση των Τσετσένων στη Σοβιετική Εξουσία, κίνηση που στην ουσία ωθήθηκε από μια κυβέρνηση-μαριονέτα. Το 1943 οι Τσετσένοι εκτοπίστηκαν μαζικά από το Στάλιν στο Καζακστάν, απ' όπου επέστρεψαν σταδιακά στον Καύκασο.

Β: Πώς ξεκίνησε η τωρινή εξέγερση;

Φτάνοντας στην εποχή της δημοκρατικής Ρωσίας και μετά τη δήλωση του Γιέλτσιν ότι ο καθένας μπορεί να πάρει όση ελευθερία θέλει, η ιστορική μνήμη των Τσετσένων απαίτησε δικαίωση για όσα έχουν υποστεί. Κάπως έτσι οι Τσετσένοι βρέθηκαν εν μέσω πολιτικών παιχνιδιών, τις συνέπειες (εξέλιξη) των οποίων δεν μπορούσαν να προβλέψουν (υπολογίσουν) από πριν.

Μία ωραία πρωΐα ήρθε στο Γκρόσνι ο τσετσενικής καταγωγής Χαζμπουλάτοφ, ο οποίος ήταν δεξί χέρι του Γιέλτσιν, και διέλυσε το τοπικό κοινοβούλιο. Έτσι ξεκίνησε το Λαϊκό Απελευθερωτικό Κίνημα κατά των Ρώσων. Υπό ιδιαίτερα αδιευκρίνιστες συνθήκες, ολόκληρες στρατιωτικές βάσεις έμειναν αφύλακτες και ο κόσμος απλά έμπαινε μέσα κι έπαιρνε όπλα. Τότε εμφανίστηκε ο Ντουντάεφ (ο οποίος ήταν ο μοναδικός Τσετσένος υψηλόβαθμος αξιωματικός του Κόκκινου Στρατού), ηγήθηκε της εξέγερσης, απέκτησε μεγάλη λαϊκή υποστήριξη κι έγινε εθνικός ήρωας.

Μέχρι τότε κανείς δεν πίστευε ότι θα γίνει πόλεμος. Ακόμα κι αυτοί που υποστήριζαν την ιδέα, δεν πίστευαν ότι η εξέλιξή του θα έφτανε σε τέτοιο βαθμό αγριότητας.

Β: Ποιες πιστεύετε ότι είναι οι πραγματικές αιτίες του πολέμου;

Προσωπικά πιστεύω ότι η Ρωσία χρειαζόταν αυτό τον πόλεμο για να αποκαταστήσει το γόητρό της και ότι το κίνητρο δεν ήταν το πετρέλαιο. Δεν το κατάφερε ωστόσο. Ο Γιέλτσιν έστελνε στον πόλεμο 18 χρονών παιδάκια με 6μηνη μόλις θητεία στο στρατό. Τα παιδιά αυτά έγιναν εύκολη λεία για τους Τσετσένους, που αντιθέτως είχαν υψηλό φρόνημα και ήταν έτοιμοι να δώσουν τη ζωή τους.

Με αυτό τον πόλεμο η Ρωσία εκτέθηκε στη διεθνή κοινότητα, επειδή όπως φάνηκε διεξήγαγε έναν άδικο πόλεμο σε ένα λαό που διεκδικούσε την αυτονομία του, ενώ από την άλλη κάποιοι λαοί είχαν ήδη αποκτήσει την ανεξαρτησία τους.

Β: Και ποια ήταν η συνέχεια της πολιτικής της Ρωσίας στην περιοχή;

Μετά απ' αυτό η Ρωσία χρειάστηκε ένα διάλειμμα προκειμένου να σχεδιάσει τη στρατηγική της απέναντι στο ζήτημα. Άρχισε η αναζήτηση προσώπων, μέσα από την τσετσενική κοινότητα, που θα μπορούσαν να στηρίξουν τη ρωσική πολιτική, προκειμένου η νέα σύγκρουση να μη φαίνεται σαν ένας πόλεμος μεταξύ Ρώσων και Τσετσένων, αλλά ως μια εσωτερική διαμάχη. Απ' την άλλη μεριά, άρχισαν να εμφανίζονται στην Τσετσενία άτομα που καλλιεργούσαν τον ισλαμικό φανατισμό. Έτσι άρχισε να προπαγανδίζεται η ιδέα της απελευθερωτικής εκστρατείας στο γειτονικό Νταγκεστάν, λέγοντας ότι εκεί ζουν υποδουλωμένα αδέλφια.

Β: Άρα η γνώμη σας είναι ότι υπήρξε παρασκήνιο;

Προσωπικά πιστεύω ότι όλη αυτή η επιθετικότητα ήταν μια ιστορία που στήθηκε από την FSB (μυστική υπηρεσία, απόγονος της KGB), προκειμένου να βρει το ηθικό άλλοθι για το δεύτερο πόλεμο της Μόσχας, απ' όπου γύρισαν ελάχιστοι, καθώς τους περίμενε εκεί ο ρωσικός στρατός.

Οι εκρήξεις βομβών στη Μόσχα και το Βολγκοντόνσκ, κατά την προσωπική μου άποψη, ήταν οργανωμένες από την ίδια την FSB για τους λόγους που εξήγησα πριν. Ο εξόριστος στην Αγγλία Μπερεζόφσκι, πρώην δεξί χέρι του Γιέλτσιν, κάθε τόσο απειλεί τον Πούτιν ότι θα αποκαλύψει τους πραγματικούς ενόχους. Ο δημόσιος αποκεφαλισμός άγγλων δημοσιογράφων σε κεντρική πλατεία στο Γκρόσνι από τον Μπαράγιεφ που πραγματοποιήθηκε παρά τις έντονες διαμαρτυρίες πολλών, έστρεψε τελειωτικά τη διεθνή κοινή γνώμη εναντίον των Τσετσένων.

Επιπλέον, λίγο πριν τον 2ο πόλεμο, ο Αχμάντ Καντίροφ (πατέρας), έβγαινε στην τηλεόραση και καλούσε τους Τσετσένους σε τζιχάντ. Όμως, όταν ξεκίνησε ο πόλεμος, πέρασε στην πλευρά των Ρώσων και ηγήθηκε κυβέρνησης-μαριονέτας.

Νόμιζα ότι ο 1ος πόλεμος ήταν σκληρός, αλλά τελικά ο 2ος ήταν πολύ χειρότερος. Ολόκληρα χωριά βομβαρδίζονταν, όλη η περιοχή κυκλώθηκε, αποκλείστηκαν όλες οι δίοδοι φυγής. Κάποιες φορές ανοίγανε διαδρόμους για να διαφύγει ο κόσμος και στη συνέχεια βομβαρδίζανε ακριβώς αυτούς τους διαδρόμους. Έχασα πολλούς συγγενείς έτσι...

Β: Αφού, όπως λες, όλα ήταν σχεδιασμένα από τη Μόσχα, δεν υπήρχαν φωνές ενάντια στην εκστρατεία;

Ναι, υπήρχαν, για παράδειγμα οι Μασχάντοφ, Γκιλάεφ και άλλοι ήταν φανατικά ενάντια σ' αυτές τις ενέργειες. Αλλά δεν μπορούσαν πια να ελέγξουν τις κινήσεις των φανατισμένων.

Β: Τώρα το καταλαβαίνετε ότι ήταν λάθος;

Και τότε το καταλαβαίναμε, αλλά ήταν αδύνατο να σταματήσουμε τον κόσμο. Έλεγαν ότι πάνε να απελευθερώσουν τ' αδέρφια τους και ότι ήταν έτοιμοι να δώσουν τη ζωή τους γι' αυτό. Μετά τον 1ο πόλεμο υπήρχαν πολλοί «ήρωες» που είχαν όπλα στα χέρια τους και τα προσωπικά τους ένοπλα αποσπάσματα και ήταν έτοιμοι για νέους άθλους.

Σε άλλες περιπτώσεις, όπως στο Μπεσλάν, δεν υπήρχαν Τσετσένοι, ίσως ήταν Ινγκουσέτιοι. Στο Νορντόστ ίσως να υπήρχαν Τσετσένοι, αλλά μάλλον ήταν φανατισμένα παιδάκια, και πάλι όμως δεν τους ήξερε κανείς.

Β: Εκτός απ' αυτούς τους πολέμαρχους με τα ένοπλα αποσπάσματά τους, υπάρχουν κοινωνικές οργανώσεις;

Υπάρχουν αρκετές, όπως η «Γυναικεία Αξιοπρέπεια», που προσφέρει ψυχολογική υποστήριξη, νομική βοήθεια κτλ, κάνουν μαθήματα υπολογιστών, ραπτικής και αγγλικής γλώσσας. Άλλες γυναικείες οργανώσεις προσφέρουν ιατρική βοήθεια κτλ.

Β: Αυτή τη στιγμή όλη η Τσετσενία ελέγχεται από το ρωσικό στρατό;

Όλα τα μεγάλα αστικά κέντρα ελέγχονται από το ρωσικό στρατό. Ωστόσο ο κόσμος συνεχίζει να φεύγει στα βουνά. Μόλις ένας νέος ενηλικιωθεί έχει δύο επιλογές: να καταταγεί στο ρωσικό στρατό ή να φύγει στα βουνά. Τρίτη επιλογή δεν υπάρχει.

Β: Επομένως μιλάμε για ένα φαύλο κύκλο. Πώς πιστεύεις ότι μπορεί να τελειώσει όλο αυτό;

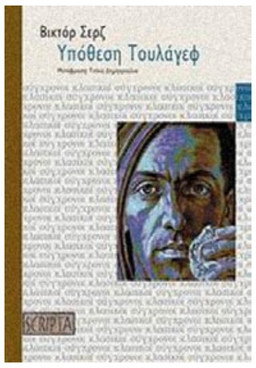
Δεν ξέρω, αυτή είναι μια ερώτηση που κάνω συνεχώς στον εαυτό μου. Όλοι περιμένουν τον 3ο πόλεμο. Κανείς δεν αμφιβάλλει ότι θα γίνει. Αυτή τη φορά όμως θα είναι εμφύλιος πόλεμος.

Από τότε που ήμουν νέα, στον 1ο πόλεμο, καταλάβαινα το αδιέξοδό του, αφού οι Ρώσοι δεν θα μας παραχωρούσαν ποτέ έτσι απλά την ανεξαρτησία μας. Γνώμη μου είναι ότι θα έπρεπε εξαρχής να είχαμε ακολουθήσει πιο ειρηνικά μέσα. Ίσως θα έπρεπε να περιμένα-με τον εκδημοκρατισμό της χώρας και μετά να ξεκινήσουμε τον αγώνα. Τώρα όμως έχει χυθεί πια πολύ αίμα. Από το 1.000.000 Τσετσένων έχουν απομείνει 600.000. Τώρα όλη η νεολαία είναι στο στρατό.

Β: Όμως ο πόλεμος μειώνει την πρόοδο του εκδημοκρατισμού και της ελευθερίας.

Το αντίθετο! Πρώτα έρχονται στην εξουσία άνθρωποι που θέλουν να μειώσουν τα δημοκρατικά δικαιώματα και μετά διεξάγουν τους πολέμους τους, στο όνομα των οποίων περιστέλλουν τα πολιτικά δικαιώματα.

Μια κραυγή πάνω στα ερείπια της ελπίδας

Βίκτωρ Σερζ
Υπόθεση Τουλάγεφ
Εκδόσεις: Scripta
σελ. 521

Η βιβλιοπαραγωγή ως δέσμια των κανόνων της αγοράς βγάζει πάρα πολλούς τίτλους κάθε χρόνο αναζητώντας το στιγμιαίο μπεστ σέλερ. Όταν, λοιπόν, ξαφνικά βρίσκεσαι αντιμέτωπος με ένα αριστούργημα μένεις άφωνος. Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή, ο Βίκτωρ Σερζ (ψευδώνυμο του Βίκτωρ Λβόβιτς Κίμπαλτσιτς) γεννήθηκε στις Βρυξέλες το 1890 από γονείς Ρώσους εξόριστους. Έζησε σε Παρίσι και Βαρκελώνη μέχρι που ξέσπασε η επανάσταση του '17 όπου και πήρε μέρος. Έζησε εκτοπισμούς και διώξεις επειδή κατήγγειλε την τρομοκρατία. Αφέθηκε ελεύθερος μετά από διεθνή κατακραυγή και κατέφυγε στη Γαλλία ενώ μετά την εισβολή των ναζί έφυγε για το Μεξικό, όπου και πέθανε το 1947.

Το βιβλίο περιγράφει με μια απαράμιλλη ζωντάνια μια περίπτωση αναίτιων διώξεων. Όλοι είναι αναλώσιμοι για ένα καθεστώς αναγκασμένο να ζει από το φόβο. Ο Σερζ δεν δημιουργεί κανένα κλισέ, δεν στηρίζεται σε καμία βιωματική ευκολία και έτσι φτιάχνει την ωραιότερη σύγχρονη τραγωδία. Την ώρα που οι ελπίδες διαψεύδονται η μοναξιά είναι η πικρή και ολέθρια ανταμοιβή. Οι ήρωές του που διατρέχουν όλο το φάσμα της ιεραρχίας, από τον αρχηγό του κόμματος ως τον τελευταίο εργάτη, όλοι γρανάζια ενός τεράστιου μηχανισμού αλλά όλοι τόσο μα τόσο ζωντανοί. Οι μεν φωνάζουν "Ακούστε μας, υπακούστε μας, όλα μας επιτρέπονται εμείς είμαστε η επανάσταση" και οι δε αναφωνούν "Να αναθεωρήσουμε τις απόψεις μας σχετικά με χρόνια, όνειρα, αγώνες τελειωμένους, φράσεις ξεπερασμένες, ανθρώπους που παντοιοτρόπως θυσιάστηκαν;". Ανώτερο σαφώς από το "Μηδέν και το άπειρο" του Καίσλερ, το βιβλίο αυτό είναι οπωσδήποτε απαραίτητο για κάθε άνθρωπο που αγωνίζεται, που λέει όχι, που κατεβαίνει στο δρόμο.

Μια πόλη κατακτημένη, μια πόλη χαμένη, πρωτεύουσα των χαμένων εξεγέρσεων, πρωτεύουσα του νεογέννητου κόσμου που ενώ τον είχαν στα χέρια τους τον είδαν να κυλάει αργά προς τους τάφους. Οι τάφοι όμως ήταν ανοιχτοί από πολύ παλιά και αυτό κάνει την αγωνιώδη έκκληση στη μνήμη και την ελπίδα ακόμα πιο σπαραχτική. "Ο άνθρωπος νιώθει τόσο έντονη την ανάγκη να ονειρεύεται γιατί αυτό δικαιολογεί τον προορισμό". Ο Σερζ μέχρι τέλους αναμετρήθηκε με το λάθος πιστεύοντας, και λέει "την ώρα που χανόμαστε δεν κάνουμε τον απολογισμό μιας καταστροφής, μαρτυρούμε το εύρος μιας νίκης που ήρθε πολύ νωρίς και απαίτησε υπερβολικά πολλά από τους ανθρώπους". Οι παλιοί μπολσεβίκοι του Σερζ αναζητούσαν τρόπους να κάνουν την σκοτεινή μηχανή διάφανη, το ότι αυτό ήταν αδύνατο δεν μειώνει στο ελάχιστο το μεγαλειώδες αυτό έργο.

Το κρεμμύδι δεν αποχωρίστηκε τις φλούδες του

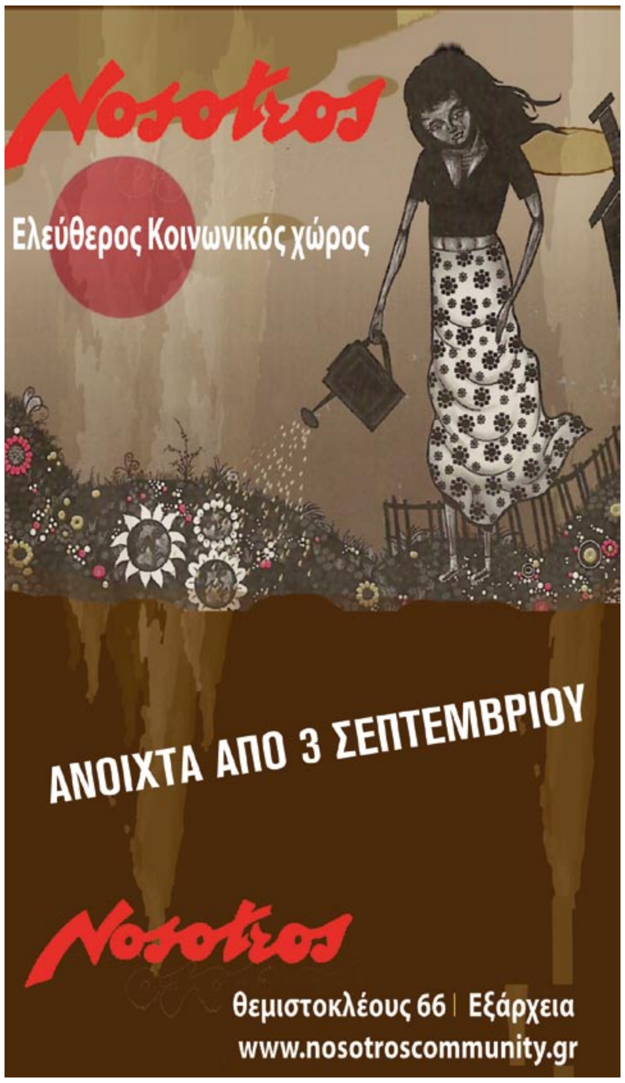

Γκύντερ Γκρας
Ξεφλουδίζοντας το Κρεμμύδι
Εκδόσεις: Οδυσσέας
σελ. 480

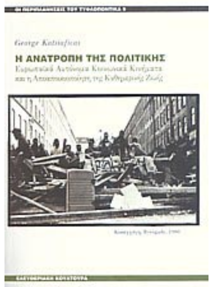
Την ώρα που τα αρχεία των ναζί θα δίνονταν στην δημοσιότητα και μαζί θα αποκαλυπτόταν και το παρελθόν του νομπελίστα Γερμανού συγγραφέα, αποφάσισε αυτός να μας δώσει ένα αυτοβιογραφικό αυτοκριτικό έργο. Ένα έργο στεγνό συναισθηματικά, φανερά ενταγμένο στην λογική της επιστημονικής δήθεν επαναπροσέγγισης της ιστορίας. Από τον αδιάφορο αφηγηματικό λόγο δεν γίνεται να μην ξεχωρίσεις την έλλειψη αναφορών στα αίτια της γοητείας του ιδεολογικού λόγου των ναζί στους ανθρώπους, τα πάντα μοιάζουν σαν μια σειρά από ατυχή γεγονότα. Η σιωπή είναι ένα εκκωφαντικό κατηγορητήριο αλλά τελικά είναι και μια λυτρωτική αθώωση. Παίρνουμε βέβαια κάποιες ανεκτίμητες πληροφορίες για τη μεταπολεμική ζωή των ηττημένων Γερμανών, για το τύπωμα των πρώτων μάρκων, για την ανάδυση της μεσαίας τάξης, όμως χωρίς καμία αναφορά στην τραγικότητα του ζόρικου εγώ στην απέραντη μελαγχολία της απώλειας, στο ανεξερεύνητο και διαβρωτικό γιατί.

Γιατί λοιπόν απασχολώ τις σελίδες τις Βαβυλωνίας με ένα τόσο κακό έργο; Διότι η αξία του βρίσκεται στην διάθεση νέων αναπαραστάσεων ενός παρελθόντος που όπως και το παρόν μπορούν εύκολα και χωρίς κόστος να κατασκευαστούν εκ νέου, κάθε ανάλυση είναι νόμιμη, κάθε λογική το ίδιο επιβεβλημένη και άρα κάθε αντίσταση εξ' αρχής αποσιωπημένη. Αυτό δε το γραπτό ανήκει σε έναν από τους πιο επιφανείς εκπροσώπους της αριστεράς στην χώρα του, και εκθέτει συνολικά τη συνάφεια αυτής της σκέψης με τη λογική του μεσαίου χώρου, χώρου αναστολής της κριτικής σκέψης και διάψευσης όχι μόνο των ελπίδων αλλά ακόμα και των ψευδαισθήσεων. Τώρα που η απολυταρχία παίρνει και πάλι τα ινία, το έργο αυτό είναι εξόχως διδακτικό.

Φιλήμονας Πατσάκης

"Η Ανατροπή της Πολιτικής - Ευρωπαϊκά Αυτόνομα Κοινωνικά Κινήματα και η Αποαποικιοποίηση της Καθημερινής Ζωής"

George Katsiaficas
Εκδόσεις: Ελευθεριακή Κουλτούρα
Μετάφραση: Παναγιώτης Καλαμαράς
σελ. 394

Γραμμένο ήδη από το 1998, αυτό το βιβλίο πέφτει στα χέρια μας μόλις τον Απρίλη του 2007, μεταφρασμένο από τον Παναγιώτη Καλαμαρά. Μέσα από τη θυελλώδη ιστορία της Ιταλικής και της Γερμανικής Αυτονομίας (1969-1996) ξετυλίγει μπροστά μας το πάντρεμα της επανάστασης και του έρωτα, τη λαχτάρα για ζωή και ελευθερία στο εδώ και το τώρα και ένα πρόταγμα για το σήμερα που ξυπνά συνειδήσεις.

Ο αγώνας των ανθρώπων της Ιταλίας του '70 και της Γερμανίας του '80 για τη διαρκή επανάσταση στην καθημερινή ζωή μέσα στην καρδιά της δυτικής κυριαρχίας αντιπαρατίθεται σε όλο το βιβλίο με την καπιταλιστική ισοπέδωση. Η αντιπαράθεση είναι πάντοτε ολοκληρωτική, βίαιη και πολυσχιδής. Μπροστά μας παρελαύνουν τα εργατικά συμβούλια της Ιταλίας του '70, οι «Ινδιάνοι της Μητρόπολης», οι «ανυπάκουοι» φοιτητές του '70, οι «αυτόνομες» φεμινίστριες, και παίρνουν τη σκυτάλη οι «ριζοσπάστες» οικολόγοι της Γερμανίας του '80, οι δυτικοευρωπαίοι καταληψίες στέγης, οι γερμανοί Αουτονόμεν, οι antifa, το black block. Όλα αυτά τα κινήματα συγκρούονται μετωπικά με το κράτος, το κεφάλαιο και το σύστημα μέχρι τελικής πτώσεως, με κύριο κριτήριο το αδιάσπαστο θεωρίας και πράξης ενάντια στον καπιταλισμό. Η επίθεση στην εξουσία σε κάθε της μορφή και η ανατροπή της πολιτικής έχει τελικώς βαθιά και ανυπολόγιστα αποτελέσματα, αποτυπώνοντας το στίγμα της στις κοινωνίες και αφήνοντας διαχρονική κληρονομιά για την επανάσταση.

Έχοντας ζήσει από μέσα τα ευρωπαϊκά αυτόνομα κινήματα, αφού πρώτα κυνηγήθηκε στις ΗΠΑ, όταν αγωνιζόταν ενάντια στον πόλεμο του Βιετνάμ και συμμετείχε σε ελευθεριακές κολλεκτίβες της Καλιφόρνιας, ο Τζόρτζ Κατσιάφικας στο βιβλίο του δεν θεωρητικολογεί ούτε θεωρητικοποιεί. Μας δίνει με συναίσθημα τα πράγματα όπως πραγματικά έγιναν, παρουσιάζει την αυτονομία με τα πλεονεκτήματα και τα μειονεκτήματά της και την λόγω συγκυριών ήττα της πάνω στον κυματοθραύστη του συστήματος. Εμφανίζει και την αριστερά, που συμμετέχει στη συστημική πολιτική, με τα σωστά, τα λάθη και τον τελικό εκφυλισμό της. Αντιπαρατίθεται δριμύτατα με τον ανυπόφορα ακαδημαϊστή, εργατιστή και τελικά μηχανιστή Νέγκρι και καταλήγει με ένα πρόταγμα για το μέλλον, που είναι το πιο κοντινό σε αυτά που πραγματικά θέλουμε.

Τα «αυτόνομα» κινήματα, που ουσιαστικά μετουσίωσαν στη σύγχρονη εποχή τα καλύτερα στοιχεία της αναρχικής σκέψης και του μαρξισμού σε ένα συνεκτικό όλο, είναι μία ανεκτίμητη κληρονομιά για όλους μας σήμερα και ιδιαίτερα στην Ελλάδα. Η πάλη μας ενάντια στην εξουσία οφείλει να ανοίγει δρόμους και να αλλάζει την κοινωνία εδώ και τώρα ανατρέποντας την πολιτική και αποαποικιώντας την καθημερινή ζωή. Το βιβλίο του Κατσιάφικα αποτελεί μπούσουλα για κάτι τέτοιο. Must read. ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ.

Σημείωση: Το βιβλίο δίνεται στα Αγγλικά στην ηλ. Διεύθυνση http://www.eroseffect.com/books/subversion_download.htm

Αντώνης Μπρούμας

Αντίο κουρέλι

Τετάρτη, 5 Σεπτέμβρη. Η είδηση του θανάτου του Νίκου Νικολαΐδη δεν προξενεί τα "συνήθη" συναισθήματα ούτε ωθεί σε επικήδειους και μελοδραματικές ατάκες του στυλ: "θα ζεις πάντα" και άλλες τέτοιες αηδίες. Προκαλεί όμως ένα τράνταγμα, κι αυτό –ίσως και λόγω του αυθορμητισμού του- είναι πιο δυνατό.

Ακροβατώντας ανάμεσα στο σκληρό πυρήνα της "στρατευμένης" τέχνης και τους πρωτοπόρους ενός "δήθεν" αντεργκράουντ αλλά βαθύτατα μικροαστικού κνηματογράφου (άρα επίσης "στρατευμένου"), δύσκολα μπορώ να βγάλω συμπέρασμα για το έργο του Νικολαΐδη.

Από τη μια ο μύθος και το φαντασιακό, από την άλλη η ρεαλιστική προσέγγιση αλλά και το κενό της τέχνης και ειδικά του"πανιού".

Ο Νικολαΐδης κατάφερε να προσπεράσει κριτικές, καλλιτεχνικούς "ισμούς", αφορισμούς, νομοτέλειες και, μέσα από ένα έργο ως ένα σημείο αντιφατικό, να εκφράσει μια γενιά που έψαχνε να βγει από το κενό.

Οι ταινίες του γεμάτες συγκρούσεις (κυρίως ατομικές) φλέρταραν με το αμερικάνικο αντεργράουντ χωρίς να πλασάρουν δοκιμασμένες συνταγές. Άλλωστε και ο ίδιος δεν γούσταρε την κουλτούρα ούτε τον τύπο του αμερικάνικου και ευρωπαϊκού σινεμά.

Ανασφάλειες, προδοσία σε όλους τους τομείς, απογοήτευση, μετέωροι ήρωες, σημαδεμένοι άνθρωποι, μαυρίλα. Όλα πέρασαν από τις ταινίες του. Ήταν σίγουρα και τα προσωπικά του βιώματα αλλά και η αίσθηση της ήττας για έναν ολόκληρο κόσμο, η οποία δεν εκραζόταν μόνο ή ντε και καλά μέσα από την πολιτική.

Στα 67 του χρόνια, ο δημιουργός Νίκος Νικολαΐδης αφήνει πίσω του πλούσιο έργο:

"Lacrimae Rerum", "Άνευ όρων", "Ευριδίκη Β.Α.2037", "Τα κουρέλια τραγουδάνε ακόμα", "Γλυκειά συμμορία", "Πρωινή περίπολος", "Singapore Sling", "Θα σε δω στην κόλαση αγάπη μου", "Ο χαμένος τα παίρνει όλα", "The Zero Years".

Αλλά και γραπτά: "Οι τυμβωρύχοι", "Ο οργισμένος βακλάνιος", "Γουρούνια στον άνεμο".

Κρατώντας αποστάσεις από τη μυθοποίηση αλλά και την αμφισβήτηση, λέμε ένα στερνό αντίο.

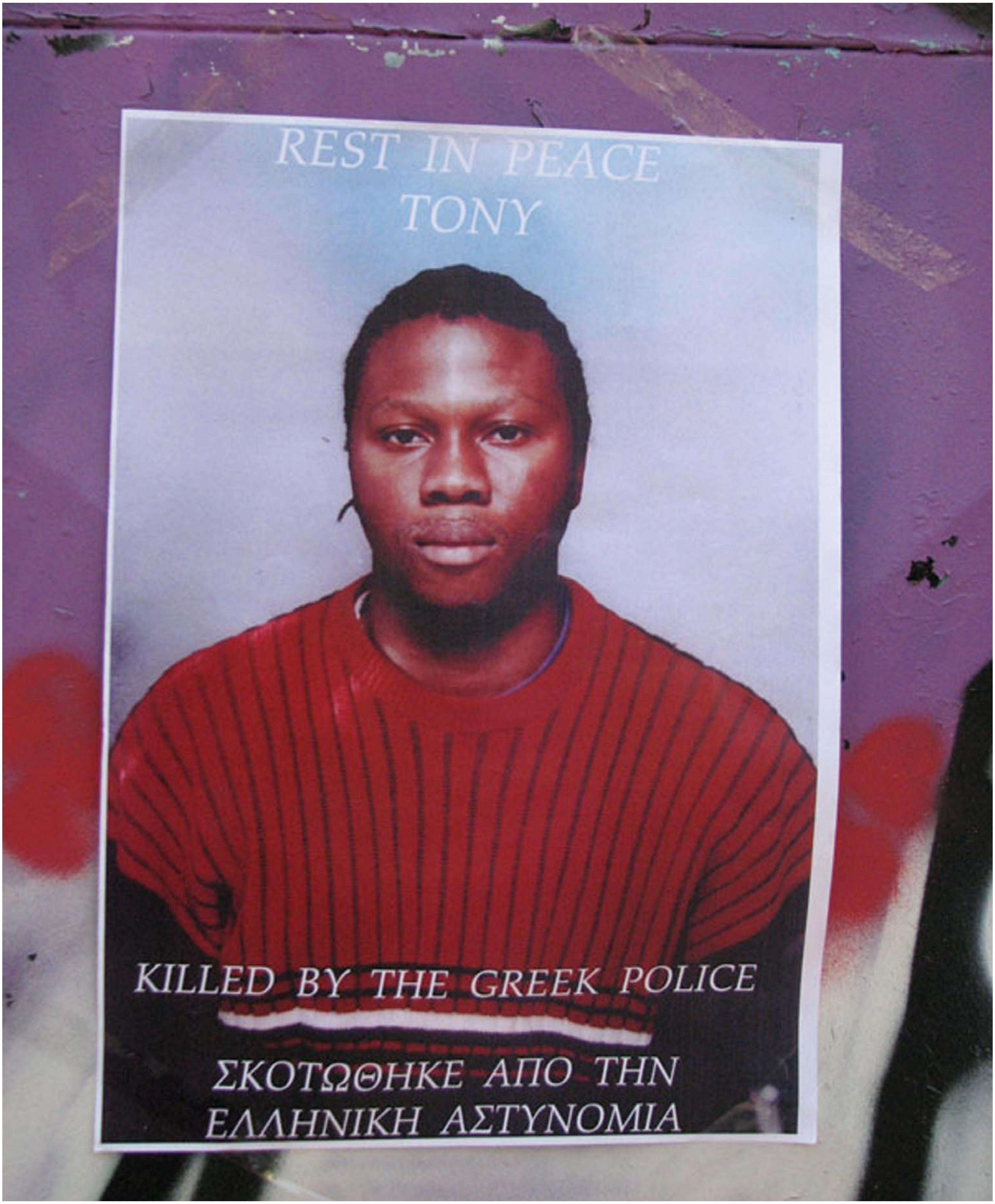

Εν μέσω ακραίων προεκλογικών φαινομένων και της ύπουλα κατασταλτικής θερινής ραστώνης, εμείς εδώ, στο Στέκι Μεταναστών - Κοινωνικό Στέκι Χανίων, ετοιμαζόμαστε για το 2ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ που θα διεξαχθεί στις 29-30 του Σεπτέμβρη στα Χανιά. Παρά τις εντυπώσεις που ίσως αφήνουν τέτοιες πυρετώδεις ετοιμασίες καλοκαιριάτικα, διαβεβαιώνουμε πως τα Αντιρατσιστικά Φεστιβάλ δεν αποτελούν για εμάς την κορύφωση της δράσης μας ή την πεμπτουσία του αντιρατσιστικού λόγου γενικότερα. Μέσα όμως από το πλήθος των πολιτιστικών εκδηλώσεων και των γευστικών προτάσεων παρέχουν σίγουρα μια μοναδική ευκαιρία να έρθουν οι μετανάστες και άλλες κοινωνικές ομάδες που βιώνουν τον ρατσισμό σε άμεση επικοινωνία με την τοπική κοινωνία. Μέσα σε αυτή την κοινότυπη βέβαια διαπίστωση υπάρχει ένα μεγάλο ζητούμενο, που δυστυχώς δεν είναι καθόλου αυτονόητο. Η μεγάλη στήριξη και συμμετοχή που επεφύλαξαν οι Χανιώτες/ισσες πέρσι στο 1ο Αντιρατσιστικό φεστιβάλ δείχνει ότι αξιοποιήθηκε αυτή η ευκαιρία. Το κύριο όμως «συστατικό» αυτής της επιτυχίας και συνάμα ανεκτίμητο κέρδος για εμάς και για την κοινωνία των Χανίων, ήταν η συνείδηση που πέρασε στο κόσμο ότι ο αντιρατσισμός δεν είναι υπόθεση των «ειδικών». Ότι η αλληλεγγύη σε όλους όσους υφίστανται ρατσιστική μεταχείριση δεν είναι χωράφι και προνομιακός χώρος των κεχρισμένων και επισήμων προοδευτικών, αριστερών, αντιρατσιστών ή άλλων. Το χτίσιμο «ενός κόσμου που να χωράει πολλούς κόσμους» είναι μια ευθύνη που πρέπει να βαραίνει τους ώμους όλων μας, τουλάχιστον όλων όσων θέλουν μια ομορφότερη ζωή για τα παιδιά τους. Φυσικά, το μήνυμα αυτό δε μπορεί παρά να μένει πάντα ένα ανοιχτό στοίχημα, έτσι ώστε να προσπαθούμε να το κερδίζουμε καθημερινά.

Έτσι και φέτος, στο 2ο Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Χανίων, στις 29 και 30 του Σεπτέμβρη, εμείς, οι Έλληνες και μετανάστες του Στεκιού, σας προσκαλούμε όλους να έρθετε να διασκεδάσετε, να χορέψετε, να γευθείτε. Κυρίως όμως να γνωρίσετε μαζί μας ανθρώπους, που οι αφέντες αυτού του πλανήτη δεν τους άφησαν καμία άλλη επιλογή από το να ξενιτευτούν. Να μιλήσουμε μαζί τους, να μάθουμε πώς μεγαλώνουν τα παιδιά τους. Να καταλάβουμε πως αυτοί οι άνθρωποι δεν ζητάνε την ανοχή μας, ούτε τον οίκτο μας. Ζητάνε να τους δεχτούμε ως συνανθρώπους και ως συμπολίτες και όχι ως φτηνούς υποτακτικούς. Βρίσκονται ανάμεσά μας και έχουν κάθε ηθικό δικαίωμα να παραμείνουν από τη στιγμή που οι πόλεμοι και εξαθλίωση τους ξεσπίτωσαν. Ίσως τότε νιώσουμε ότι μας αναλογεί κάποιο μερίδιο ευθύνης για τις συμφορές στις πατρίδες τους. Ίσως και ένα μερίδιο ευθύνης για το ότι στη δική μας στερούνται ακόμα και το δικαίωμα να διεκδικούν τα στοιχειώδη για την επιβίωση και την αξιοπρέπειά τους. Τότε σίγουρα θα αντιληφθούμε ότι η αλληλεγγύη μας απέναντί τους κάνει αυτό τον κόσμο καλύτερο. Και τότε το στοίχημα θα έχει κερδιθεί.

ΑΥΤΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΜΑΣ ΧΩΡΑΕΙ ΟΛΟΥΣ
ΑΣ ΤΟ ΠΙΣΤΕΨΟΥΜΕ

REST IN PEACE
TONY
KILLED BY THE GREEK POLICE
ΣΚΟΤΩΘΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ